

A NEW YORK TIMES ÉS
AZ USA TODAY SIKER-SZERZŐJE

NORA ROBERTS

VÉRÁZTATTA
FÖLD

A MACKADE
KIADÁS

NORA ROBERTS
VÉRÁZTATTA FÖLD

MacKade fivérek 1.

Rafe gyűlölte azt az átkozott farmot, a poros kisvárost, amely úgy tűnt, örökre foglyul ejtette. Jarednek ott voltak a könyvei és a tanulmányai, Devint lefoglalták különös, világrengető gondolatai, Shane pedig odáig volt a földért. Amikor fiatalabbak voltak, és kedvük támadt ostrom alá venni a várost, az anyák bezárták a lányukat, a férfiak pedig a falhoz lapultak...

ELŐHANG

A MacKade fivérek rosszban sántikáltak, mint mindig. A Maryland államban lévő kisvárosban, Antietamban elég nehéz volt zúrbe keveredni, de már az is felért egy kalanddal, ha az ember csak kereste a bajt.

Amikor bezsúfolódtak Jared ócska Chevyjébe, egy ideig azon vitatkoztak, hogy ki üljön a kormányhoz. Bár az autó a legidősebb fiúé, Jaredé volt, mindez mégsem nyomott túl sokat a latban.

Rafe akart vezetni. Szívesen száguldozott a sötét, kanyargós utakon, miközben a lábát egy pillanatra sem emelte fel a gázpedálról. A vakmerőség és a meggondolatlanág egyre csak űzte tovább. Talán abban reménykedett, hogy legyőzheti a sebességet, esetleg farkasszemet nézhet vele. A földre döngölheti, megalázhatja, uralhatja, s addig roboghat, amíg el nem ér valahová.

Akárhová, csak minél távolabb Antietamtól.

Két hete temették el az anyjukat.

Talán veszélyes hangulatváltozásai, smaragdzöld szemének dühös lángja és ajka kegyetlen íve készítette arra a többieket, hogy leszavazzák. Végül Devin ült a kormányhoz, Jared pedig az anyósülésre telepedett. Rafe duzzogva gubbasztott hátul öccse, Shane mellett.

A MacKade fiúk kemények voltak, és a legtöbben tartottak tőlük. Izmos termetük miatt leginkább tüzes csődörre emlékeztették az embert. A tenyerük mindig viszkedett, s az öklük sohasem tévesztett célt. A szemük, a jól ismert MacKade szem, amely a zöld különböző árnyalatában játszott, tíz lépésről is képes volt darabokra szaggatni a kiszemelt áldozatot. Amikor rosszkedvük volt, a környezetükben lévők jobban tették, ha meghúzták magukat.

Úgy döntöttek, hogy biliárdoznak egyet, és söröznek, de Shane, aki még nem töltötte be a huszonegyet, dühös volt, mivel Duff kocsmájában nem szolgálták ki. A félhomályos, füstös bár tökéletesen illett hozzájuk. A suhanó-koccanó golyókon dühből minél nagyobbat lehetett lökni, s a vézna Duff Dempsey tekintete is pontosan olyan vészjósló volt, mint kellett. A sörük mellett pletykálgató vendégek óvatos, bizalmatlan tekintete hízelgett a fiúknak. Mindenki sejtette, hogy a MacKade fiúk bajt hoznak arra, aki szóba áll velük. Végül természetesen megkapták, amiért nekivágtak az éjszakának.

Rafe szája sarkában ott fityegett a cigarettája, s a füstön keresztül résnyire szűkült szemmel összpontosított a lökésre. Napok óta arra sem vette a fáradságot, hogy megborotválkozzon, így borostás álla is remekül tükrözte sötét hangulatát. Erőtéljes

mozdulattal meglökte a golyót, amely könnyedén végiggurult a filcen, és a lyukba pottyant.

– Még jó, hogy legalább a játékban szerencséd van – jegyezte meg a bárpultnál ülő Joe Dolin, majd legurította maradék sörét. Naplemente után szokás szerint részeg volt, és ilyenkor mindig felülkerekedett benne gonoszabbik énje. Egykor ő volt a középiskolai futballcsapat sztárja, és az ideje nagy részében a MacKade fiúkkal versengett a csinos fiatal lányok kegyeiért. Huszonegy évesen már petyhüdt volt az arca, és hízásnak indult. Otthon alaposan helybenhagyta a feleségét, de nem érte be ennyivel.

Rafe bekrétázta a dákója végét, és úgy tett, mint aki ügyet sem vet Joe-ra.

– Most, hogy az anyukád a másvilágra költözött, nem csak a szórakozással kellene törődnöd, hiszen a farmot vezetnie kell valakinek.

Joe két ujja közé fogva lóbálta a sörösüvegét, és ostobán vigyorgott.

– Hallottam, hogy el kell adnotok egyet, s mást, ha ki akarjátok pengetni az illetéket.

– Rosszul hallottad – felelte Rafe hűvösen, és nyugodtan megkerülte az asztalt, hogy minél előnyösebb testhelyzetet vehessen fel a következő lökéshez.

– Ugyan már! Ti, MacKade-ek, mindig is ostobák és hazugok voltatok.

Mielőtt még Shane támadásba lendülhetett volna, Rafe felemelte a dákóját, és elállta vele a fiú útját.

– Hozzám beszélt – mondta halkán, és mielőtt elfordult volna, a tekintete egy pillanatra összekapcsolódott az öccse tekintetével. – Ugye, így van, Joe? Nekem szóltál...

– Mindegyikőtöknek szól, amit mondtam – morogta Joe, és a tekintete végigsiklott a négy fiún. Bár Shane rendkívül izmos volt a farmon végzett fizikai munka miatt, mégis le lehetett győzni. Devin hűvös, távolba révedő tekintete nem sokat árult el. Jared hanyagul a zenegépnek dőlt, és nyugodtan várta, hogy mi sül ki a szócsatából.

Joe ismét Rafe-re nézett. A fiú csak úgy izzott a visszafojtott dühtől, s nem sok kellett, hogy felszínre törjön az izzó láva. A vakmerőség hozzátartozott a természetéhez.

– De te is megfelelsz, Rafe. Mindig téged tartottalak a bandából a legnagyobb vesztesnek.

– Igazán? – Rafe elnyomta a cigarettáját, és felemelte a sörét. Belekortyolt az

üvegbe, és folytatta a szópárbajt, amely általában megelőzte a verekedéseket. A vendégek úgy helyezkedtek el, hogy fedezékükből mindent jól lássanak. – Hogy mennek a dolgok a gyárban, Joe?

– Nekem legalább van fizetésem – vágott vissza a férfi. – Pénz van a zsebemben, így senki nem tehet ki az utcára.

– Addig biztos nem, amíg a feleséged tizenkét órán át pincérnősködik, hogy kifizesse a lakbért.

– Te csak ne dumálj a feleségedről! A mi családjunkban én vagyok a pénzkereső. Nincs szükségem arra, hogy egy nő tartson el, úgy, ahogy az anyád tette az öregeddel. Elköltötte az örökségét, mint a pinty, aztán meg kinyiffant.

– Talán így igaz – sziszegte Rafe, miközben a düh, a bűntudat és a gyász miatt érzett fájdalom egyre nőtt benne –, csak hogy az apám soha nem emelt kezét az anyámra. Neki soha nem kellett kendő és sötét napszemüveg mögé rejtenie az arcát, ha a városba jött, és nem kényszerült azt hazudni, hogy esés közben sérült meg. Az egyetlen dolog, ami miatt az anyád elesett, az az apád ökle volt.

Joe a bárpultra csapta a sörösüveget, amely azonnal darabokra tört.

– Nem igaz! Itt az ideje, hogy a torkodra forrjon a hazugság!

– Hú, de megijedtem!

– Tökrészeg, Rafe – mormolta Jared.

A zöld szempárban féktelen düh villant.

– Na és?

– Na és? Semmi értelme beverni a képét, amikor részeg – vont vállat Jared. – Nem éri meg a fáradságot.

Rafe azonban mit sem törődött azzal, hogy van-e értelme a verekedésnek, vagy nincs. Mindenképpen bunyózni akart. Felemelte a dákóját, egy ideig elmélyülten tanulmányozta, majd az asztalra fektette.

– Ki akarsz velem kezdeni, Joe?

– Eszetekbe ne jusson itt balhézni! – kiáltott rájuk Duff, bár tudta, hogy már túl késő bármit is tenni. – Ha itt kezdtek bunyózni, kihívom a seriffet, aztán majd a rács mögött lehiggadtok – intett hüvelykujjával a falra szerelt telefon felé.

– Tartsd magad távol a telefontól! – figyelmeztette Rafe, s a tekintetét olyan vészjóslóan villantotta a pultosra, hogy a férfi azon nyomban hátrált egy lépést. – Kifelé! – vetette oda Joe-nak.

– Csak te meg én – mondta a férfi ökölbe szorított kézzel, és a MacKade fivérek

felé intett. – Semmi kedvem hozzá, hogy a testvéreid rám vessék magukat, miközben kiporolom a nadrágodat.

– Nincs szükségem segítségre – jelentette ki Rafe, s hogy bebizonyítsa, amint kiléptek az ajtón, megfordult, és miután elugrott Joe ütése elől, teljes erőből állon vágta a férfit. Elégedetten látta, amint kicsordul az első csepp vér.

Maga sem tudta, miért verekedett. Joe az utca poránál is kevesebbet ért a szemében. A csetepaté azonban felpörgette. Az is jólesett, amikor egy pillanatra nem figyelt eléggé, és Joe célba talált. Az ökölharc és a vér tűnt az egyetlen lehetséges megoldásnak. Jóleső érzéssel töltötte el amint a csont reccsenve csontot ért, hiszen ilyenkor megfeledkezhetett minden gondjáról.

Devin felszisszent, amikor meglátta a bátyja szájából kifröccsenő vért, majd bölcsen a zsebébe süllyesztette a kezét.

– Öt percet adok nekik.

– A pokolba vele, Rafe három perc alatt kiüti – vigyorgott Shane, és fejével a földön hempergő, birkózó pár felé biccentett.

– Tíz dolcsit teszek rá, hogy nem. – Tartom. Gyerünk, Rafe! – kiáltotta Shane. – Kalapáld el a nyomorultat!

Három percbe és harminc kínos másodpercbe telt, mire Rafe Joe fölé kerekedett és módszeresen püfölni kezdte az arcát. A férfi tekintete üvegesen meredt a semmibe, a karja pedig ernyedten hullott élettelen teste mellé, így Jared előrelépett, és elvonszolta onnan a bátyját.

– Vége – közölte halkan, és hogy nyomatékokot adjon a szavainak, a bár kőfalának penderítette Rafe-et. – Vége – ismételte meg újra. – Hagyd békén!

A tomboló düh lassan lecsillapodott, s a tébolyult fény eltűnt Rafe tekintetéből. Ökölbe szorított keze ellazult, s csak ürességet érzett.

– Fogtam az adást, Jare. Nem ütöm meg újra.

Rafe a félájult, nyögdécselő Joe-ra nézett. Összezúzott teste mellett Devin leszámolt Shane-nek tíz dollárt.

– Nem gondoltam rá, hogy milyen részeg – jegyezte meg Devin. – Ha józan lett volna, Rafe-nek legalább öt percébe kerül, hogy kifektesse.

– Ugyan már, soha nem fecsérelné öt percet egy ilyen pancserre.

Jared megcsóválta a fejét. A kéz, amellyel lefogta az öccsét, most barátságosan simult széles vállára.

– Kérsz még egy sört?

– Nem – felelte Rafe, és röpké pillantást vetett a bár ablakai felé, ahol összegyűltek a szurkolók. Önkéntelen mozdulattal letörölte az arcáról a vért. – Valaki mossa fel és vigye haza! Gyertek, tűnjünk el innen!

Amikor ismét beült az autóba, a sebek és a zúzódások sajogni kezdtek. Miközben Devin kendőjével felitatta a szájáról a vért, fél füllel hallotta, ahogy Shane lelkesen felidézi a verekedés részleteit.

Nincs célja az életben. Nem csinál semmit. Egy senki. Az egyetlen különbség közte és Joe Dolin között csak annyi, hogy Joe alkoholista. Gyűlölte azt az átkozott farmot, a poros kisvárost, amely úgy tűnt, örökre foglyul ejtette. Jarednek ott voltak a könyvei és a tanulmányai, Devint lefoglalták különös, súlyos, világrengető gondolatai, Shane pedig odáig volt a földért.

Neki azonban nem volt semmije.

A város szélén, ahol a síkságból domb lesz, és a fák is egyre ölesebbé válnak, meglátott egy házat. A régi Barlow-birtok... Azt beszéltek, sötét, kihalt és szellemek tanyáznak benne. Magányosan állt, s rossz híre miatt a városiak legtöbbször elkerülte vagy gyanakodva méregette.

Ugyanúgy, ahogy Rafe MacKade-et is.

– Állj meg!

– A fenébe, Rafe, rosszul vagy? – kérdezte Shane inkább aggódva, mint sajnálkozva, s közben az ajtó felé nyúlt.

– Nem! Állj már meg, Jared!

Ahogy a fiú leállította a motort, Rafe kiugrott a hátsó ülésről és nekivágott a sziklás domboldalnak. A tüskés szederbokrok és a fák hosszú ágai beleakaszkodtak a farmerjába. Nem kellett hátranéznie ahhoz, hogy tudja, a testvérei szitkozódva, morogva a nyomába eredtek. Amikor elérte a háromszintes építményt, megtorpant. A köveket valószínűleg a várostól néhány kilométernyire lévő bányából szállították oda. A legtöbb ablaka be volt törve vagy deszka fedte, s a tornác pallói meghajlottak, akár egy öregasszony háta. Az egykor buja pázsitot belepte a vad szeder, a bogánacs és a csodamogyoró. A közepén kiszáradt, levelét vesztett, göcsörtös tölgyfa meredezett.

Ahogy azonban a hold kibukkant a felhők mögül, és a lágyszellő végigsuhant a hosszúra nyúlt fűszálak között, különös érzés kerítette hatalmába az arra járó. Volt valami a kétszáz éves talapzaton álló épületben, ami felkeltette az emberek kíváncsiságát. Talán az, ahogy ellenállt az idő vasfogának, az időjárás

viszontagságainak és az enyészetnek. Rafe-nek azonban leginkább az tetszett benne, hogy szembeszállt a város bizalmatlan, pletykás lakóival.

– Szellemeket akarsz hajkurászni? – hallatszott közvetlen közlelről Shane hangja.

– Meglehet.

– Emlékeztek, amikor egy bátorságpróba miatt itt töltöttük az éjszakát? – kérdezte Devin, miközben letépett egy fűszálat, és morzsolgatni kezdte az ujjai között. – Azt hiszem, tíz éve történt. Jared felsettenkedett az emeletre és nyikorgatni kezdte az ajtókat, Shane pedig maga alá vizelt félelmében.

– A fenéket, nem így volt!

– A fenéket nem így volt!

A két fiatalabb testvér ezzel megkezdte a vitatkozást követő, szokásos birkózást, de az idősebbek ügyet sem vetettek rájuk.

– Mikor indulsz? – kérdezte halkán Jared. Tudta, hogy Rafe rövidesen elhagyja őket. Láta a szemében, ahogy a házra nézett, majd a távolba meredt.

– Ma este. El kell tűnnöm innen, Jare. Kezdeni akarok magammal valamit, mielőtt olyan leszek, mint Dolin. Vagy még rosszabb. Anya meghalt, úgyhogy többé már nincs rám szüksége. A fenébe, soha nem is szorult a segítségemre.

– Tudod már, hogy hová mégy?

– Nem... Először talán délre – suttogta Rafe, de a tekintetét egy pillanatra sem vette le a házról. Esküdni mert volna, hogy figyeli őt, s a maga néma módján elítéli, és várja, hogyan dönt. – Ha tudok, majd küldök pénzt.

Bár Jared úgy érezte magát, mintha letépték volna a karját, mégis közömbösen vállat vont.

– Elboldogulunk.

– Be kell fejezned a jogi egyetemet. Anya is ezt akarná – tette még hozzá, majd hátrafordult, és a gazban birkózó öccseire nézett. – A srácokkal nem lesz semmi gond, ha rájönnek végre, hogy mit várnak az élettől.

– Shane tisztában van azzal, hogy mit akar. A farmot.

– Igaz – mosolyodott el Rafe halványan, és elővett egy cigarettát. – Ha kell, add el a föld egy részét, de semmiképpen se hagyd, hogy elvegyék. Tartsuk meg, amit csak lehet! Egy napon a város lakói megtanulják majd tisztelni a MacKade nevet.

Rafe mosolya kissé vidámabb lett, s hetek óta először érezte, hogy a lelkét mardosó fájdalom enyhül. A testvérei zúzóadásokkal teli, maszatos arccal ültek a földön, s úgy nevettek, mint a háborodottak. Rafe így akarta őket megőrizni az

emlékezetében. Megfogadta, hogy mindig így fog rájuk gondolni. A MacKade fivérek, ahogy a senkinek sem kellő, sziklás földön ülve összefognak a világ ellen.

1.

A rosszfiú visszatért. Antietam városa izgatottan tárgyalta a hihetetlen hírt, és úgy adták tovább a pletykát, az igazságot és a feltételezett tényeket, ahogy a szállodavendégek a gőzölgő ragut. A tápláló fogást botrányok, szex és titkok fűszerezték. Rafe MacKade tíz év távollét után visszatért. Volt, aki biztosra vette, hogy az érkezése nagy felhajtással jár majd, hiszen a bajkeverés olyan volt számára, mint másnak egy falat kenyér. Középiskolás korában egy tavaszi reggelen alaposan helyben hagyta az iskola igazgatóját, amiért azonnal kicsapták. Aztán nem sokkal később, mielőtt még megkapta volna a jogosítványát, elkötötte halott apja Ford furgonját. Arról is sokáig fecsegték, amikor egy forró nyári éjszakán az asztalával együtt penderítette ki Duff kocsmájának zárt ablakán azt az ostoba Manny Johnson.

Rafe valóban visszatért. Csillogó-villogó sportautójával beszáguldott a poros kisvárosba, és egyenesen a seriff irodája elé hajtott. Természetesen nem volt félnivalója, mivel az öccse, Devin már ötödik éve töltötte be ezt a tisztséget. Sok embernek megfordult a fejében, hogy volt idő, amikor Rafe MacKade-nek több éjszakát is az épület hátsó részében megbúvó fogdában kellett töltenie.

Az asszonyok és lányok arról pusmogtak, hogy ugyanolyan jóképű, mint régen. A MacKade fivérek mindegyike ördögien vonzó külsővel volt megáldva, vagy ahogy egyesek gondolták, megverve. Egy igazi nő egészen biztos, hogy utánuk fordult volna, de az is lehet, hogy vágyakozva felsóhajt a magas, izmos termet és a könnyed léptek láttán, melyeknek útját senki nem merte keresztezni.

Valamennyiüknek sűrű, fekete haja és zöld szeme volt, s a tekintetük olyan hidegen csillogott, mint a Letűnt Korok Boltjának kirakatában gubbasztó kínai szobrocskáé. Ehhez társult még erőteljes álluk, kemény vonásaik, s Rafe esetében a bal szeme fölött húzódó forradás gondoskodott a drámai hatásról. Isten tudja, miféle csetepatéban tett szert a sérülésre.

Amikor azonban Rafe MacKade elmosolyodott, és felfelé kunkorodó telt ajka szélén megjelent két kis gödröcske, a nők szíve hatalmasat dobbant. Ezt a megjegyzést Sharilyn Fenniman tette, akinek része volt ebben a megtiszteltetésben, miután Rafe a város szélén álló Gas and Go benzinkútnál a tankolásért kifizetett neki húsz dollárt. Mielőtt még az autó elhagyhatta volna a kutat, Sharilyn már a telefonon csüngött, és akinek csak lehetett, elújságolta, hogy a tékozló fiú talán örökre visszatért.

– Úgyhogy Sharilyn felhívta az anyukáját, aki telefonált Mrs. Metznek. Persze több sem kellett neki, azonnal lóra pattant, és a boltban megosztotta a fontos hírt

Mrs. Hawbakerrel is – közölte Cassandra Dolin, miközben Regan elé tette a gőzölgő kávéját. Mivel a januári szürke égbolttól hulló hó aznap délután belepte az utakat és a járdát, Ed kávézójában alig lézengtek néhányan. Cassie lassan kihúzta magát, s megpróbálta figyelmen kívül hagyni a csípőjébe nyilalló fájdalmat. Joe ismét megverte, és amikor a földre esett, megütötte magát.

– Mi ebben a nagy újság? – kérdezte mosolyogva Regan Bishop, miközben szemügyre vette az előtte illatozó ír marharagut és a kávéját. – Itt született, vagy nem?

Annak ellenére, hogy Regan már három éve élt és dolgozott bolttulajdonosként Antietamban, még mindig nem értette, hogy a helyiek miért csinálnak olyan nagy ügyet abból, ha valaki visszatér, vagy éppen elmegy a városból. Csodálta, ugyanakkor szórakoztatónak találta a dolgot, de képtelen volt megérteni a lényegét.

– Igen, viszont már nagyon régen elment. Tíz év alatt is csak néhány napra tért haza látogatóba.

Cassie kinézett a hótakaróval borított utcára, és eltöprengett rajta, hogy merre járhatott Rafe. Vajon mit látott és mit csinált a hosszú évek alatt? Kíváncsi volt, milyen lehet az élet a városon túl.

– Fáradtnak látszol, Cassie – jegyezte meg Regan halkán.

– Hm? Ja, nem, csak álmodozom. Ha folytatódik a havazás, a gyerekeket hamarabb elengedik az iskolából. Mondtam nekik, hogy egyenesen ide jöjjenek, ha végeztek, de...

– Így is lesz. Nem kell aggódnod miattuk, okos porontyok.

– Igazad van – mosolyodott el Cassie, s az arcáról egy pillanatra eltűnt a kimerültség.

– Miért nem iszol velem te is egy kávéját?

Regan tekintete végigpásztázta a helyiséget. A hátsó bokszban egy férfi szunyókált a csészéje mellett, a pultnál üldögélő fiatal pár pedig vidáman cseverészett a nap különleges ajánlata, a ragu fölött.

– Nem mondhatnám, hogy pezseg itt az élet – mormolta Regan, s amikor látta, hogy Cassie habozik, előhúzza az adu ászt. – Kávézás közben mesélhetnél erről a Rafe nevű alakról.

– Rendben van. Ed, tartok egy kis szünetet, jó?

A konyhaajtóban megjelent egy sovány, göndör vörös hajú nő. Csontos nyakába akasztott, ezüstösen csillogó fémkeretes szemüvege a kötélynén nyugodott.

– Menj csak, aranyom! – káromta Ed, a napi két doboz elszívott cigarettától

rekedten. Az arcát gondosan kikészítette: a forró tűzhely mellett töltött órák ellenére az ajkán és a szemén ugyanaz a vöröses árnyalat ragyogott. – Üdv, Regan! Tizenöt perccel túllépted az ebédidődet.

– Délben bezártam – felelte a nő, mivel tudta, hogy Edwina Crumpot rendkívüli módon szórakoztatja pedáns időbeosztása. – Ilyen hóvihárban senki nem kutat régiségek után.

– Kemény telünk volt – mondta Cassie, miközben odavitt egy csészét az asztalhoz, és kávé töltött magának. – Még a januárnak sincs vége, de a gyerekek már megunták a szánkózást és a hóemberépítést.

Óvatosan leereszkedett a székre, de ügyelt rá, nehogy felszisszenjen a csípőjébe hasító fájdalomtól. Huszonhét éves volt, egy évvel fiatalabb Regannél, mégis úgy érezte magát, akár egy őskövület. Háromévnnyi barátság után azonban nehéz volt félrevezetnie Regant.

– Valami baj van? – kérdezte a lány suttogva, s a kezét Cassie karjára tette. – Megint bántott?

– Jól vagyok – mormolta a nő lesütött szemmel. A bűntudat, a megaláztatás és a félelem legalább annyira fáj, mint egy visszakézből kapott pofon. – Nem akarok Jóéről beszélni.

– Elolvastad azt a tájékoztató füzetet, amelyet a családon belüli erőszakról és a Hagerstownban lévő átmeneti szállásról adtam?

– Belekukkantottam. Regan, van két gyermekem, akik mindennél fontosabbak számomra. – De...

– Kérlek, hagyjuk ezt! – emelte fel a tekintetét Cassie.

– Rendben – felelte Regan, s közben megpróbálta legyűrni az ingerültséget. – Mesélj valamit erről a MacKade nevű rosszfiúról!

– A neve Rafe – derült fel Cassie arca. – Mindig is a gyengém volt, akárcsak a testvérei. Nem akadt olyan lány a városban, aki ne sírt volna át néhány éjszakát a MacKade fivérek miatt.

– Kedvelem Devint – mondta Regan, és belekortyolt a kávéjába. – Megbízható. Néha kifejezetten titokzatosnak tűnik, de azért lehet rá számítani.

– Igen, az biztos. Senki sem gondolta volna, hogy bármelyik is viszi valamire, Devinből azonban remek seriff lett. Mindig igazságos. Jarednek jól menő ügyvédi irodája van a városban, Shane pedig... nos, ő olyan, mint egy csiszolatlan gyémánt, de keményen dolgozik a farmján. Amikor fiatalabbak voltak és kedvük támadt

ostrom alá venni a várost, az anyák bezárták a lányaikat, a férfiak pedig a falhoz lapultak.

– Példás polgárok lehettek.

– Úgy tűnt, mintha állandóan dühösek lennének valami miatt. Főleg Rafe. Aznap éjszaka, amikor elhagyta a várost, összekaptak valamin Joe-val. Rafe betörte a férjem orrát, és kiverte néhány fogát.

– Komolyan? – kérdezte Regan döbbenten, de magában jó előre eldöntötte, hogy kedvelni fogja a fickót.

– Rafe egyfolytában csak a bajt kereste. Az apjuk még gyerekkorukban meghalt. Nagyjából tízéves lehettem akkor. Aztán később, nem sokkal azelőtt, hogy Rafe elment, meghalt az édesanyjuk is. Egy éven át betegeskedett. Ezért került veszélybe a farmjuk. Mindenki azt hitte, hogy el kell adniuk a földjeiket, de ők kitartottak.

– Legalábbis hárman.

– Ühüm... – Cassie a kávéjába kortyolt, örült, hogy végre szusszanhat néhány percet. – Szinte még gyerekek voltak akkor. Jared huszonhárom lehetett, Rafe tíz hónappal utána született. Devin négy évvel idősebb nálam, Shane pedig eggyel fiatalabb a bátyjánál.

– Mrs. MacKade bizonyára nem unatkozott.

– Csodálatos asszony volt, és rendkívül erős. Mindegy milyen rosszul álltak a dolgok, ügyelt arra, hogy összetartsa a családot. Mindig is csodáltam.

– Néha pont ahhoz kell bátorság, hogy az ember ne az összetartás mellett döntsön – jegyezte meg Regan a fejét csóválva. Megfogadta azonban, hogy nem erőszakolja rá a véleményét Cassie-re, így aztán inkább nem feszegette a témát. – Egyébként szerinted miért tért vissza?

– Fogalmam sincs. Azt beszélnek, gazdag. Rengeteg földet és ingatlant vásárolt, amelyet később eladogatott. Úgy emlékszem, van valami cége vagy ilyesmi. MacKade a neve. Csak így egyszerűen MacKade. Az anyám folyton azt hajtogatta, hogy Rafe előbb-utóbb börtönben köt ki, vagy valaki elteszi láb alól, de...

Cassie hangja elcsuklott, s a tekintete az ablakra tapadt.

– Te jó ég – mormolta – Sharilynnek igaza volt.

– Hm?

– Jobban néz ki, mint valaha.

Regan kíváncsian megfordul, amikor az ajtóra szerelt apró csengettyű megszólalt. Be kellett ismernie, hogy ami a fekete bárányokat illeti, ez a kósza

példány díjnyertesnek tűnt.

A férfi lerázta a havat sűrű, szénfekete hajáról, majd kibújt fekete bőrdzsekijéből, amely szemmel láthatóan nem a keleti parti telekre készült. Borostás arca, a forradás és a kissé kampós orr miatt, amely hozzájárult ahhoz, hogy ne legyen túl szépfiús, Regant leginkább egy harcosra emlékeztette. A teste keménynek tűnt, akár a gránit, s átható, zöld szeme ridegen csillogott. Elnyúlt flanelingében, kopott farmerjában és kitaposott csizmájában korántsem tűnt gazdagnak és sikeresnek. Veszélyesnek viszont annál inkább.

Rafe elégedetten látta, hogy Ednél nem sok minden változott az elmúlt évek során. A pultnál valószínűleg ugyanazok a magas székek sorakoztak, amelyeken gyerekként kuporgott, miközben fagylaltkehelyre vagy üdítőitalra várt. A helyiséget betöltő illat is ugyanolyan volt, mint régen: olaj, sült hagyma, Ed cigarettájának füstje és a fenyőillatú tisztítószer egyvelege úszott a levegőben. Biztos volt benne, hogy az asszony a konyhában tüsténkedik, és a húspogácsákat forgatja vagy a tűzhely mellett kavargat valamit. A hátsó bokszban, kihűlt kávéja mellett, szokás szerint ott hortyogott az öreg Tidas. Fürkésző, hűvös tekintete végigsiklott a vakítóan fehér pulton, a műanyag dobozokon, amelyekben piték és különféle sütemények várták a vendégeket, a polgárháborús időkben készült fekete-fehér képeken, és végül megállapodott a kávéja mellett beszélgető két fiatal nőn.

Egyikük nem tűnt ismerősnek számára. A vonzó idegen állig érő, mézbarna haja keretbe foglalta lágyszínelvonalú arcát. Hosszú szempillája volt, és sötétkék tekintetéből kíváncsiság, ugyanakkor visszafogottság sugárzott. Telt, mosolytalan ajka szegletében csábos kis anyajegy bújt meg.

Tökéletes, gondolta Rafe. Mintha egy elegáns divatlapból lépett volna ki.

Egy ideig csak nézték, méregették egymást, ahogy az ember szemügyre vesz a kirakatban egy különösen szép csecsebecsét. A férfi tekintete a riadt szemű, törékeny szőkeségre siklott, aki bizonytalanul mosolygott rá.

– Azt a bűdös mindenit! – kiáltott fel Rafe, és kisfiús vigyorától legalább húsz fokkal feljebb ugrott a hőmérő higanyszála. – A kis Cassie Connor!

– Szia, hallottam, hogy visszatértél.

Cassie kuncogva hagyta, hogy Rafe kirángassa a bokszból. Regan meglepetten vont fel a szemöldökét. Nem túl gyakran hallotta a barátnőjét ilyen vidáman nevetgélteni.

– Csinos vagy, mint mindig – mondta a férfi, és szájon csókolta Cassie-t. – Kérlek, mondd, hogy kidobtad azt az idiótát, és szabad az út számomra.

A nő kissé hátrébb húzódott, és mint mindig, ezúttal is óvatosan körülnézett, hogy meggyőződjön róla, nem hallja-e valaki.

– Két gyerekem van.

– Egy fiú és egy lány. Tudom – mormolta Rafe, és miközben játékosan meghúzogatta Cassie kötényének övét, arra gondolt, milyen sókat fogyott a lány. – Szóval még mindig itt dolgozol.

– Igen. Ed a konyhában van.

– Mindjárt megyek és üdvözlöm őt is – ígérte Rafe, s a kezét barátságosan Cassie vállára tette. – Bemutatod a barátnődet?

– Ó, elnézést! Regan Bishop, a Letűnt Korok Boltjának tulajdonosa. Mindenféle régi cuccot meg lakberendezési kelléket árul. Regan, bemutatom Rafe MacKade-et.

– A MacKade fivérek egyike – nyújtotta felé Regan a kezét. – Már hallottam hírét.

– Abban biztos vagyok – mosolyodott el a férfi, és miközben kezét fogtak, a tekintete összefonódott a nőével. – Régiségekkel foglalkozik? Milyen különös egybeesés. Én is ezen a területen dolgozom.

– Valóban? És melyik korszak érdeklí?

Regan tudta, hogy a méltóságát kockáztatja, ha elhúzza a kezét, s a férfi kihívó tekintetében látta, hogy ezzel ő is tisztában van.

– Az 1800-as évek közepe és vége. Egyébként minden érdekel, ami hasznosítható. Van egy háromszintes házam, amelyben több mint ezer négyzetméternyi területet kellene bebútorozni. Gondolja, hogy menni fog?

Regannek minden akaraterejére szüksége volt ahhoz, hogy ne tátsa el a száját döbbenetében. A turisták és a városiak kényelmes megélhetést biztosítottak számára, de egy ilyen megbízással könnyedén háromszorosára növelhetné a szokásos bevételét.

– Biztos vagyok benne.

– Vettél egy házat? – szólt közbe Cassie. – Azt hittem, a családi farmon fogsz lakni.

– Így is lesz. A házat nem magamnak vásároltam. Némi átalakítás és felújítás után fogadót nyitok. A régi Barlow-birtokot vettem meg.

Cassie döbbenetesen ejtette vissza a csészéjét az asztalra.

– A Barlow-birtokot? De hát az...

– Kísértetek tanyája – csillant fel Rafe szeme. – Arra mérget vehetsz. Kaphatnék egy szelet pitét a kávéhoz, Cassie? Megjött az étvágyam.

Regan visszatért az üzletbe, Rafe azonban maradt még egy órácskát, és a helyéről szórakozottan figyelte, ahogy Cassie gyerekei berobbantak a kávézóba. A nő körüldongta őket, megdorgálta a kislányt, amiért elfelejtette felvenni a kesztyűjét, majd végighallgatta, amint komoly kislánya tágra nyílt szemmel elmesélte kalandos napját.

Volt valami szomorú, ugyanakkor megnyugtató abban, ahogy az egykor boldog fruska leültette gyermekeit egy boksza és zsírkréták, valamint könyvek társaságában magukra hagyta őket.

Sok minden ugyanolyan maradt az elmúlt évek során. Sok minden azonban megváltozott. Rafe jól tudta, hogy abban a pillanatban is a visszatérése híréből izzanak a telefonvonalak. Mindezt elégedetten vette tudomásul. Tudatni akarta az emberekkel, hogy megjött, ráadásul nem a lába közé húzott farokkal oldalgott vissza, ahogy a legtöbben szeretnék volna. Elegendő pénz lapult a zsebében, és rengeteg terve volt a jövőt illetően.

A Barlow-birtok volt a terveinek alapja. Általában nem hitt a szellemekben, bár a ház sokáig kísértette. Most már az övé volt minden őskori kővel, romjával s rossz hírű szellemével együtt. Képes újjáépíteni, hiszen a saját életét is sikerült helyrehozni. Egy nap majd kiáll az emeleti szoba ablakába, és lenéz a városra. Bebizonyítja mindenkinek – beleértve önmagát is –, hogy ő is ér valamit.

Busás borraalót csúsztatott a csészéje alá, de ügyelt rá, hogy az összeggel ne hozza zavarba Cassie-t. Zörögnek a csontjai, és a tekintete olyan, akár az űzött vadé, gondolta Rafe. A nyugtalanság csak akkor tűnt el az arcáról, amikor néhány vidám percet tölthetett Regannel.

Az a nő tudja, mit akar az élettől, mosolyodott el a férfi. Határozott tekintet, makacs áll, puha kéz. A szeme sem rebbent, amikor felajánlotta neki, hogy bútorozza be a fogadóját. Rafe biztos volt benne, hogy Regan gyomra görcsbe rándult, de gondosan ügyelt rá, hogy az arcán nyoma se legyen a meglepetésnek.

Mivel Rafe is az üzleti életben kereste a megélhetésre valót, különösen csodálatra méltónak találta Regan fegyelmét. Idővel majd elválnak, hogy képes-e megbirkózni a feladattal. Mindenesetre amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra!

– A régiségbolt két házzal arrébb van?

– Igen – felelte Cassie, s miközben friss kávé pörkölt, fél szemmel a gyermekeit figyelte. – Balra indulj el..., de nem hiszem, hogy ilyenkor nyitva lenne.

Rafe a dzsekijébe bújt.

– Lefogadom, hogy nyitva találom. Sapka nélkül, nyitott kabátban lépett ki az ajtón, s a csizmája kopogását elnyelte a puha hótakaró. Ahogy megjósolta, a Letűnt Korok Boltjában égett a villany. Ahelyett, hogy a zord időjárás elől bemenekült volna, szemügyre vette Regan üzletének kirakatát. Hatásosnak és ötletesnek találta.

A csodálatos, kék brokátanyag, amelyre az áru került, leginkább az örvénylő vizet juttatta az ember eszébe. Egy apró, rácsos támlájú hintaszékben csillogó szemű porcelánbaba üldögélt, s a lába előtt művészi! összevisszaságban elrendezett antik játékok heverték. Egy állványon vicsorgó zöld sárkány kúszott felfelé, s a lakkozott mahagóni ékszeres dobozból úgy buggyantak elő a fényes ékszerek, mintha egy női kéz átfésülte volna valamennyit a megfelelő darab után kutatva. Kovácsoltvas polcon napsütötte színekben pompázó, csinos kis parfümös üvegcsék sorakoztak.

Ha az ember okosan rendezi be a kirakatot, akkor könnyebb becsalogatni a vevőket, bólintott Rafe elismerően. Kinyitotta az üzlet ajtaját és a bejárat fölé akasztott szánccsengők csilingelni kezdtek. Rafe mélyen belélegezte Regan finom, érzéki parfümjével elegy fahéj-, alma- és szegfűszegillatot, amely már a kávézóban is felkeltette a figyelmét.

Lassan körülnézett. A bútorok katonás rendben álltak a helyükön, hogy az érdeklődők kényelmesen sétálgathassanak közöttük. Egy kanapé itt, egy kis asztal ott. A lámpák, az edények és vázák kettős szerepet töltek be: egyszerre szolgáltak díszítőelemként és áruként. A gyertyákkal és virágokkal díszített ebédlőasztalt valaki ízlésesen megterítette porcelánnal és üveg poharakkal, amitől az embernek olyan érzése támadt, mintha a vendégek bármelyik pillanatban megérkezhetnének. Az összehatást egy gramofon és a hozzá illő, rendkívüli ritkaságnak számító lemezek tették tökéletessé.

A három helyiség mindegyikében ugyanolyan rend és tisztaság honolt, mint az elsőben. Rafe egyetlen kósza porszemet sem talált sehol. Megállt egy fehér agyagedényekkel és kék mintával díszített kőkorsókkal teli konyhakredenc mellett.

– Szép darab – csendült fel a háta mögött Regan hangja.

– A farmon nekünk is van egy ilyen – mondta a férfi anélkül, hogy megfordult volna. Érezte, hogy a nő a közelében van. – Az édesanyám abban tartotta a mindennapi használathoz szükséges edényeket. Azok is fehérek voltak, akár csak ez itt. És a poharakat..., kizárólag a vastagabb falúakat, amelyek nem törtek el olyan könnyen. Egyszer utánam hajított egyet, amikor felbosszantottam.

– Eltalálta?

– Nem, bár ha nagyon akarta volna, eltalál. Pokoli jól célzott – fordult meg Rafe

végül, és a nőre villantotta gyilkos mosolyát. – Tulajdonképpen mit keres maga itt a semmi közepén, Regan Bishop?

– Árulom a portékámat, Rafe MacKade.

– A portékája kifejezetten tetszetős. Mennyibe kerül a kirakatban lévő sárkány?

– Kiváló ízlése van. Ötszázötven.

– Kissé drága, Regan – mondta Rafe és előrenyúlt, hogy kigombolja a nő tengerészkek blézerének aranygombját.

Regan meglepte a bizalmas érintés, mégsem tette szóvá.

– Megkaphat mindent, amiért fizet.

– Ha viszont okos, talán még többet is.

Rafe a farmerja zsebébe akasztotta a hüvelykujját, és újra elindult, hogy körülnézzen az üzletben.

– Mióta van a városban?

– Tavaly múlt három éve.

– Honnan jött?

Amikor Rafe nem kapott választ, hátrafordult és kérdőn felvonta vonzó, sötét szemöldökét.

– Csak próbálok beszélgetni, szépségem. Szeretem megismerni azokat, akikkel üzletet készülek kötni.

– Erre még nem került sor – felelte Regan mosolyogva, és a füle mögé simította a haját. – Szépségem.

Rafe kedves, kurta kacaja hallatán a nő gerincén bizsergés futott végig. Biztos volt benne, hogy olyan emberrel akadt össze, akitől az anyák óvják a lányukat. Bármilyen vonzónak tűnt is a férfi, úgy döntött, először az üzletet próbálja nyélbe ütni.

– Azt hiszem, kedvelni fogom, Regan. Tudja, hogy nagyon vonzó?

– Ismét csevegni próbál?

– Csak közöltem egy nyilvánvaló ténytet – felelte Rafe, és az ajkán mosoly játszott, miközben a tekintete Regan kezére siklott. A karcsú ujjakon csinos, ragyogó kövű, csavart mintás aranygyűrűk csillogtak. – Akad köztük olyan, amely miatt meg kellene hátrálnom?

Regan gyomra görcsbe rándult, és önkéntelenül is kihúzta magát.

– Az attól függ, hogy merre akar elindulni.

– Nem, egészen biztosan nincs férjnél, különben már régen az arcomba vágta volna.

Rafe elégedetten letelepedett egy vörös bársonykanapéra, s a faragott támlára könyökölt.

– Nem akar leülni egy kicsit?

– Köszönöm, nem. Azért jött, hogy üzletet kössünk, vagy hogy az ágyába csalogasson?

– Nincs rá szükségem, hogy a nőket magamhoz édesgessem.

Ez így igaz, gondolta Regan. Elég, ha elmosolyodik és csettint az ujjával.

– Akkor térjünk rá a lényegre! Egyelőre az üzlet a legfontosabb.

– Rendben, ha akarja, meghívom egy kis forralt almaborra.

– Elfogadom.

Regan eltűnt az üzlet hátsó részébe vezető ajtón át. Amikor Rafe egyedül maradt, elgondolkodott a törtéteken. Nem volt szándékában felfedni a lapjait, de eddig ő maga sem tudta, hogy ennyire vonzódik a nőhöz. Volt valami abban, ahogy nyugodtan állt a tökéletesen szabott blézerében, ujján az ízléses ékszerekkel, s a tekintetéből nyugalom, a bőréből pedig parfümje csábító illata áradt.

Tisztában volt vele, hogy a Regan Bishop szívéhez vezető út rengeteg nehézséggel van kikövezve. Bár Rafe ritkán választotta a kitaposott utat, ezúttal túl nagy volt a tét. Amikor azonban a nő hosszú, formás lábán betepegette a helyiségbe, és megigazította arcába hulló tincseit, tudta, hogy elveszett. Az ördögbe is, majd szorít neki helyet a szívében.

– Köszönöm – mondta udvariasan, miután elvette a gőzölgő itallal teli mázas bögrét. – Arra gondoltam, hogy felkérek egy céget Washingtonban vagy Baltimoreban, aztán esetleg én magam is körülnézek az üzletekben, hátha ráakadok valami ritkaságra.

– Higgye el, hogy vagyok olyan jó, mint bármelyik nagyvárosi cég, ráadásul nálam az árak sem túl magasak. Legalábbis remélte.

– Talán igaza van. Az a helyzet, hogy szívesebben üzletelek helybeliekkel. Meglátjuk, hogy mire megy – tette még hozzá Rafe, majd belekortyolt az átható illatot árasztó forró almaborba. – Ismeri a Barlow-birtokot?

– Csak annyit tudok róla, hogy rövidesen összedől. Szégyen, gyalázat, hogy nem újították fel. Az itt élők általában gondot fordítanak a történelméről híres területekre és épületekre. A város vezetősége azonban fikarcnyit sem törődik a házzal. Ha lett

volna pénzem, már régen megvásárolom tőlük.

– És sokkal többet kapott volna, mint amennyit kifizetett. Az a ház bombabiztos befektetés. Ha nem szakértő kezek építik, talán már rég összedőlt volna. Kétségtelen azonban, hogy rengeteg munka lesz vele... – mormolta Rafe maga elé, és gondolatban már el is kezdte a felújítást. – A padlózatot szintbe kell hozni, felcsiszolni, szigetelni kell, a falak vakolásra vagy bontásra szorulnak, a legtöbb ablakot pedig ki kell cserélni. A tető felér egy rémálommal... – Rafe hirtelen észbe kapott. – Szóval a lényeg, hogy a felújítás rengeteg időt és pénzt igényel. Azt akarom, hogy ugyanúgy nézzen ki, mint 1862-ben, amikor még a Barlow család a szalon ablakából figyelte az antietami csatát.

– Tényleg így volt? – kérdezte Regan mosolyogva. – Én azt hittem, hogy gyáván a pincébe menekültek, hogy kivárják a csetepaté végét.

– A képzeletemben máshogy él. A gazdag kiváltságosok végignézték a műsort, s talán dühöngtek is egy keveset, amikor az ágyúk robaja miatt megrepedt az ablaküveg, vagy a haldoklók hörgése és sikolya felébresztette a szunyókáló csecsemőjüket.

– Milyen cinikus. Ha az ember gazdag, az még nem jelenti azt, hogy hidegen hagyják a kertjében haldokló katonák.

– A csata valamivel távolabb zajlott. Nos, szeretném, ha minden összeillene: a színek, a díszítés, a tapéta, a bútorok és az apró berendezési tárgyak is. Térjünk rá a munkára! – Rafe legszívesebben rágyújtott volna egy cigarettára, de végül ellenállt a kísértésnek. – Nem érzi magát furcsán amiatt, hogy egy kísértetjárta házat kell berendeznie?

– Inkább érdekesnek találom a feladatot – felelte Regan, és a csészéje pereme fölött fürkészte a férfi arcát. – Egyébként pedig nem hiszek a szellemekben.

– Fogadjunk, hogy megváltozik a véleménye, mire befejezi a munkát. Egyszer, gyerekkoromban ott töltöttem egy éjszakát a fivéremmel.

– Nyikorgott az ajtó, és valaki csörgette a láncait?

– Nem – mondta Rafe, de az arcáról eltűnt a mosoly. – Persze azért Jared gondoskodott róla, hogy halálra rémisszen bennünket. Van egy hely a lépcsőfordulóban, ahol az embert jeges fuvallat csapja meg. A nappali kandallója mellett állva érezni lehet a füst szagát, s amikor a folyosón sétál, olyan érzése támad, mintha valaki lopakodna a háta mögött. Ha minden csendes, és jól figyel, még a pengék csattogását is hallhatja.

Annak ellenére, hogy Regan nem hitt a kísértetekben, megborzongott.

– Ha el akar riasztani, előre szólok, hogy nem fog sikerülni.

– Csak felkészítem. Szeretném, ha megnézné az épületet, és együtt végigjárnánk a helyiségeket. Felvázolhatja az ötleteit. Holnap délután megfelel? Mondjuk, két óra felé.

– Igen, jó lesz. Amúgy is le kell mérnem néhány dolgot.

– Remek – állt fel Rafe és az asztalra tette a csészejét. – Öröm volt magával üzletet kötni.

Regan ismét kezet szorított a férfival.

– Isten hozott itthon!

– Te vagy az első, aki ezt mondja – mosolyodott el gúnyosan, s miközben a szájához emelte a nő kezét, mélyen a szemébe nézett. – Persze ez nem meglepő, hiszen nagyon kedves vagy. Holnap találkozunk. Ja, és Regan, vedd ki a sárkányt a kirakatból! Megveszem.

Rafe kihajtott a városból, és lehúzódott az út szélére, majd megállt. A hóról és a süvítő jeges szélről tudomást sem vett, csak nézte a dombon álló házat.

A kitört üvegű ablakok és a rozoga tornác nem sokat árult el a farmról, mint ahogy a férfi ködös tekintetéből sem lehetett kiolvasni semmit. Vajon léteznek kísértetek? – töprengett, miközben a hó puhán örvénylett körülötte. Talán. Itt az ideje, hogy elengedje végre a lelkében lakozó nyughatatlan szellemeket.

2.

Ami Regant illette, szerinte a saját üzlet szépsége abban rejlik, hogy az ember maga döntheti el, mit vásárol és mit ad el. Beoszthatja az idejét, és nem kell senkivel azon vitatkozni, hogy milyen legyen a berendezés. Attól függetlenül, hogy ő volt a Letűnt Korok Boltjának egyetlen tulajdonosa és alkalmazottja, nem tunyult el. Saját főnökeként szigorúan, sőt gyakran kíméletlenül bánt magával. Keményen dolgozott, és ritkán panaszkodott.

Megvolt mindene, amire valaha is vágyott: otthon, üzlet egy kisvárosban, távol az olyan stresszel és gondokkal teli világtól, amelyben élete első huszonöt évét töltötte. Miután diplomát szerzett az Amerikai Egyetemen, ötéves tervet készített, és megfogadta, hogy amint lehet, Antietamba költözik, hogy megnyithassa a saját üzletét. Történelem-üzletvezetés szakon végzett, s mire talált öltött, hogy átvegye a diplomáját, már öt év értékesítési tapasztalattal a háta mögött vághatott neki a kitűzött cél elérésének.

Természetesen akkor még kénytelen volt valaki másnak dolgozni.

Most már azonban kizárólag ő a főnök, gondolta vidáman. Az üzlet minden szeglete és a kényelmes tetőtéri lakás is csak az övé volt. Na meg a banké. Az új megbízás segítségével azonban ismét előrébb léphet.

Amint Rafe tegnap délután kitette a lábát az üzletből, Regan bezárta az ajtókat és a könyvtárba sietett. Kivett egy hatalmas rakás könyvet, hogy a sajátjai mellett azokból is ötleteket merítsen. Éjfélre úgy érezte, menten összeakad a szeme, de legalább sikerült kijegyzetelnie mindent arról, hogy milyen volt az élet Marylandben a polgárháború idején.

Az antietami csata valamennyi apró részletét jól ismerte, kezdve Lee bevonulásával egészen a folyón való átkeléséig. Ismerte a történetet arról, amikor Lincoln elnök Sharpsburgba érkezésekor McClellan hetet-havat összehordott, tudta, hányan sebesültek meg, s hány emberáldozatot követelt a dombokon és kukoricaföldeken átvonuló véres menet.

A szomorú tényekről már korábban is olvasott, de annak idején inkább maga a csata keltette fel az érdeklődését, amely váratlanul dűlta fel a csendes vidék hétköznapijait. Mindez elegendő volt ahhoz, hogy eldöntse, a környéken telepedik le.

A könyvekben talált némi információt a Barlowkról némelyik igaznak tűnt, de volt köztük olyan is, amely inkább feltevéseken alapult. A család az 1862-es szörnyű események bekövetkeztéig, majdnem száz éven át lakta a dombon álló házat. Sikeres üzletemberek és földbirtokosok lévén úri módon éltek. Az általuk adott bálókra és

vacsorákra még a távoli Washingtonból és Virginiából is érkeztek vendégek.

Regan tudta, milyen ruhát viseltek: frakkot, temérdek csipkét és abroncsszoknyát, selyemkalapot és szaténtopánkát. Szolgákat tartottak, akik finom kristálypoharakban kínálták a bort, az otthonukban melegházi virágok pompáztak, s a bútoraik fényesen ragyogtak a rákent méhviasztól.

Miközben a ragyogó napsütésben fürdő havas, szeles tájban gyönyörködött, pontosan tudta, milyen színek, anyagok, bútorok és kiegészítők illenének a házhoz. Rózsafából készült komód, Wedgwood porcelán és lószőrrel kitömött kanapék. Előkelő Chippendale fiókos szekrény a birtok urának, cseresznyefából készült és üveggel díszített kecses íróasztal az úrnőnek. Brokát és élénk kék színű tapéta a szalonba.

Rafe MacKade a legjobbat kapja a pénzéért. Regan remélte, hogy feneketlen a pénztárcája.

A házhoz vezető szűk, hepehupás utat hó borította. Az egyébként rendkívül sok bosszúságot okozó ragyogó fehérséget még nem szennyezte be keréknyom.

Regan dühös volt, amiért Rafe nem figyelmeztette előre az út állapotáról. Miután magához vette az aktatáskáját, bezárta az autót és gyalog indult el. Még szerencse, hogy csizmát húztam! – dühöngött magában, amikor bokáig süllyedt a hóban. Majdnem a kosztüm és a magas sarkú cipő mellett döntött, de aztán még idejében észbe kapott. Rafe MacKade elbűvölése nem szerepelt a napirendjében. A szürke nadrág, a jól szabott blézer és a fekete garbó tökéletes hivatalos munkaruhának bizonyult. Kizártnak tartotta, hogy a házban működik a fűtés, ezért a piros gyapjúkabát kint és bent is ugyanolyan jól jött.

Regan csodásnak és érdekesnek találta a birtokot. A kövekbe ágyazott paladarabkák úgy ragyogtak a napfényben, akár az üveg, amely a legtöbb helyen hiányzott a bedeszkázott ablakkeretekből. A tornác rettenetes állapotban volt, de maga a ház büszkén tört a hideg kék ég felé. Különösen tetszett neki, hogy a keleti szárny kiemelkedik az épületből, és ahogy a három kémény egymás mellett sorakozik, mintha csak arra várna, hogy valaki végre begyűjtson a kandallóba. Még a csálén lógó, törött spalettákat is szépnek találta.

A birtok gondoskodásra szorul, gondolta olyan lelkesedéssel, amely még őt is meglepte. Szüksége van valakire, aki ragaszkodik hozzá, és elfogadja úgy, ahogy van. Valakire, aki értékeli a jó adottságait, és megérti a gyengeségeit.

Regan mosolyogva csóválta meg a fejét. Mintha egy férfira gondolna, nem pedig egy házra. Egészen pontosan Rafe MacKade-re. Utat tört magának a mély porhóban,

hogy közelebb mehessen. A sziklák és az elburjánzott bozótos alaktalan buckákat képeztek, mintha lepedő alá rejtőzött gyerekek lennének, akik alig várják, hogy valami komisztságot követhessenek el. A szederbokrok éles, drótszerű karmukkal beleakaszkodtak a nadrágja szárába. A kert egykor bizonyára buja zöld pázsittal büszkélkedhetett, melyen rengeteg virág nőtt.

Ha Rafe is úgy akarja, újra szép lehet minden.

A kerttervezés azonban nem az ő gondja. Felment a rozzant verandára, és közben az órájára nézett. Rafe késett. Regan körülmélt, és türelmetlenül toporgott, hogy egy kicsit felmelegedjen. A megrendelője bizonyára nem várja el tőle, hogy odakint ácsorogjon a jeges szélben. Úgy döntött, tíz percet vár, aztán hagy neki üzenetet, egy kedvesnek korántsem nevezhető a pontosság előnyeiről.

Senkinek sem árt vele, ha benéz az ablakon. Kikerülte a törött fapallókat, és óvatosan felment a lépcsőn. A lugashoz lilaakácot és folyondárt kellene ültetni... Regan egy pillanatig szinte érezte a tavasz édes, hamar elillanó illatát. Valami különös erő vonzotta az ajtó felé. Megragadta a kilincset, s azonnal tudta, mindvégig arra vágyott, hogy bemehessen a házba. Bizonyára zárva van, gondolta elkeseredve. A vandálok még a kisvárosokban is jelen vannak. Az ajtó azonban legnagyobb meglepetésére kinyílt.

Semmi értelme nem volt kint maradni a hidegben, ráadásul így hozzáláthatott a terep felméréséhez. Hirtelen azonban visszarántotta a kezét. A lehelete fehér felhővé változott, s a lélegzete fülsértően hangosnak tűnt. Csinos bőrkesztyűjében szinte jéggé fagytak remegő ujjai.

Bizonyára a meredek kaptató miatt van, győzködte magát. A kellemetlen időjárás az oka, semmi más. A félelem azonban mellé szegődött, és behatolt a bőre alá. Zavartan körülnézett. Szerencsére senki sem látta, milyen nevetségesen viselkedett. Csak a hó és a fák. Mély lélegzetet vett, és benyitott az ajtón. Ahogy várható volt rettenetesen nyikorgott. A tágas, gyönyörű előcsarnok látványa azonban elfeledtetett vele minden mást. Becsukta maga után az ajtót, és mosolyogva nekidőlt.

A házat por és penész lepte be, s a falakon nedves foltok éktelenkedtek. A lambériát tönkretették a rágcsálók, a pókháló pedig piszkos fátyolként telepedett a berendezésre. Regan élénk, mélyzöld színeket, elefántcsont díszítőszegélyt, csillogó, barnássárga fenyőparkettát és rózsamintával gazdagon hímzett szőnyeget képzel maga elé.

Gondolatban már látta is a régimódi asztalt, melyen drezdai porcelánvázában hatalmas csokor rózsza illatozik és ezüsttartóban gyertya ég, a kis diófa asztalkát

hozzá illő székkal, kovácsoltvas ernyőtartóval és aranyozott tükörrel.

Miközben körüljárta az előcsarnokot, annyira lefoglalták a berendezésről szőtt tervei, hogy észre sem vette a hirtelen hőmérséklet-változást, és fel sem tűnt neki, hogy a lehelete hófehér felhővé vált. A szalonban megcsodálta a régi kandallót, amelynek márványberakását ugyan korom fedte, de sértetlen állapotban volt. Az üzletbe nemrég érkezett két egyforma váza, amelyek tökéletesen illenének a párkányra, gondolta elégedetten, a karcsú lábú zsámolyt pedig kifejezetten arra készítették, hogy valaki a fáradt lábát pihentesse rajta a kandalló előtt.

Regan elővette a jegyzetfüzetét és munkához látott.

A hajába pókháló ragadt, az arca maszatos lett a portól, a csizmáját pedig belepte a por, miközben méregetett és tervezgetett. Szinte a mennyországban érezte magát. Olyan jókedve lett, hogy amikor meghallotta a léptek zaját, nem dühösen, hanem széles mosollyal fordult hátra.

– Csodálatos! Alig várom, hogy...

A szalon üres volt, így a levegőnek beszélt. Töprengve kilépett a helyiségből, és az előcsarnokba sietett. Egy ideig kiáltozott, majd észrevette, hogy a sajátján kívül nincsenek lábnyomok a porban. Bizonyára képzelődöm, gondolta megborzongva. Ezek a hatalmas, üres házak mindig különös hangokat adnak ki. Recsegő palló, az ablaktámlát csapkodó szél... Bizonyára csak a rágcsálók szaladgálnak ide-oda. Esze ágában sem volt megijedni az egerektől, a pókoktól és a furcsa hangoktól.

Amikor azonban a feje fölött felnyögött valaki, nem tudott elfojtani egy halk sikolyt. A szíve a torkában dobogott, és úgy érezte magát, mint egy rémült kismadár. Mielőtt még összeszedhette volna magát, valahol a házban becsukódott egy ajtó.

Átrohant az előcsarnokon, és már nyúlt volna a kilincs után, amikor eszébe jutott valami.

Rafe MacKade!

Azt hiszi, jópofa! – dühöngött magában. Bizonyára még az érkezésem előtt belopakodott a házba, és most itt settenkedik valahol. Valószínűleg kétrét görnyedve nevet, miközben ő egy ócska rémregény szerencsétlen hősnőjeként félelemtől pihegve elmenekül.

Azt lesheti! – szegte fel elszántan az állát, és határozottan a lépcsőhöz masírozott.

– Egyáltalán nem vicces, MacKade! – kiáltotta. – Ha lennél szíves abbahagyni végre ezt a szánalmas játékot, hozzáláthatnánk a munkához.

Amikor megcsapta a jeges fuvallat, a félelemtől mozdulatlaná dermedt. A

korlátot markoló kezéből kiszállt az erő, és úgy érezte, mintha az arca csonttá fagyott volna. A kecsesen ívelő lépcsősor közepén megtántorodott. Rövidesen a saját nyöszörgésére eszmélt, és szinte kényszerítette magát, hogy megtegye a fordulóig hátralévő négy lépcsőfokot.

Csak a huzat, szidta meg magát, miközben a lélegzete remegve hagyta el az ajkát. Bizonyára ez a ház leghuzatosabb pontja.

– Rafe! – suttogta alig hallhatóan. Dühös volt magára, amiért megbicsaklott a hangja. Az ajkába harapott, és végignézett a hosszú folyosót szegélyező, titkokat rejtő zárt ajtók során. – Rafe! – mondta ezúttal valamivel hangosabban s ingerültebben, de ő is tudta, hogy a próbálkozás kifejezetten szánalmasan hat. – Csak az időmet rabolod... Te biztosan ráérsz, de nekem vissza kell mennem az üzletbe. Előbújniál végre?

A csendet fapalló csikorgása, ajtócsapódás és egy nő szívszaggató sírása törte meg. Regan egy pillanat alatt levetkőzte a büszkeségét, és leszáguldott a lépcsőn. Már majdnem odalent volt, amikor meghallotta a lövést. Az ajtó, amelyet kétségbeesetten el akart érni, lassan, nyikorogva kinyílt.

Az előcsarnok forogni kezdett körülötte, majd eltűnt.

– Gyerünk, kedvesem, térj magadhoz! Regan borzongva, nyögve oldalra fordult.

– Ez az, szépségem. Nyisd ki gyorsan azt az igéző kék szemedet!

A hang olyan lágy és csábító volt, hogy a nő habozás nélkül engedelmeskedett.

– Egyáltalán nem volt vicces.

A férfi megkönnyebbülten elmosolyodott és megsimogatta Regan sápadt arcát.

– Micsoda?

– Az, hogy elbújtál odafent, és halálra rémisztettél. Engedj felülni!

Regan igyekezett összeszedni magát, s pislogva próbálta visszanyerni a látását. Csak ekkor vette észre, hogy a szalon ablakmélyedésében fekszik, Rafe ölében.

– Inkább nem. Képtelen lennél megállni a lábodon. Pihenj egy kicsit! – ajánlotta a férfi, és a karja hajlatába emelte Regan fejét, hogy kényelmesebben tarthassa.

– Semmi bajom.

– Fehér vagy, akár egy kísértet. Ha lenne egy flaskám, konyakot itatnék veled. Még soha nem láttam, hogy egy nő ilyen kecsesen ájuljon el. Lassan rogytál össze, így volt időm elkapni, mielőtt még beütötte volna a fejedet a padlóba.

– Ha köszönetet vársz érte, azt lesheted! – sziszegte Regan dühösen, és el akarta magától tolni a férfit, de nem sikerült. – Egyébként is a te hibád, ami történt.

– Kösz. Igazán hízelt, hogy már a megjelenésem miatt a lábam elé omlanak a nők – mondta Rafe, és végigfuttatta az ujját a nő állán. – Így már jobb. Ennyi elég is volt ahhoz, hogy egy kis színt varázsoljak az arcodra.

– Ha így üzletelsz, akkor jobb, ha fogod az ajánlatodat és... Engedj végre felülni!

– Rendben, lássuk, mire mégy!

Rafe felemelte, és maga mellé ültette az ablakmélyedésbe.

– Hozzád sem érek többé. Most pedig mondd el, miért vagy ennyire mérges rám!

Regan az ajkát biggyesztve leporolta bepiszkolódott nadrágját.

– Tudod te azt nagyon jól.

– Csak annyit tudok, hogy amikor besétáltam az ajtón, zuhanórepülésbe kezdtem.

– Soha életemben nem ájultam még el – jegyezte meg a nő. Valójában iszonyúan kínosan érezte magát, hogy épp Rafe MacKade jelenlétében történt vele ilyesmi. – Az ijesztgetés nem éppen a legjobb módszer arra, hogy rávegyél a közös munkára.

Miközben Rafe Regan arcát fürkészte, a zsebébe nyúlt, hogy elővegye a cigarettáját, de... pontosan nyolc napja felhagyott a dohányzással.

– Mivel ijesztettelek meg?

– Azzal, hogy le-fel sétálgattál odafent, nyitogattad az ajtókat, és nevetséges hangokat adtál ki.

– Kezdjük talán azzal, hogy feltartottak a farmon, és csak negyed órával ezelőtt tudtam elszabadulni!

– Nem hiszek neked.

– Nem is várom el – bólintott Rafe. Ha már nem gyűjthet rá, muszáj legalább felállnia. Lassan odasétált a kandallóhoz.

Füstszag csapta meg, mintha valaki nemrégiben tüzet gyújtott volna benne. – Shane és Cy Martin keresett fel. Jelenleg ő a polgármester.

– Tudom, hogy kicsoda Cy Martin – csattant fel Regan ingerülten.

– Kár, hogy nem ismerted gimnazistakorában. Pancser alak volt. A lényeg, hogy Cy beugrott, mert tudni akarta, hogy Shane felszántaná-e a földjét. Még akkor is ott volt, amikor elindultam. Negyed órája. Kölcsönvettem az öcsém terepjáróját, hogy fel tudjak jönni a dombon. Épp időben értem ide, hogy lássam, ahogy felakad a szemed.

Visszament a nőhöz, levette a kabátját, és óvatosan a lába alá tette.

– Egyébként hogyan jutottál be?

– Én... – Regan hatalmasat nyelt. – Egyszerűen csak besétáltam.

– De hát az ajtó be volt zárva.

– Nem.

Rafe felvonta a szemöldökét, és megcsörgette a zsebében a kulcsokat.

– Ez igazán érdekes.

– Nem hazudtál? – nyögte ki rövid hallgatás után Regan.

– Ezúttal nem. Elmondanád, hogy pontosan mit hallottál?

– Léptek zaját, de... nem volt odafent senki... – suttogta Regan, és a kezét a kabátja alá dugta, hogy megmelegítse. – Recsegett-ropogott a padló, úgyhogy elindultam felfelé, de megrémültem a csontig hatoló hideg miatt, és inkább a lépcsőfordulóba mentem.

– Megijedtél, így inkább tovább keresgélteél ahelyett, hogy elhagytad volna a házat?

– Azt hittem, te vagy odafent, és móresre akartalak tanítani – mosolyodott el Regan halványan. – Dühös voltam, amiért megijesztettél. Aztán lenéztem az előcsarnokba, és azt hiszem, akkor már tudtam, hogy nem vagy a házban. Kaparászást hallottam, majd becsapódott egy ajtó, és valaki sírni kezdett. Úgy döntöttem, kerekét oldok.

Rafe ismét odaült Regan mellé, majd barátságosan átölelte a vállát és egy pillanatra magához szorította.

– Igazad volt, mindenki ezt tette volna.

– Történt még valami... Már majdnem leértem a földszintre, amikor eldördült egy lövés. A fülem sokáig csengett utána. Ezután kinyílt az ajtó, és se kép, se hang.

– Nem kellett volna elkésnem – mormolta maga elé Rafe, majd váratlanul előrehajolt, és gyors, könnyű csókot nyomott Regan arcára. – Sajnálom.

– Nem ez a lényeg.

– Az a helyzet, hogy vannak olyan emberek, akik fura dolgokat észlelnek a házban. Rólad azt hittem, hogy higgadt, gyakorlatias ember vagy.

– Valóban?

– Aha, és céltudatos is – tette még hozzá a férfi kaján vigyorral az arcán. – Úgy látom, nagyobb a képzelőerőd, mint gondoltam. Most már jobban érzed magad?

– Igen, minden rendben.

– Biztos, hogy nem akarsz ismét az ölembe ülni?

– Köszönöm, de inkább nem.

Rafe lesepert egy pókhálódarabkát Regan hajáról, de a tekintetét egy pillanatra sem vette le róla.

– Menjünk innen?

– Ha lehet, minél hamarabb.

– Szeretnék elvinni valahová.

– Erre semmi szükség, mondtam, hogy... – Regan felpattant, de mivel Rafe nem mozdult, egyenesen a mellkasának ütközött. –...jól vagyok.

– Üzleti ügyben kellene beszélnünk – magyarázta Rafe, és Regan füle mögé igazított egy tincset, majd egy pillanatra megérintette rombusz alakú kékeszöld fülbevalóját. – Legalábbis egyelőre. A részleteket valami melegebb, barátságosabb helyen vitassuk meg!

Értelmes, elfogadható ötlet, gondolta Regan.

– Rendben – felelte, majd felvette az aktatáskáját, és elindult az ajtó felé.

– Regan!

– Igen?

– Pizkos az arcod.

A nő dühös pillantást lövellt felé, Rafe pedig felkapta a karjába, s a heves tiltakozással mit sem törődve átvitte a rozoga verandán.

– Vigyáznod kell magadra – mondta, és letette Regant a terepjáró mellett.

– Általában azt teszem.

– Abban biztos vagyok – mormolta Rafe, és beült a kocsiba.

Ügyesen végigment az úton, megkerülte Regan kocsiját, majd továbbhajtott.

– Azt hittem, a saját autómmal követlek majd arra a titokzatos helyre.

– Mivel nem hiszem, hogy a világ végére is utánam jönnél, inkább menjünk együtt. Majd visszahozlak.

– Hová megyünk?

– Megnézheted az otthont, az édes otthont, szépségem.

A MacKade birtokot körülvevő földeket vakító fehér lepelbe öltöztette a hó, s a táj messziről úgy festett, mint egy méregdrága, XVIII. századi, romantikus festmény. A fedett verandás kőház, a vörös pajtát borító íves tető, a viharvert melléképületek és az aranyszínű, ugató-csaholó kutyák tökéletesen beleillettek a képbe, és teljes mértékben elnyerték Regan tetszését.

Rengetegszer ment már el a MacKade-birtok mellett, amikor a sötétbarna földeket a szántás után barázdák tarkították, vagy amikor a magasra nőtt kukorica és a búza vidáman hajladozott a szélben. Előfordult, hogy egyszer-kétszer meg is állt, és elgyönyörködött a traktorán szántó Shane-ben, aki úgy tűnt, tökéletes összhangban él a természettel.

Rafe MacKade-et nem tudta elképzelni ebben a szerepben.

– Gondolom, nem azért jöttél vissza, hogy a földeken dolgozz.

– Az ördögbe, dehogyis. Shane imádja, Devin elviseli, Jared pedig kiváló befektetésnek tekinti.

Regan a fejét oldalra hajtva kémlelte a férfi arcát.

– És te?

– Gyűlölöm.

– Nem kötődsz a földhöz?

– Nem ezt mondtam, hanem, hogy gyűlölöm a földműves munkát – felelte Rafe, és megállt a saját autója mellett. Könnyed mozdulattal kiugrott a terepjáróból, és megsimogatta az ugrándoató vizslák fejét.

Mielőtt még Regan kiszállhatott volna a mély hóba, a férfi az ölébe kapta.

– Nem tudom, miért csinálod ezt folyton, de nem nagyon tetszik a dolog. Hidd el, hogy képes vagyok megbirkózni egy kis hóval!

– Igaz, hogy csinos a csizmád, de inkább városba való. Ide hótaposó kell – magyarázta Rafe, és felvitte a verandára. – Milyen kicsi lábad van... Ott marad! – szólt rá a kutyákra, majd a könyökével kinyitotta az ajtót, és bevitte Regant a meleg szobába.

– Hahó, Rafe, mit fogtál?

Rafe vigyorogva megemelte Regant, és Shane-re kacsintott.

– Egy nőt!

– Egész csinos – mondta Shane, miközben a tűzre dobta a kezében tartott farönköt. Amikor megfordult, a szemében, mely a tengervíz fölött gomolygó köd színéhez hasonlított, elismerés csillant. – Üdv, Regan!

– Szia, Shane!

– Van friss kávé? – kérdezte Rafe.

– Hát persze – felelte az öccse, és a lábával beljebb nyomta a rönköt a kandallóba. -A konyha mindig nyitva áll.

– Rendben, akkor hordd el magad!

– Igazán udvariatlan voltál – jegyezte meg

Regan, miközben Rafe az előszobából a konyhába vitte.

– Egyedüli gyerek vagy, ugye?

– Igen, de...

– Mindjárt gondoltam – vigyorgott Rafe, és a konyhaasztal mellett álló nádszékbe tette Regant. – Hogy iszod a kávé?

– Feketén.

– Micsoda nő! – Rafe lehántotta magáról a kabátját, és a fogásra akasztotta az öccse vastag munkásruhája mellé. Kivett két elegáns fehér csészét az üvegajtajú szekrényből. – Kérsz valamit a kávéhoz? A reménykedő hajadonok mindig süteménnyel tömik Shane-t. Bizonyára az a csinos, ártatlan pofikája az oka.

– Valamennyien csinosak vagytok, de hogy ártatlanok lennétek... – mormolta maga elé Regan, miközben kibújt a kabátjából, és örömmel nyugtázta, hogy a konyhában finom meleg van. – Inkább kihagyom a sutit.

Rafe elé tette a gőzölgő kávéval teli csészét, majd megszokásból megfordította a székét, és lovagló ülésben telepedett rá.

– Szóval, az ajánlatomat is kihagyod inkább?

Regan ráérősen a kávéba kortyolt, és egy ideig csak ízlelgette a szájában a forró italt. Tökéletesnek találta.

– A raktáramban van néhány bútordarab, amely egészen biztosan elnyeri majd a tetszésedet. Na persze a berendezéshez idő kell. Utánanézttem, hogy milyen hagyományos színeket és anyagokat használtak akkoriban.

– Ez most igen vagy nem?

– Ne aggódj, elvállalom a megbízást – mosolyodott el a nő, és a férfi szemébe nézett. – De előre szólok, hogy nem lesz olcsó.

– Csak nem aggódsz miattam?

– Nem ezt mondtam. Én tisztában vagyok azzal, hogy mire vállalkozom. Egyébként megígérem, hogy többször nem ájulok a lábad elé.

– Azt jól teszed, mivel a szívbajt hoztad rám – mondta Rafe, és a nő kezével kezdett játszani. Tetszett neki a karcsú ujjak finomsága, melyekre a csodás kövek és az arany csillogása tette fel a koronát. – A kutatásaid során találtál valamit a két káplárról?

– Kik azok?

– Megkérdezheted az öreg Metz asszonyt. Imád történeteket mesélni. Miféle óra ez? – kérdezte kíváncsian Rafe, és az ujját a fekete szíj alá csúsztatta.

– Az 1920-as évekből való. Gumiból és markazitból készült. Mi van azzal a két káplárral?

– A történet szerint a két katona a csata során elszakadt az ezredétől, ugyanis a birtoktól keletre fekvő búzamezőt a lőpor miatt sűrű fekete füst borította. A rémült emberek egy része a fák között keresett menedéket, mások viszont a mezőn lelték halálukat vagy eltévedtek.

– A földeken folyt a harc?

– Igen. Legalábbis a feljegyzések szerint. Szóval, ez a két katona – az egyik északi, a másik déli – eltévedt. Fialok voltak, és valószínűleg rettenetesen féltek. Szerencsétlen helyzetük miatt akadtak össze a MacKade és a Barlow-birtok között húzódó erdőben.

– Értem – mondta Regan elgondolkodva, és a hajába túrt. – El is felejtettem, hogy a földek határosak.

– Az erdőn keresztül körülbelül egy kilométernyire van a Barlow-ház. Nos, a két fiú szemtől szembe került egymással. Ha lett volna egy kis sütnivalójuk, fedezékbe vonulnak, és hálát adnak az istennek, hogy megmenekültek. Persze nem így tettek – csóválta meg a fejét Rafe és a kávéjába kortyolt. – Megsebesítették egymást, de senki nem tudja, hogy ki kezdte a harcot. A déli eljutott a Barlow-házig. Valószínűleg már félholtan ért oda, de sikerült felkapaszkodnia a verandára. Az egyik szolgálo észrevette, és mivel a déliekkel szimpatizált, bevonszolta a házba. Persze az is lehet, hogy egy vérző gyereket látott a katonában, és azt tette, amit helyesnek tartott.

– Gondolom, a fiú a házban halt meg – motyogta Regan, és azt kívánta, bárcsak ne látná maga előtt olyan élénken a jelenetet.

– Igen. A szolgálo riasztotta az úrnőjét, Abigail OBrian Barlow-t, aki a carolinai OBrian család tagja volt. Abigail parancsot adott, hogy vigyék fel a fiút az emeletre, ahol elláthatja a sebeit. Ekkor megjelent a férje, és ott helyben lelőtte a kölyköt.

Regan szomorúságát düh váltotta fel.

– Te jószágos ég, de hát miért?

– Nem akarta, hogy a felesége egy ujjal is hozzáérjen a délihez. Az asszony két évvel később halt meg a szobájában. Azt beszélnek, hogy a történetek után soha többé

nem szólt a férjéhez... Nem mintha azelőtt sok mondanivalójuk lett volna egymás számára. A házasságukról előre döntöttek a családjaik. A pletykák szerint a férfi gyakran helybenhagyta az asszonyt.

– Igazi úriember – jegyezte meg Regan gúnyosan.

– Nos, ennyi a történet. Abigail rendkívül törékeny volt, és sokat szenvedett.

– Ráadásul csapdába esett – mormolta a nő, és eszébe jutott Cassie.

– Nem valószínű, hogy akkoriban sok szó esett a családon belüli erőszakról vagy a válásról... – vont a vállát Rafe. – Egyébként sem hiszem, hogy az ő köreikben szokás volt ilyesmit tenni. A fiú lelövése lehetett az utolsó csepp a pohárban. Több gonoszsgot már képtelen volt elviselni. Ez a történet egyik fele. A másikat a városiaktól tudhatod meg.

– Inkább meséld tovább! – sóhajtott Regan és felállt. – Iszom még egy kis kávét.

– A Jenki az ellenkező irányba indult – folytatta Rafe, és a bajusza alatt elmormolt egy köszönömöt, amikor a nő újratöltötte az ő csészéjét is. – A dédnagyapám talált rá a füstölő közelében. Tudod, az öreg Bull Runnál vesztette el a legidősebb fiát. A szövetségeseink szürke egyenruhájában halt meg.

Regan lehunyta a szemét.

– Megölte a fiút.

– Nem. Valószínűleg eszébe jutott, mint ahogy az is, hogy hagyja elvérezni, mégsem így történt. Behozta a konyhába, feltette az asztalra, és a feleségével, valamint a lányaival együtt bekötözték a sebeit. Persze akkor még nem ez az asztal állt itt – tette hozzá halvány mosollyal az arcán.

– Ettől jobban érzem magam.

– A fiú néhányszor magához tért, és megpróbált beszélni, de túl gyenge volt. Az éjszakát még átvészelte, de reggelre meghalt.

– A család minden tőlük telhetőt megtett, hogy segítsen rajta.

– Szóval, ott hevert a konyhájukban egy ellenséges katona, s a vére a padlóra száradt. Akik ismerték őket, tudták, hogy a déliek pártján állnak. Az sem volt titok, hogy nemrég vesztették el az egyik fiukat, és a másik kettő a csatamezőn harcol. Féltek, úgyhogy elrejtették a holttestet. Amikor besötétedett, kivitték a kertbe, és az egyenruhájával meg a fegyverével, valamint az édesanyjától érkezett levéllel együtt eltemették.

Rafe Reganre emelte hűvös, átható tekintetét.

– Ez az oka, amiért a házunk szellemek tanyája. Gondoltam, jobb, ha tudod.

A nő egy ideig hallgatott, majd letette a csészéjét.

– Kísértetjárta a házatok?

– A ház, az erdő és a mező is. Az ember hozzászokik a zajokhoz és a különös dolgokhoz. Nem sokat beszéltünk róla, egyszerűen része lett az életünknek. Éjszakánként az erdőben vagy a mezőn és a reggeli ködben, amikor minden csendes, furcsa dolgok történnek – mesélte Rafe, és a nő szemében tükröződő kíváncsiság láttán elmosolyodott. – Még a hozzám hasonló cinikus alakok is éreznek valamit, amikor az egykori csatamezőn állnak. Miután anyám meghalt, még a ház is mintha... mintha nyugtalanná vált volna. De lehet, hogy csak bennem volt a hiba.

– Ezért mentél el?

– Számptalan okom volt rá, hogy lelépjek.

– És miért tértél vissza?

– A válasz ugyanaz. Egyébként azért meséltem el az előbbi történetet, mert úgy érzem, tudnod kell mindent a Barlow-házról, mielőtt hozzálátsz a munkához – magyarázta Rafe, és előrehajolt, hogy kigombolja a nő blézerét. – Egy ideig itt maradok a birtokon, úgyhogy eldöntheted, hogy te jössz majd el hozzám, vagy inkább máshol találkozunk.

– A raktár az üzletben van, úgyhogy...

– A raktárkészletet hidegen hagy – suttogta Rafe, és két kezébe fogta Regan arcát. A szeme nyitva volt, amikor megcsókolta.

Először gyengéden, tapogatózva, aztán elégedetten mormolva mélyítette el a csókot. Regan forró ajka szétnyílt. Rafe figyelte, ahogy a szempillája megremeg. Érezte a száján a lélegzetét, s az ujjai alatt szapora pulzusát. A bőre füstös illata éles ellentétben állt a szája friss vízre emlékeztető ízével.

Regan ökölbe szorította a kezét. Maga is megdöbbszent rajta, milyen szívesen használta volna az ujjait. A sűrű, fekete hajba fúrta volna, majd végigsimít a kopott flaneling alatt rejtőző kemény izmokon. Mégsem tett semmit. Az elméjét egy pillanatra elhomályosította a vágy, vagy ami még furcsább, a mohóság, de sikerült visszafognia magát.

Amikor Rafe hátradőlt, megpróbálta összeszedni magát, de a kezét továbbra is az ölében tartotta.

– Üzlettársak, nem pedig játszótársak vagyunk.

– Így van.

– Gondolom, ha férfi lennék, nem szórakoznál így velem!?

Rafe tágra nyílt szemmel meredt rá, majd először csak halkán kacagott, aztán hagyta, hogy elragadja a jókedv, és dörgő nevetése hallatán Regan még jobban zavarba jött. Milyen ostobán fogalmazta meg a mondatot!

– Nos, ebben az egyben minden kétséget kizáróan igazad van. Egyébként, gondolom, abban az esetben nem viszonzotad volna a csókomat.

– Nézd, tisztázzunk valamit! Hallottam minden történetet a MacKade fivéerekről meg a nőkre gyakorolt varázserejükről.

– Csak romlást hozott ránk.

Regan megfogadta, hogy még akkor sem fog elmosolyodni, ha olyan erősen kell is összeszorítania az állkapcsát, hogy belesajdul az arca.

– A lényeg, hogy nem vagyok vevő sem a hempergésre, sem a futó kalandra, sem pedig bármiféle kapcsolatra..., ami ugye kimeríti a viszony fogalmát.

Az ördögbe is, még vonzóbb, amikor ingerült, gondolta Rafe.

– Öröömre szolgál, hogy megváltoztathatom a nézeteidet. Miért nem kezdjük egy kis hempergéssel, aztán később majd jöhet a többi!

Regan felpattant és a kabátjába bújt.

– Álmodozz csak!

– Szívesen. Nincs kedved velem vacsorázni?

– Nem vinnél végre vissza az autómhoz?

– Rendben – felelte Rafe sértődés nélkül, és leakasztotta a kabátját a fogasról, majd felvette és ügyes mozdulattal eligazította Regan haját a gallérjánál. – Errefelé hűvöseks és hosszúak az éjszakák.

– Fogj egy könyvet és ülj a kandalló elé! – javasolta Regan az előcsarnok felé menet.

– Szóval ezt szoktad csinálni? – csóválta meg a fejét Rafe. – Azt hiszem, itt az ideje, hogy izgalmasabbá tegyem az életedet.

– Köszönöm, de nekem megfelel így, ahogy van. Ne merészelj... – a felszólítás káromkodásba fulladt, amikor Rafe az ölébe kapta. – Kezdem azt hinni, MacKade, hogy olyan reménytelen eset vagy, mint ahogy mondják.

– Ebben biztos lehetsz.

3.

Rafe kedvelte a kalapács tompa puffanását, a fűrészek sikoltását és a fúrók zúgását. A bakancsok dobbanásán és a mély férfihangokon át is remekül hallatszott Wynonnának, a countryszene koronázatlan királynőjének csilingelő dala.

Rafe egész életében jól ismerte a munka zaját, ezúttal azonban nem a fejőcsúrból kihallatszó vidám kacagás vagy a földeket szántó traktor moraja verte fel a csendet. Aznap, amikor elhagyta Antietamot, Rafe más utat választott magának.

Valószínűleg az mentette meg az életét, hogy beállt építőmunkásnak. Nem esett nehezeire beismerni, hogy évekkel ezelőtt régi Harleyja nyergében csődtömegként hagyta el Washington megyét. Munkára volt szüksége, hogy ne haljon éhen. Zokszó nélkül felcsatolta hát a derekára a szerszámos övet, és a kemény munkába ölte dühét.

Még mindig élénken élt az emlékezetében az a nap, amikor szemügyre vehette az első házat, amelynek a felépítésénél segédkezett. Akkor ébredt rá arra, hogy ő is hasznos tagja lehet a társadalomnak, és végre kezdhet magával valamit.

Verejtékes munkával sikerült félretennie egy kis pénzt, és közben igyekezett megtanulni a szakmáról mindent, amit csak lehetett. Az első ingatlanját – amely nem volt több egy kis viskónál – Floridában vásárolta. Miközben a vakolatot verte, napokig nyelte a száraz, fojtó port, és az izmai szinte égtek a megerőltetéstől. A hasznából újabb ingatlant vett, majd ismét túladott rajta.

Négy év alatt a jelentéktelen kis MacKade-cég hírnevet szerzett magának, és mindenki tudta, hogy ha velük dolgoztat, minőségi munkára számíthat. Rafe soha többé nem nézett vissza.

A Barlow-ház szalonjában állva az jutott eszébe, hogy a kör bezárult. Abban a városban fog dolgozni, amelytől annak idején igyekezett minél távolabb kerülni. Egyelőre még nem döntötte el, hogy ott marad-e vagy továbbáll, a lényeg, hogy hagy maga után valamit, amire büszke lehet.

Rafe leguggolt a kőből kirakott kandalló mellé és szemügyre vette. A munkát a kéménynél kezdte, így rövidesen tetőtől talpig kormos lett. Jól húz, gondolta elégedetten. Amint kibélelik, első dolga lesz, hogy jókora tüzet rakjon. Alig várta, hogy gyönyörködhessen a felcsapó lángokban és megmelegedhessen. Meg akarta találni a kandallóhoz illő tökéletes tűzbakot és szikrafogó paravánt. Regan bizonyára a segítségére lesz ebben is.

Mosolyogva felvette a kőműveskanalat, hogy keverjen egy vödörnyi habarcsot. Volt egy olyan érzése, hogy a nő nem csak a ház berendezésében válik majd hasznára. Örömmel látott hozzá, hogy kifugázza a kövek közötti réseket. Gondosan

és szakemberhez méltó pontossággal dolgozott.

– Azt hittem, a főnök általában az asztalánál üldögél, és csak számolgat.

Rafe megfordult, és felvonta a szemöldökét. Jared állt a szoba közepén, s fényes fekete cipőjével egy festékfoltos rongydarabra taposott. Fekete napszemüvege tökéletesen illett szürke, hajszálcsíkos öltönyéhez, és valami különös oknál fogva, egyáltalán nem lógott ki a környezetéből.

– Azt meghagyom az ügyvédeknek és a könyvelőknek.

Jared levette a napszemüvegét, és a zakója zsebébe süllyesztette.

– Gondolj csak bele, hová lenne a világ nélkülük.

– Egyszerűbb lenne – felelte Rafe, és a habarcsba dobta a kőműveskanalat, majd alaposan végigmérte a bátyját. – Hová készülsz, temetésre?

– Dolgom volt a városban, és eszembe jutott, hogy beugrók és megnézem halad-e a munka – magyarázta Jared, de abban a pillanatban hatalmas csattanás és dühös szitkozódás hallatszott. – Szóval minden rendben?

– Szép lassan haladunk – mondta Rafe, és sóvárogva felsóhajtott, amikor a bátyja elővett egy vékony szivart. – Megkérhetnélek, hogy a közelemben szívd el, ugyanis tíz hosszú napja nem dohányzom.

– Jó útra térsz? – kérdezte Jared gúnyosan, de azért engedelmesen odasétált a kandallóhoz és leguggolt mellé. Elgondolkodva fújta ki a füstöt, miközben mindketten a köveket nézték. – Nincs olyan rossz állapotban.

Rafe ököllel az erezett márványra csapott.

– Biztosan áll, akár egy kőszikla. Jared a foga közé szorította a szivart, és válaszképpen felmordult.

– Segítsek?

Rafe szórakozottan a bátyjára pillantott.

– Talpig ügyvédnek vagy öltözve.

– A hétvégére gondoltam.

– Mindig elkel egy dolgos kéz – bólintott Rafe hálásan, majd újra kézbe vette a kőműveskanalat. – Jó erőben vagy?

– Akárcsak te.

– Még mindig jársz kondizni? – bokszolt Jared karjába Rafe. – Részemről tartom magam ahhoz, hogy az edzőterem puhányoknak való.

Jared fehér füstfelhőt fújt a levegőbe.

– Mit szólnál egy kis bunyóhoz, öcskös?

– Benne vagyok, de csak akkor, ha nem ilyen flancos cuccban állsz ki – nevetett Rafe, és hogy kínozza magát, beszívta a másodkézből kapott füstöt. – Hálás vagyok, amiért elintézed a vásárláshoz szükséges hivatalos papírmunkát.

– A hálálkodással várj, amíg megkapod a számlámat! – vigyorodott el Jared, és felállt. – Azt hittem megbolondultál, amikor felkértél, hogy alkudjak a birtokra. Aztán alaposan körülnéztem, és onnan kezdve már teljesen biztos voltam abban, hogy elment az eszed. Gyakorlatilag potom pénzért jutottál hozzá, de a dupláját kell ráköltened, ha lakhatóvá akarod tenni.

– Tripláját – jegyezte meg Rafe halkán. – De megéri, ha olyan lesz, amilyennek elképzeltem.

– Vagyis?

– Visszaállítom az eredeti állapotába – felelte Rafe, és a kövek közé kente a habarcsot, majd gondosan lesimította.

– Nem lesz könnyű – mormolta Jared. – Úgy látom, munkaerőben nincs hiány. Azt hittem, gondjaid lesznek... mármint a ház híre miatt.

– Ismered a mondást, pénz beszél... Bár a vízvezeték-szerelő segédje ma reggel kidőlt – vigyorodott el Rafe és a szemében gonosz kis fény gyúlt. – A második emeleti mosdókban ellenőrizték a vezetékeket, s a fickó azt állítja, hogy valaki megragadta a vállát. Szegény flótás úgy rohant ki a házból, ahogy csak bírt, úgyhogy gondolom, nem jön vissza.

– Más gondod nincs?

– Semmi olyasmi, amihez ügyvédre lenne szükségem. Ismered a csörgőkígyóról és az ügyvédről szóló viccet?

– Mindet ismerem – húzta el a száját Jared. – Egész gyűjteményem van belőlük.

Rafe nevetve törölte a kezét a farmerjába.

– Sokra vitted, Jare. Anya örült volna, ha látja, milyen elegáns vagy – jegyezte meg halkán. Egy ideig csak a kőműveskanál érdes hangja hallatszott. – Fura érzés újra a farmon lakni. Legtöbbször csak Shane meg én vagyunk otthon. Devin a fél éjszakát az irodában tölti egy priccsen, te pedig abban a puccos kis kastélyodban, a városban. Shane még virradat előtt felkel, és egyfolytában fütyörészik, mintha csupa móka és kacagás lenne a januári hidegben tehenet fejni.

– Mindig is kedvelte a farmot. Kizárólag az ő érdeme, hogy még lakható a ház.

– Tudom.

Jared ebből az egyetlen szóból tudta, hogy mire gondol az öccse.

– Megtetted, amit lehetett, Rafe. A pénz, amit küldtél, rengeteget jelentett. – Jared ködös tekintettel nézett ki a maszatos ablakon. – Lehet, hogy eladom a hagerstowni házat. A válás után jó ötletnek tűnt megtartani. Az ingatlanpiac pangott, ráadásul néhány év alatt visszafizettük a hitelt. Barbarának nem kellett.

– Még mindig dühös rád?

– Nem. A válást már három éve kimondták, és isten a tanúm, hogy kifejezetten civilizáltan folyt le. Egyszerűen csak elmúlt közöttünk a szerelem.

– Soha nem kedveltem.

Jared ajkán egy pillanatra mosoly jelent meg.

– Tudom. Szóval a lényeg, hogy el akarom adni, és a farmra költözöm, amíg nem találok megfelelőbb házat.

– Shane örülne neki, és én is. Hiányoztál – tette még hozzá Rafe, miközben kormos kezével végigsimított még kormosabb arcán. – Amíg vissza nem jöttem, fogalmam sem volt róla, hogy mennyire. Hát akkor szombaton tárt karokkal várlak egy kis kemény hétvégi melóra – mondta vidámabb hangon. Elégedetten szemügyre vette a fugázást, majd végighúzta a vödör szélén a habarcsos kőműveskanalat.

– Ne feledkezz meg a sörről! Rafe bólintott.

– Mutasd csak azt a finom kis kezedet, te városi ficsúr!

Jared válasza rövid volt, és nyers, ráadásul Regan pont akkor lépett be a szobába, amikor kimondta.

– Illedelmes fiú ez a mi kis ügyvédünk – mosolygott rá Rafe. – Üdv, szépségem!

– Megzavartam valamit...?

– Dehogy! Ez a mocskos szájú csatornatöltelék a fivérem, Jared.

– Tudom, ő az ügyvédem. Szia, Jared!

– Üdv, Regan! – felelte a férfi, és egy üres üdítő dobozba nyomta a szivarját. – Hogy megy az üzlet?

– Hála a kisöcsédnek, felívelőben van. Át kellene futnunk az árlistát, a festék- és színmintákat, a költségvetést, és lenne néhány építő javaslatom – fordult Regan Rafe-hez. – Azt hittem, lesz rá időd.

– Látom, sokat dolgoztál – guggolt le ismét a férfi és kinyitotta a hűtőtáskát. – Kérsz valamit inni?

– Kösz, nem.

– Jare?

– Elviszem magammal. Később lesz még egy megbeszélésem.

Jared elkapta a felé repülő dobozos üdítőt, és kivette a zsebéből a napszemüvegét.

– Hagylak benneteket dolgozni. Örülök, hogy találkoztunk, Regan.

– Viszlát szombaton! – kiáltott utána Rafe. – Reggel fél nyolckor, haver. És hagyj otthon az öltönyödet!

– Nem akartam elriasztani – mentegetőzött Regan.

– Ne is törődj vele! Leülsz?

– Hová?

Rafe megpaskolta a lefordított vödör fenekét.

– Igazán lovagias vagy, de nem maradhatok sokáig. Vissza kell érnem az ebédidő végére.

– Félsz, hogy a főnök kibabrál veled?

– Valami olyasmi – felelte Regan, miközben kinyitotta az aktatáskáját, és elővett belőle két vastos dossziét. – Ezekben leírtam mindent. Ha lesz rá alkalmad, nézd át alaposan és szólj, hogyan döntöttél.

Mivel nem talált jobb helyet, a dossziékat a bakra tette, majd szemügyre vette az előszobát.

– Úgy látom, egyből belevágtál a közepébe.

– Ha az ember tudja, mit akar, fölösleges várnia. Együtt vacsorázunk?

Regan szeme résnyire szűkült.

– Vacsora?

– Igen, ma este. Átnézhetjük együtt a kigyújtott anyagot, s így időt takaríthatunk meg – mondta Rafe, és kormos kezét a nyomaték kedvéért a dossziéra fektette.

– Igazad lehet...

– Hétkor jó lesz? Mehetünk a Lámpa-gyújtogatóba.

– Hová?

– A Lámpagyújtogatóba, a Church Street és a főutca sarkán.

Regan oldalra biccentette a fejét, és maga elé képzelte a város térképét.

– A főutca és a Church sarkán videókölcsonzó van.

Rafe szitkozódva zsebre vágta a kezét.

– Régen étterem volt. Az üzleted helyén pedig szerszámbolt állt.

– Még a kisvárosok is változnak.

– Igen – mormolta Rafe, s maga sem tudta megmagyarázni, hogy miért, de a dolog felbosszantotta. – Szereted az olasz konyhát?

– Igen, de a legközelebbi étterem a folyó túloldalán van, Nyugat-Virginiában. Menjünk inkább Edhez!

– Nem, olasz vacsorára vágyom. Fél hét felé érted megyek – közölte Rafe, és hogy ellenőrizze, mennyi ideje maradt addig, előhúzott a zsebéből egy órát. – Igen, fél hétre oda tudok menni érted.

– Milyen szép darab – mondta Regan, és gondolkodás nélkül odalépett a férfihoz, majd óvatosan elfordította a csuklóját, hogy jobban megnézhesse a zsebórát. – Ez igen... Az Amerikai Óragyár készítette az 1800-as évek közepe felé. A ház kiváló anyagból készült, ráadásul jó állapotban van. Adok érte hetvenöt dollárt.

– Én kilencvenet fizettem.

Regan nevetve csapta hátra a haját.

– Akkor pokoli jó vásárt csináltál, mivel legalább százötvenet ér. Nem tűnsz zsebórák típusnak.

– Ha az ember ebben a szakmában dolgozik, nem viselhet órát a csuklóján, hiszen elég egy rossz mozdulat és darabokban szedheti össze – magyarázta Rafe. Őrülten vágyott rá, hogy megérintse a nőt. Olyan finomnak és összeszedettnek látszott, s már maga a gondolat, hogy összepiszkolhatja, kellemes érzéssel töltötte el. – Nagy kár, hogy csupa korom a kezem.

Regan gyorsan elengedte a csuklóját.

– Akárcsak az arcod, de attól még nagyon vonzó vagy – mosolyodott el, és megigazította a válltáskája pántját, majd hátralépett. – Fél hétkor találkozunk. Ne hagyd otthon az irattartókat!

Regan háromszor öltözött át, mire végre elégedett lett a megjelenésével. Üzleti vacsorára megyek, gondolta, miközben lehuppant az öltözködő asztalkája előtt álló párnás székre. Bár fontos, hogy mit visel, mégiscsak másodlagos dolog. Miközben az ajkát harapdálta, arra gondolt, hogy talán mégis a kis fekete koktélsruhát kellett volna választania.

Nem, nem és nem! Dühös volt magára, amiért ilyen nagy feneket kerít egy vacsorameghívásnak. Az egyszerűség célravezetőbb. A nyugat-virginiai étterem családias hangulatú, kényelmes kis hely, viszont üzleti ügyben találkoznak. A blézer, a nadrág és a fűzőld selyemblúz tökéletes lesz. Bár egy kicsit feldobhatja a

holdköves brossal. Akkor viszont a fülbevaló nem jó. A feltűnő függő helyett beteheti az egyszerű aranykarikát.

A pokolba az egészszel! Türelmetlenül az asztalra dobta a hajkefét, és belebújt puha szarvasbőrből készült bokacsizmájába. Nem követi el azt a hibát, hogy randevúként gondol a megbeszélésre. Nem akart randizni Rafe MacKade-del. Most, hogy az üzlet kezd fellendülni, nincs ideje viszonyba bonyolódni senkivel.

Már korábban eldöntötte, hogy a szerelemnek még legalább három évig várnia kell rá. Nem akart úgy járni, mint az édesanyja, aki anyagilag és érzelmileg is mástól függött. Először gondoskodnia kell arról, hogy biztos háttérrel teremtsen magának, aztán ha eljön az ideje, megosztja majd valakivel az életét.

Senki nem szabhatja meg neki, hogy dolgozzon-e, vagy ne, és nem lesz rá szüksége, hogy egy férfitől könyörögjön ki néhány rongyos dollárt csak azért, hogy új ruhát vásárolhasson magának. A szüleinek talán megfelelt ez a fajta élet, hiszen mindig boldognak tűntek, Regan Bishop azonban másra vágyott.

Kissé kényelmetlenül érezte magát attól, hogy Rafe veszélyesen vonzó volt, ráadásul, amikor kopogtattak az ajtaján és az órájára nézett, elégedetten látta, hogy még pontos is. Regan önbizalma visszatért a saját magának tartott, rövid hegyibeszéd után, így kissé vidámabban vágott át a kicsi, de kényelmes bútorokkal berendezett nappalin, hogy ajtót nyisson.

Hát, igen, gondolta elkeseredve, valóban rendkívül vonzó. Rafe rávillantotta díjnyertes mosolyát, és átható zöld tekintete tetőtől talpig végigmérte Regant.

– Csinos vagy!

Mielőtt még bármit is válaszolhatott volna, a férfi puha csókot lehelt az ajkára.

– Hozom a kabátomat – közölte Regan nyugodtan, majd néhány lépés után visszafordult. – Mi az ott nálad?

– Ez? – emelte fel a zacskót Rafe. – A vacsoránk. Merre van a konyha?

– Én... Azt hittem, étterembe megyünk. A férfi azonban már bent is volt a lakásban, és a lábával becsapta az ajtót.

– Nem, én csak azt mondtam, hogy olasz kaját eszünk – felelte türelmesen, és gyorsan felmérte a szobát. Könnyű székek, ragyogó tisztaságú asztalkák, csinos kis díszek és friss virág. Rendkívül nőies, gondolta szórakozottan. A kanapé fölött függő szomorú tekintetű tehenet ábrázoló kép humort vitt az elegáns környezetbe. – Kedves lakás.

– Azt akarod mondani, hogy vacsorát főzöl nekem?

– Ez a leggyorsabb módja, hogy bármiféle előjáték nélkül ágyba csábítsunk egy nőt. Arra van a konyha?

Regan megpróbált magához térni a döbbenetből, miközben követte a férfit a keskeny étkezőbe.

– Nem gondolod, hogy ez függ a főztöd minőségétől is?

Rafe elégedett volt a válasszal, így mosolyogva kipakolta a pultra a zacskó tartalmát.

– Majd meglátjuk. Van serpenyőd?

– Hát persze – felelte Regan, és elővett a szekrényből egy hatalmas öntöttvas serpenyőt, majd az ajkát biggyesztve a tenyeréhez ütögette az alját.

– Ha fejbe kólintasz vele, kimarad az életedből a paradicsomos, bazsalikomos ziti.

– Ziti? Rendben, akkor kivárom a vacsora végét – mondta Regan, és keresett egy lábast a tésztahoz.

Rafe megtöltötte vízzel, majd a tűzhelyre tette, és alágyújtott, aztán alaposan leöblítette a salátához vásárolt zöldségeket.

– Kitől tanultál meg főzni?

– Mindenki konyít hozzá valamennyire. Hol találok éles kést? Az anyám nem hitt abban, hogy a nőknek és a férfiaknak különböző fajta munkát kell végezniük. Kösz!

– tette még hozzá, majd Regan meglepett tekintetétől kísérve gyors, könnyed mozdulatokkal szeletelni kezdte a zöldségeket. – Egyenrangúnak tekintett mindenkit.

– A ziti nem tűnik jellegzetes vidéki ételnek.

– A dédnagymamám olasz volt. Közelebb húzódnál egy kicsit?

– Tessék?

– Szeretem az illatodat. Finom.

Regan figyelmen kívül hagyta a megjegyzést és a gyomorszorító érzést, amely úrrá lett rajta. Ehelyett inkább kivette a zacskóból a bort.

– Kinyitom, jó?

– Rendben.

Miután a konyhapultra tette az italt, hogy levegőzhessen, Rafe mögé surrant, és kivett a szekrényből egy salátástálat. Megkérte Regant, hogy tegyen be valami zenét, úgyhogy a nő visszament a nappaliba, és feltett egy Count Basie-CD-t. Miért van az, hogy a férfiak hihetetlenül vonzóak, amikor az ingujjukat feltűrve répát reszelnek a

salátához?

– Ne nyisd ki az olívaolajat! Van nekem is.

– Extra szűz?

– Természetesen – mondta Regan, és a pultra tett egy olajjal teli, hosszú nyakú, vörösréz kancsót.

– Szereted Count Basie-t, van olívaolaj a konyhaszekrényedben... hozzám jössz feleségül? – kérdezte Rafe, és a szemében nevetés csillant.

– Hát persze. Szombaton ráérek.

Miközben Regan elővette a borospoharakat, azon töprengett, hogy miért nem válaszolt Rafe azonnal.

– Úgy terveztem, hogy szombaton dolgozom – mondta halkán, és a tekintetét a nőre szegezte.

– A férfiak mindig találnak kifogást.

Te jóságos ég, milyen gyönyörű! – gondolta Rafe. Közelebb lépett hozzá, és bort töltött mindkettejüknek.

– Mondd, hogy szeretsz baseballt nézni forró nyári éjszakákon, és már mehetünk is a paphoz.

– Bocs, de utálok a sportot.

Rafe még közelebb húzódott, mire Regan, kezében a poharával, hátrált egy lépést.

– Szerencse, hogy kibújt a szög a zsákból, mielőtt még közös kutyát veszünk és születik öt-hat gyerekünk.

– Még szerencse... – lehelte Regan, s miközben újra távolabb lépett, érezte, hogy a szíve a torkában dobog.

– Nagyon tetszik – suttogta Rafe és az ujjával végigsimított a nő szája mellett megbújó kis anyajegyén, majd egyetlen mozdulattal kipattintotta a blézere gombjait.

– Miért teszed ezt mindig? – Mit?

– Folyton a gombjaimmal babrálsz.

– Csak gyakorolok. – A mosoly úgy villant fel, akár a villám, s legalább olyan elsőprő erejű volt. – Ráadásul mindig olyan összeszedettnek tűnsz, így aztán nem tudok ellenállni a csábításnak, hogy kissé felforgassam az életedet.

Regan csapdába esett a hűtőszekrény és a fal között.

– Úgy látom, kedvesem, hogy nincs hová menekülnöd.

Rafe a nő derekára csúsztatta a kezét, és birtokba vette az ajkát. Lassan

kóstolgatta, miközben széttárt ujjai feljebb siklottak egészen Regan mellének lágy ívéig. A nyelve felfedezőútra indult. A nő lélegzete felgyorsult, és önkéntelenül is válaszolt a csókra, mivel azonnal rabul ejtette Rafe felkavaró, férfias íze, amely úgy áradt szét benne, akár a méz.

Az esze, amelyet még nem borított el teljesen a bíbor köd, azt súgta, hogy Rafe pontosan tudja, milyen hatással van a nőkre. Minden nőre... Regan teste azonban mit sem törődött ezzel. A vére lüktetett, a bőre valósággal izzott, mintha megannyi kis tűzijáték robbant volna rajta. Szinte érezte, ahogy a csontjai cseppfolyóssá válnak.

Rafe izgatottan figyelte áldozatát. A szemét akkor sem hunyta le, amikor lassan, fájdalmasan lassan elmélyítette a csókot. Csábosnak találta, amikor Regan szempillája megremegett, és az arcát elöntötte a vágy rózsaszín pírja. Tehetetlenül levegő után kapott, s beleborzongott, ahogy Rafe keze gyengéden súrolta a mellbimbóját. Erőt vett magán, és kissé elhúzódott.

– Te jóságos ég, ez egyre jobb lesz! – suttogta Rafe, és a szája finoman Regan füle felé araszolt. – Kezdjük előlről!

– Ne!

Regan magát is meglepte azzal, hogy amit kimondott, és amit valójában akart, az két különböző dolog volt. Felemelte a borospoharat, és védekezésképpen a férfi mellkasához nyomta.

Rafe a pohárra nézett, majd újra a nőre. Sötét tekintetében nyoma sem volt a vidámságnak és a szórakozottságnak. Megsemmisítő pillantásával képes lett volna halálra sebezni védtelen zsákmányát. A józan ész ellenére Regant mágnesként vonzotta a férfi, aki fittyet hányt minden szabályra, és szembezállt az egész világgal.

– Remeg a kezed, Regan.

– Tisztában vagyok veled.

Óvatosan beszélt, mivel jól tudta, hogy elég egy rosszul megválasztott szó vagy mozdulat, és máris porrá hamvad a zöld szempárból kicsapó lángokban, önként és örömmel.

Alaposan át kell gondolnia a történeteket.

– Vedd el a bort, Rafe! A vörös csúnya foltot hagyhat az ingeden.

A férfi egy röpke másodpercig hallgatott. A vágy, amelyet nem értett, s amelyre egyáltalán nem számított, szinte torkon ragadta kegyetlen ujjával. Regan tartott tőle, amiből kiderült, hogy okos. A hozzá hasonló nőknek fogalmuk sincs arról, mire

képes egy olyan férfi, mint ő.

Elvette a kristály poharat, és Reganéhoz koccintotta. A csilingelő hang még ott rezgett a levegőben, amikor visszafordult a tűzhelyhez.

Regan úgy érezte magát, mint aki hajszál híján menekült meg attól, hogy lezuhanjon egy sziklaszirtról. Hirtelen rájött, hogy sajnálja, amiért nem vetette magát a mélybe.

– Azt hiszem, mondanom kellene valamit. Én... nos... – Regan hatalmas lélegzetet vett, és még annál is hatalmasabbat kortyolt a borából. – Nem fogok úgy tenni, mintha nem vonzódnék hozzád, vagy mintha nem élveztem volna..., ami köztünk volt, amikor nyilvánvaló, hogy... hogy nem így van...

Rafe megpróbálta összeszedni magát, ezért lazán a pultnak dőlt, és a pohara pereme fölött tanulmányozta Regant.

– Na és?

– Na és? Na és, úgy gondolom, hogy a bonyodalom... bonyolult – tette hozzá ostobán. – Nem akarok... vagyis nem hinném... – Regan lehunyta a szemét, és újra az italába kortyolt. – Csak hebegek-habogok.

– Észrevettem. Hízeleg is az önbizalmamnak.

– A te önbizalmadnak semmi szüksége hízelgésre – sóhajtott fel a nő, és megköszönte a torkát. – Tudod, hogy ellenállhatatlan vagy és nincs kétségem afelől, hogy a szex emlékezetes lenne veled... Ne vigyorogj így rám!

– Bocs – mondta Rafe nevetve. – Igazán gondosan választottad meg a jelzőt: emlékezetes. Ez tetszik. Miért nem spórolunk meg magunknak egy kis időt? A lényeg, hogy át akarod gondolni a dolgot, és ha készen állsz, te szeretnéd megtenni a következő lépést.

Regan lassan bólintott.

– Akkor ezt meg is beszéltük. Most hallgasd meg, hogy én mit gondolok! – Rafe a serpenyő alá gyújtott, és olajat öntött bele. – Valóban kívánlak, Regan. Attól a pillanattól kezdve, amikor besétáltam Ed kávézójába, és megláttalak, ahogy talpig úrinőként ott üldögéltél a kis Cassie-vel.

Regan megpróbálta figyelmen kívül hagyni a gyomrában keletkező feszültséget.

– Ezért kínáltad fel nekem a munkát?

– Túl okos vagy ahhoz, hogy ilyeneket kérdezz. Most a szexről van szó, és a szex magánügy.

– Rendben, értem – bólintott ismét a nő. Rafe felemelt egy puha, érett

paradicsomot, és közelebbről is megvizsgálta.

– Én személy szerint nem szeretek sokáig töprengeni az ilyesmin. Mindegy milyen nagy feneket kerít neki az ember, a szex akkor is állatias ösztönökön alapul. Szaglás, érintés, ízlelés.

Rafe tekintetéből újra vad tűz áradt. Felvette a pultról a kést, és megnézte, elég éles-e a hegye.

– Ez az én véleményem, de mivel kettőn áll a vásár, hagyom, hogy nyugodtan töprengj rajta még egy kicsit.

Regan meglepetten meredt a férfira, aki kiválasztott egy szép fej fokhagymát, majd ráfektette a kést, és az öklével ráütött, hogy összezúzza.

– Azon gondolkodom, hogy köszönetet vársz-e a nagylelkűségedért.

– Dehogy. Csak azt szeretném, ha te is megértenél, ahogy én is elfogadom az aggályaidat.

– Igazi modern kori lovag vagy, MacKade.

– Nem, ez nem igaz. Meglátod, hogy rövidesen újra elakad majd a szavad. Számíthatsz rám!

Regan kihívó mozdulattal felvette és a férfiéhoz koccintotta a borospoharát.

– Nos, te pedig arra számíthatsz, hogy ha döntöttem, neked sem lesz okod panaszra.

Rafe felmarkolta az aprított fokhagymát és a sercegő, forró olajba dobta, ahol azonnal sülni kezdett.

– Tetszik a stílusod, szépségem, nagyon tetszik.

4.

A szikrázó napfény és a langyos fuvallat január végére megolvasztotta a vastag hó- és jégpáncélt. Az ereszekről lelógó csodaszép, csöpögő jégcsapokon szivárvány játszott, a házak kertjeiben és a kopár mezőkön álló hóemberek pedig lassan formájukat veszítették. Regan kellemes hetet töltött azzal, hogy kiválasztotta a raktárából a Barlow-házba illő bútorokat, s a hiányt az árverések kínálatából pótolta.

Amikor nem voltak sokan az üzletben, az antietami MacKade fogadó szobáiról készült rajzokat finomítgatta, pontosította. Az esze akkor is a házon járt, amikor egy érdeklődő vevőnek a diófából készült tálaló előnyeit ecsetelgette. Egyelőre még nem volt tudatában annak, hogy a birtok ugyanúgy rabul ejtette őt is, akárcsak Rafe-et.

A második emeleti, előre nyíló hálósobában remekül mutatna egy baldachinos, magasított ágy, valamint egy selyemfából készült komód, és a falakra jól illene a rózsabimbós tapéta. Hagyományos, romantikus esküvői lakosztály lenne, amelyet apró tálkákba tett, illatosított potpourri és vázákban illatozó friss virágok tennének még lakályosabbá.

A központi szinten lévő egykori társalgóból lélegzetelállító kilátás nyílt, és szinte mindig oda sütött a nap. Természetesen Rafe-nek ki kell választania a megfelelő ablakokat, de biztos, hogy a fényben fürdő fikuszok, a mázas cserépbe ültetett lecsüngő páfrányok és a csinos virágmintás kanapék csodásan mutatnak majd. Tökéletes télikert lesz, ahonnan az ember az üvegen keresztül kémlelheti az erdőt és a parkot, s a tél közepén dülő hóviharban is élvezheti a nárciszok meg a jácintok bódító illatát.

Regan alig várta, hogy elkezdhesse a munkát, és az apró változtatások segítségével újra otthont teremtsen a házban. Fogadó lesz, és munkahely. Kényelmes, meghitt, de csak ideiglenes szállás. Ráadásul nem az övé. Komoly erőfeszítésébe került, hogy elterelje a gondolatait a Barlow-birtokról, és a vevőivel foglalkozzon.

– Láthatják, hogy az intarzia kitűnő minőségű – folytatta üzletvezetőhöz méltó, udvarias, kedves hangon. – A tálaló elején látható üveg eredeti.

Az asszony a diszkrét árcédulát nézegette, s Regan figyelmét nem kerülte el, hogy közben reménykedve pislog lelkesnek korántsem nevezhető férje felé.

– Igazán szép darab, de egy kicsit többbe kerül, mint gondoltuk.

– Értem, de az állapota...

Regan magyarázatát az ajtó nyikordulása szakította félbe. Dühös volt magára, amiért összerándult, és még dühösebb, amiért csalódottságot érzett azért, mert nem Rafe volt a látogatója. Mielőtt még üdvözlésképpen rámosolyoghatott volna Cassie-re, meglátta a barátnője arcát elcsúfító, élénk színű zúzódásokat.

– Bocsássanak meg, néhány percre egyedül hagyom magukat, hogy megbeszélhessék a részleteket.

A csuklóján lévő antik karperec megcsörrent, ahogy kényelmes cipőjében a bejárathoz sietett. Szó nélkül karon fogta Cassie-t, és a hátsó szobába vezette.

– Gyere, ülje le itt! – nyomta le a nőt gyengéden az apró kovácsoltvas asztalka mellett álló székre. – Nagyon súlyos?

– Semmiség, csak...

– Ugyan már! – csattant fel Regan, és hogy dühét kordában tudja tartani, a tűzhelyre csapta a teáskannát. – Ne haragudj! Készíték egy teát. – Szüksége volt egy kis időre ahhoz, hogy lehiggadjon. – Amíg felforr a víz, visszamegyek a vevőimhez. Addig pihenj!

Cassie szégyenkezve lesütötte a szemét.

– Köszönöm.

Tíz perccel később, miután Regan könnyörtelenül kicsikarta a tálaló vételárát a vevőkből, visszatért Cassie-hez. Megfogadta, hogy nem csinál jelenetet, hanem inkább együttérzéséről és támogatásáról biztosítja barátnőjét. Amikor azonban a teáskannából felcsapó gőzfelhőben megpillantotta a magába roskadt Cassie-t, képtelen volt tovább visszafogni magát.

– Miért hagyod, hogy így bánjon veled? Mikor unod már meg, hogy bokszsáknak használ az a szadista disznó? Megvárod, amíg kórházba kerülsz, és csak akkor hagyod faképnél?

Cassie összekulcsolta a karját, és reményvesztetten ráborult, miközben kitört belőle a zokogás. Regan leguggolt mellé, és az ő szemét is elöntötték a könnyek. Csinos íróasztallal, valamint mézeskalács házikóba illő székeivel berendezett kedves kis irodájában szembesülnie kellett a családon belüli erőszak durva tényével.

– Ne haragudj, Cassie, bocsáss meg! Nem kellett volna rád kiabálnom.

– Nem kellett volna ide jönnöm – emelte fel a fejét Cassie, és a kezével eltakarta az arcát. – Nem jöttem volna ide, ha lenne kivel megbeszélnem a történeteket.

– Pontosan ez az a hely, ahol megbeszélhetjük a történeteket. Örülök, hogy ide jöttél. Mutasd az arcodat!

Regan lefejtette Cassie ujjait az arcáról. A ronda, bíborszínű zúzódások a homlokától az állkapcsáig húzódtak. Az igéző füst-szürke szem környéke olyannyira feldagadt, hogy Cassie alig látott.

– Jaj, Cassie, mi történt? Elmondod?

– Ó... Joe... nem érezte jól magát. Tudod, az influenzajárvány... – kezdte halkán, és a hangja megbicsaklott. – A betegség miatt sokat hiányzott a munkahelyéről, így aztán tegnap felfüggesztették.

Cassie szándékosan kerülte Regan tekintetét. A táskájába nyúlt, és zsebkendő után kutatott benne.

– Elkeseredett... majdnem tizenkét évig dolgozott a munkahelyén. A számlák... Most vettem hitelre egy új mosógépet, Connor pedig nagyon szeretett volna egy új teniszcipőt. Tisztában voltam vele, hogy túl drága, de...

– Hagyd abba! – kérte Regan halkán, és megfogta Cassie kezét. – Kérlek, ne vádold magad! Képtelen vagyok elviselni, hogy ezt teszed.

– Tudom, hogy folyton kifogásokat keresek – sóhajtott fel remegő hangon a nő, és lehunyta a szemét. Legalább Reganhez őszinte lehet. Három éve, amióta ismerte, mindig számíthatott rá. – Valójában nem is volt influenzás. Már egy hete éjjel-nappal be van rúgva. Nem felfüggesztették, hanem kirúgták, mert részegen ment munkába, és a főnökkel szájalt...

– Aztán hazament, és rajtad töltötte ki a dühét – fejezte be a mondatot Regan. Felállt és levette a kannát a tűzről, majd hozzálátott a tea elkészítéséhez. – Hol vannak a gyerekek?

– Anyámnál. Tegnap este oda menekültünk. Ezúttal alaposan helybenhagyott.

Cassie önkéntelen mozdulattal a nyakához kapott. A garbó alatt még több zúzódás rejtőzött. Joe keze nyomot hagyott a bőrén, amikor megpróbálta megfojtani. Cassie beletörődött, hogy meg fog halni, sőt szinte kívánta is, hogy vége legyen a szenvedésnek.

– Felébresztettem a gyerekeket, és átmentünk anyához, mert otthon nem maradhattunk.

– Nagyon jól tetted – bólintott Regan, és elhatározta, hogy lépésről lépésre közelíti meg a témát. Teát töltött két kínai csészébe és az asztalhoz vitte. – Végre a javulás útjára léptél.

– Nem – felelte Cassie, és óvatosan a csésze köré fonta az ujjait. – Anya azt akarja, hogy menjek vissza Joe-hoz. Nem engedi, hogy tovább maradjunk nála.

– Azok után, hogy elmondtad és a saját szemével is látta, hogy mit tett veled a férjed, azt akarja, hogy visszamenj?

– Az asszony engedelmességgel tartozik a férjének. Amikor hozzámentem, megfogadtam, hogy jóban-rosszban kitartok mellette.

Regan soha nem értette a saját édesanyja alázatos, önfeláldozó viselkedését. Gyakran volt rá dühös emiatt, de eddig eszébe sem jutott, hogy van, akinek mindez természetes.

– Ez szörnyű, Cassie!

– Anya már csak ilyen – mormolta a nő, s felszisszent, ahogy a tea feldagadt ajkához ért. – Úgy gondolja, hogy a házasságot a nőnek kell működtetnie, hiszen ez a feladata.

– Te hiszel ebben? Mármint hogy kötelességed elviselni a verést. Az lenne a holtomiglan-holtodiglan jelentése, hogy a házastársad megruházhat, valahányszor rájön a bolondóra?

– Régebben hittem ebben, és megpróbáltam helytállni. Fogadalmat tettem, Regan.

Cassie számára mindig ez volt a legfontosabb. Ha megígért valamit, azt be is tartotta.

– Talán túl fiatalon mentem férjhez. Talán hibát követtem el, de akkor is fogadalmat tettem. Joe megszegte. Tudok azokról a nőkről... Nem is érdekelte, hogy ismerem őket. Soha nem volt hűséges hozzám, a kedvességről pedig csak álmodozhattam. De akkor is fogadalmat tettem, és az adott szó kötelez.

Cassie újra sírni kezdett, de a könnyei ezúttal lassan folytak végig az arcán. Úgy érezte, kudarcot vallott.

– Tíz éve vagyunk házasok. Gyermekeink vannak. Rengeteg hibát követek el... A borraivalóból megvettem Connornak a teniszcipőt, és hagyom, hogy Emma játék közben magára kenje a rúzsomat. Nem engedhetjük meg magunknak a mosógépet. Az ágyban sem voltam valami nagyszám... Nem úgy, mint azok a nők, akikhez jár. Tudtam...

Cassie felnézett, amikor Regan nem szólt egy szót sem.

– Hallod, amit beszélsz? Felfogtad, amit mondtál, Cass?

– Nem maradhatok vele – suttogta elhaló hangon a nő, s úgy omlott össze, akár egy törékeny üvegpalota. – Most már a gyerekek előtt is megver, és állandóan szitkozódik. Eddig legalább várt, amíg lefeküdtek. Nem szabadna ilyen ocsmányságokat hallaniuk. Nem helyes, hogy őket is belekeveri ebbe a cirkuszba.

– Igazad van, Cass, nem helyes. Segítségre van szükséged.

– Egész éjjel ezen gondolkodtam – mormolta a nő, majd habozva lehajtotta a garbó nyakát.

A hófehér, finom bőrt durva fojtogatásra utaló nyomok borították. Regan arcából kifutott a vér, és a keze jéghideg lett.

– Te jóságos ég... megpróbált megfojtani, ugye?

– Nem hiszem, hogy ezt tervezte. Sírtam, és el akart hallgattatni, de aztán meggondolta magát – Cassie az ölébe ejtette a kezét. – Láttam a szemében. Nem csak az ivászat, meg a pénz és a szeretői miatt volt... Tudtam, hogy a pusztá létem is gyűlölettel tölti el. Újra bántani fog, ha lehetősége nyílik rá, de gondolnom kell a gyerekeimre is. Elmegyek Devinhez, és feljelentem.

– Hála istennek!

– Azért jöttem el hozzád, hogy erőt gyűjtsek – mondta Cassie, és megtörölte az arcát, mert ráésmélt, hogy semmi értelme tovább sírni. – Elég nehéz lesz szembenézniem Devinnel. Egész életemben ismertem. Persze nincsenek titkaim előtte... Ki tudja, hányszor hívták ki a szomszédok, de akkor is nehéz – sóhajtott keservesen.

– Elkísérlek.

Cassie lehunyta a szemét. Ezért jött el Reganhez: hogy érezze, valaki mellette is kiáll. De mégsem, gondolta szégyenkezve. Azért kereste fel a barátnőjét, hogy segítsen neki talpra állni.

– Köszönöm, de inkább egyedül megyek. Át kell gondolnom, hogy mi legyen később – suttogta, és ivott egy korty teát, hogy enyhítse a torkát mardosó fájdalmat.

– Nem vihetem haza a gyerekeket, amíg nem döntöm el, hogyan lesz ezután.

– A menhely...

Cassie makacsul megrázta a fejét.

– Tudom, hogy butaság, de a büszkeségem nem engedi, hogy oda menjek. A gyerekeim nem élhetnek egy ilyen helyen. Legalábbis egyelőre nem.

– Rendben, akkor itt maradsz nálam – közölte ellentmondást nem tűrő hangon Regan, és amikor Cassie tiltakozni akart, még hozzátette: – Csak egy vendégszobám van, úgyhogy a gyerekekkel kell megosztoznod rajta.

– Nem telepedhetünk rád.

– Te voltál az első barátom, amikor ide költöztem, úgyhogy segíteni szeretnék. Hagyd, hogy végre segítsek!

– Ezt nem tehetem veled, Regan. Van egy kis pénzem, amelyet még a borraivalókból meg a túlórákból tettem félre. Elég lesz arra, hogy néhány napra meghúzzuk magunkat egy motelben.

– Nem akarsz megsérteni, ugye? Itt maradtok nálam, és kész. A gyerekeknek így lesz a legjobb.

Tudta, hogy Cassie világa körülöttük forog, és csak így hathat rá.

– Elmegyek értük, miután beszéltem Devinnel. Iszonyúan hálás vagyok neked, Regan.

A büszkeség azon nyomban elpárolgott, ahogy szóba kerültek a gyerekek.

– Én is neked. Most pedig...

– Mi folyik itt? Teadélután rendeztek munkaidőben?

Rafe tekintete megpihent Reganen, így csak akkor látta meg Cassie arcát, amikor a szék támlájára dobta a kabátját, és felé fordult. Regan döbbenet figyelte, hogyan lesz a kedvességéből egy pillanat alatt lángoló düh. A csábos mosoly vicsorgassa torzult, s a férfi szeméből lángok csaptak elő. Ahogy az izmos test megfeszült, az első gondolata az volt, hogy Rafe úgy fest, mint egy ugrásra kész farkas.

Amikor a keze a magasba lendült, Cassie összerezett, Regan pedig talpra ugrott. Mielőtt még közéjük léphetett volna, hogy megvédje barátnőjét, a férfi gyengéden, akár egy puha csók, végigsimított Cassie sérült arcán.

– Joe tette?

– Csak... baleset volt – dadogta a nő. Rafe egyetlen durva szót sziszegett válaszképpen. Amikor megfordult, a szeme vérben úszott. Cassie felpattant, és utána rohant.

– Kérlek, ne bánts! – kiáltotta, miközben megragadta a karját. Nem sok kellett hozzá, hogy a hátára vesse magát. – Könyörgök, ne csinálj semmit!

Rafe egy vállrándítással leszerelhette volna Cassie-t, s ettől még ingerültebb lett.

– Maradj itt Regannel!

– Kérlek, ne...! – Cassie újra keservesen sírni kezdett, de egy pillanatra sem engedte el a férfi karját. – Ne kelljen ennél is jobban szégyellnem magam...!

– Ezúttal nem ússza meg az a szemét – morogta Rafe, miközben megpróbálta lefejtetni magáról a vékony ujjakat. A könnyek azonban hatásosabbak voltak, mint bármiféle fenyegetés vagy erőszak. Rafe megtorpant, majd átkarolta Cassie-t, és a mellkasához szorította. – Ne sírj, kicsim! Minden rendben lesz, nincs semmi baj.

Regan az iroda ajtajából figyelte a jelenetet. Hogyan férhet meg a gyengédség a

tajtétkzó düh mellett? Rafe úgy tartotta a karjában Cassie-t, mintha kisgyerek lenne, s a fejét a nőéhez támasztva halkán mormolt a fülébe.

Regan torka összeszorult, s amikor Rafe ránézett, látta, hogy a nő arca nedves a könnyektől. A vad, zabolátlan kifejezés még mindig ott ült a zöld szempárban, s Regan érezte, ahogy görcsbe rándul a gyomra a belőle áradó elsöprő szenvedély tüzeiben. Mielőtt megszólalt, megköszörülte a torkát.

– Kérlek, Rafe, hozd vissza!

A férfi minden idegszála megfeszült, és sóvárogva gondolt a vadászat, a harc és a vér ízére. A karjában tartott nő azonban remegett, akár a nyárfalevél, s a másik döbbent, rémült tekintete némán könnyörögve fordult felé.

– Gyere, kicsim! – mondta Rafe és úgy ölelte át Cassie-t, mintha csak egy nyűgös kisgyerek lenne. – Ül le szépen!

– Bocsáss meg!

– Nincs miért bocsánatot kérned. Sem tőlem, sem mástól.

Rafe-nek össze kellett szednie magát, hogy könnyed hangon tudjon beszélni.

– Elmegy Devinhez – szolt közbe Regan, s hogy lefoglalja remegő kezét, elővett még egy teáscsészét. – Feljelentést akar tenni, így helyes.

– Többféle helyes út van – mondta Rafe. Jobban kedvelte a saját módszereit, de ezúttal inkább a székbe ültette Cassie-t, és kisimította nedves arcára tapadt tincseit.

– Van hová menned?

A nő bólintott, s közben elfogadta a felé nyújtott papír zsebkendőt.

– Egy kis időre Reganhez költözöm. Csak addig, amíg...

– A gyerekek jól vannak?

– Elmegyek értük, miután beszéltem Devinnel.

– Mondd meg, mire van szükséged, és én majd elmegyek érte hozzátok.

– Én... én nem is tudom... Semmit nem hoztam magammal...

– Jól van, majd később megbeszéljük. Mi lenne, ha elkísérnélek a seriff irodájába?

Cassie-ből reszketeg sóhaj szakadt fel.

– Nem, ezt egyedül kell elintéznem – suttogta, és a zsebkendővel megtörölte a szemét. – Most azonnal indulok.

Regan kihúzta az íróasztal fiókját, és a nő kezébe nyomott egy kulcsot.

– Tessék, itt a fenti bejárat kulcsa. Költözzetek be a gyerekekkel..., és zárkózz be,

Cassie!

– Rendben. Akkor megyek is... – állt fel a nő elszántan. Élete legnehezebb döntését hozta meg azzal, hogy elindult a kijárat felé. – Mindig azt hittem, hogy megváltozik... – susogta alig hallhatóan. – Reménykedtem

benne – tette még hozzá, majd lehajtott fejjel, magába roskadva kilépett az ajtón.

– Tudod, hol van? – kérdezte Rafe.

– Fogalmam sincs.

– Akkor nekem kell megtalálnom. Ahogy a férfi a kabátjáért nyúlt, Regan a karjára tette a kezét. Rafe lassan felemelte a fejét és izzó tekintete összeforrt a nőével.

– Ne állj az utamba!

Regan ösztönösen érezte, hogy a gyengédséggel többre megy, mint a rábeszéléssel. Puha, finom csókot lehelt Rafe ajkára, amitől valamelyest mindketten megnyugodtak.

– Ezt meg miért tetted?

– Sok minden miatt – sóhajtott fel Regan, és mindkét kezét a férfi vállára fektette. – Először is, amiért szét akartad verni annak a szemének a fejét – mondta, és ismét megcsókolta Rafe száját. – Aztán pedig azért, mert engedelmeskedtél Cassie kérésének, és mégsem tetted meg. – Újabb csók. – Végül pedig, mert bebizonyítottad neki, hogy a legtöbb férfi, az igazi férfiak, kedvesek.

– A fenébe – sóhajtott fel Rafe, és a homlokát Reganére hajtotta. – Te aztán tudod a módját, hogyan tarts vissza attól, hogy kinyírjam a rohadékot.

– Az énem egyik fele azt szeretné, ha megtennéd, de erre nem vagyok túl büszke – magyarázta Regan, s érezte, hogy újra előnti a düh, így inkább visszafordult a tűzhelyhez. – Nem lenne rossz, ha alaposan ellátnád a baját, sőt ami még rosszabb, én magam is szívesen behúznék neki egyet-kettőt.

Rafe odalépett hozzá, és finoman kifeszítette Regan ökölbe szorított kezét. Elgondolkodva felemelte, és csókot nyomott a tenyerébe.

– Nocsak, nocsak... azt hittem, finom kis piskóta vagy.

– Mondtam, hogy nem vagyok rá büszke – suttozta Regan halvány mosollyal az ajkán. – Cassie-nek most nem erre van szüksége, hiszen pontosan az erőszak elől menekült hozzánk. Bár ha jól belegondolok, a férje megérdemelne egy kis verést...

– Gyermekkor óta ismerem Casst – mondta Rafe, és a gőzölgő teára nézett, amelyet a nő elé tett. Olyan illata volt, mint a tavaszi mezőnek, s az íze is

kétségtelenül arra emlékeztetett. – Törékeny, csinos és szégyellős kislány volt. És kedves... – Regan kíváncsi tekintete láttán megcsóválta a fejét. – Nem, soha nem történt közöttünk semmi. A kedves lányok nem az eseteim.

– Kösz.

– Szóra sem érdemes – mosolyodott el Rafe, és megsimogatta Regan haját, majd az ujjai könnyedén végigszántották a puha tincseket. – Túl sok terhet veszel magadra azzal, hogy Cassie és a gyerekek is ideköltöznek. Elvihetném őket a farmra. Rengeteg szobánk van.

– Egy nő segítségére van szüksége, Rafe, nem pedig egy falka férfira..., bármilyen jóindulatúak legyenek is. Ugye Devin megtalálja Joe-t?

– Abban biztos lehetsz.

Regan elégedetten a teájába kortyolt.

– Az is vagyok, és remélem, te is. Egyébként miért jöttél? – kérdezte, miközben a csésze pereme fölött szemügyre vette a férfit.

– Csak látni akartalak – felelte Rafe kissé vidámabban. – Arra gondoltam, hogy megbeszélhetnénk, mi legyen a falakkal, és milyen bútorok kerüljenek a szalonba. Szeretném befejezni azt a helyiséget, hogy nagyjából tudjam, mire számíthatok a többinél.

– Igazán jó ötlet. Én... – Az üzletből beszélgetés zaja hallatszott fel. – Vevőim érkeztek. Minden itt van: a szín- és anyagminták, valamint a bútorozás menete.

– Hoztam néhány saját mintát.

– Hát az nem árt.

Regan az asztalához ment, és bekapcsolta a számítógépét.

– A gépen van egy részletes tervrajz a szobákról. Mi lenne, ha végignéznéd őket? Az általam ajánlott bútorok nagyobb részét is megtalálhatod.

– Rendben.

Félórával később és három megkötött üzlet után Regan boldogan ment vissza az irodába. Rafe szinte betöltötte a helyiséget. Olyan nagy és annyira... férfias, ahogy a csinos kis Chippendale íróasztalnál ül, gondolta mosolyogva. Érezte az illatát: fűrészpor, korom és olaj szaga keveredett a levegőben.

Rafe viharvert csizmát és a vállánál kiszakadt inget viselt. A hajára gipsz és faltörmelék száradt. Regan úgy gondolta, hogy ő a legértékesebb ember, akivel valaha összehozta a sors. Észveszejtő, elemi vágyat érzett, hogy megkaphassa.

Lassan a testtel! Hogy magához térjen, háromszor egymás után mély lélegzetet

vett, és rakoncátlankodó gyomrára szorította a kezét.

– Nos, mi a véleményed?

– Igazán gyakorlatias hölgyemény vagy, Regan – jegyezte meg Rafe, miközben a listákat nézegette. – Nem hagytál ki egyetlen szegletet sem.

Regan elégedetten a férfi mögé sétált, hogy a válla fölött belepillantson a jegyzeteibe.

– Ha majd elkészül a szoba, biztos, hogy változtatnunk kell néhány dolgon, és ki kell bővítenünk egy s mással a listát.

– Én már változtattam egy keveset.

– Valóban?

– Ez a szín nem tetszik – kocogtatta meg Rafe a színmintát, majd a számítógépen megkereste azt az oldalt, ahol a Regan által választott színek sorakoztak. – Kihúztam a borsózöldet, és helyette betettem, a... hogy is nevezik? Ja, fűzőld!

– Az eredeti szín megfelelőbbnek tűnik.

– Csúf.

– Megfelelő. Gondosan utána néztem minden adatnak, és amit kinéztél, az túlságosan modern az 1800-as évekhez.

– Talán, de attól legalább nem megy el senkinek az étvágya. Ne húzd fel magad, szépségem! – nyugtatta meg Rafe, és halkán felnevetett, amikor hallotta, hogy Regan felháborodva kifújja a levegőt. – Figyelj, örült jó munkát végzel. Be kell ismernem, hogy nem számítottam részletes útmutatóra... legalábbis ilyen hamar nem. Van érzéked a lakberendezéshez. Regant hidegen hagyta a hízelgés.

– Azért vettél fel, hogy egy adott korhoz híven berendezsem a házat. Te választottad ezt a stílust.

– Igen, és éppen ezért változtathatok rajta. Valahogyan egy fedél alá kell hoznunk az ízléses megjelenést és a modern kor vívmányait. Körülnéztem odafent, Regan, és szerintem a berendezés során kissé túlzásba vitted a nőiességet...

– Szerencsére erről jelen esetben szó sincs – vetette oda kurtán Regan és felszegte az állát.

– Olyan csinos és takaros odafent minden, hogy az ember fia fél feltenni a lábát bármire is – folytatta Rafe zavartalanul. – De azért meg kell hagyni, jó ízlésed van. Azt szeretném, ha a korhű berendezést ötvöznéd ezzel a kiváló képességgel.

– Nekem úgy tűnik, hogy inkább a saját ízlésedet szeretnéd érvényesíteni. Ha változtatni akarsz az irányvonalon, mondd ki, és ne kertelj tovább.

– Mindig ilyen rugalmatlan vagy? Esetleg én váltom ki belőled...

Regan válasza sem méltatta a sértő kérdést.

– Azt akartad, hogy minden korhű legyen. Sajnálom, de a munka közepén nem változtathatsz a szabályokon.

Rafe elgondolkodva felemelte a galibát okozó színmintát.

– Egyetlen kérdésem van. Neked tetszik?

– Nem ez a lényeg...

– Ez egy rendkívül egyszerű kérdés. Tetszik, vagy nem?

Regan a foga között fújta ki a levegőt.

– Dehogya. Szerintem rémséges.

– Na, látod. Az új szabály: ami nem tetszik, azt dobod!

– Nem vállalhatom magamra a felelősséget.

– Miért is ne? Hiszen ezért fizetlek. Rafe úgy döntött, hogy az ügy részéről le van zárva, így visszafordult a számítógéphez, és tovább nézegette az ötleteket.

– Szóval ez a fogalmam-sincs-micsoda a raktáradban van? Ezt jelenti az rövidítés, ugye?

– Igen, és egy dupla hátú kanapéről van szó – felelte kedveszegetten Regan. Az előző héten vásárolta egy árverésen, kifejezetten Rafe szalonjába. Ha nem tetszik neki, fogja magát és kihajítja a szemétdombra. – Amúgy már odalent van – folytatta üzletasszonyhoz méltó, kimért hangon. – Félretettem neked.

– Akkor kukkantsuk meg! A tűzikutyát és az asztalokat is látni szeretném.

– Te vagy a főnök – mormolta Regan, és előresietett.

Az idegei pattanásig feszültek, amikor megállt a kanapé mellett. A csodálatos darab megérte az árát. Bármennyire vágyott is rá, soha nem licitált volna a bútorra, ha nincs rá biztos vevője. Alaposan végigmérte a szóban forgó vevőt: kopott csizma, szakadt ing és erőteljes kisugárzás. Mikor fogant meg az agyában az az ostoba gondolat, hogy az előkelő, kecses, kifejezetten nőies stílusú kanapé elnyeri Rafe MacKade tetszését?

– Egyébként diófából készült... – dadogta, és hirtelen jéghideggé dermedt ujjait végigfuttatta a faragott karfán. – 1850 körül készült. Természetesen a kárpitozás új, de az anyag hű mása az adott korban használtak. A dupla támlájú hátrész a kor velejárója. A kivitelezés elsőrangú, és maga a bútor meglepően kényelmes.

Rafe válaszképpen csak mordult egyet, majd leguggolt, és a kanapé alá nézett.

– Drága holmi.

– Százhetvenöt centiméter széles, és teljes mértékben megéri az árát.

– Rendben.

– Rendben? – kérdezte pislogva Regan.

– Igen. Amennyiben minden a terv szerint halad, a szalon elkészül a hétvégére. Ha nem lesz fennakadás, hétfőn leszállíttathatod az árut. Jó lesz így?

– Hát persze.

Regan kezdett kicsit megnyugodni, és a szín is visszatért az arcába.

– Utánvéttel fizethetek? Nincs nálam a csekk-könyvem.

– Hogyne.

– Akkor vessünk egy pillantást a Pembroke-asztalra!

– A Pembroke-asztal... – Regan kábultan körülnézett az üzletben. – Ott van!

Rafe felállt, és látszott, hogy alig bírja visszatartani a mosolygást. Vajon Regan tisztában van vele, hogy néhány percig minden érzelem az arcára volt írva? Kétséges.

– Ez mi?

– Ó, ez az asztal csak díszletként szolgál. Egyébként selyemfából és mahagóniból készült.

– Tetszik.

– Tetszik – ismételte meg bambán Regan.

– Remekül festene a szalonban, nem gondolod?

– Igen, én is felírtam lehetőségképpen.

– Küldesd át a kanapéval együtt! Ez a Pembroke-asztal?

Regan megszólalni sem bírt, csak erőtlenül bólintott. Még akkor is bólogatott, amikor a férfi után már régen bezárult az üzlet ajtaja.

Rafe egyenesen a seriff irodájába sietett. Tudta, hogy ha marad, túlóráznia kell egy keveset, de addig nem akarta elhagyni a várost, amíg meg nem győződött róla, hogy Joe Dolin rács mögött van.

Amikor belépett, Devin a székében ült, és a lábát viharvert fémasztalán pihentette. Az egyenruhája egy pamutingből, elnyűtt farmerből és a sarkánál alaposan megkopott csizmából állt. A rangjára kizárólag a mellkasára tűzött csillag utalt. Éppen az Érik a gyümölcs számfűles példányát olvasgatta elmélyülten.

– Te lennél itt a törvény és a rend képviselője?

Devin lassan, megfontoltan bejelölte az oldalt, ahol tartott, majd letette a könyvet.

– Legalábbis mások szerint. Mindig van számodra egy üres cellám.

– Ha Dolin ott van az egyikben, nem bánám, ha öt percre összezárnál velem.

– Leghátulra tettem.

Rafe elégedetten bólintott, majd odasétált a kávéfőzőhöz.

– Volt vele valami gond?

Devin ajkán gonosz kis vigyor jelent meg.

– Csak amennyitől még élvezetesebb lett a lecsukása. Én is kérek abból a kávéból.

– Meddig tarthatod bent?

– Az nem tőlem függ.

Devin elvette Rafe-től a törött szélű csészét. Mivel a bátyja ragaszkodott hozzá, hogy maga készítse el a kávé, az eredmény jellegzetes MacKade-féle főzet lett: forró, erős és sötét, mint az éjszaka.

– Átszállítjuk Hagerstownba – mondta Devin. – Ott kap majd egy kirendelt ügyvédet, és ha Cassie nem vonja vissza a feljelentést, bíróságra kerülhet az ügy.

Rafe a telezsúfolt asztal szélére ült.

– Gondolod, hogy Cassie meghátrál? Devin az ingerültséggel küzdve vállat vont.

– Eddig ez az első lépés, amelyet a saját érdekében tett. Az a nyomorult már évek óta veri, és valószínűleg már a nászéjszakájukon elkezdte. Amilyen madárcsontú, Cassie nem lehet több ötven kilónál. – Az általában nyugodt tekintet zavarossá vált. A nyaka is tele van kék-zöld foltokkal ott, ahol az a szemét fojtogatta.

– Erről nem is tudtam.

– Készítettem róla néhány felvételt. Devin kimerülten megdörzsölte az arcát, és letette a földre a lábát. A Joe-val való viaskodás, a bilincselés és az a néhány zúzódás, amelyet szolgálatteljesítés közben úgymond véletlenül ejtett rajta, nem könnyített a lelkén.

– Fel kellett vennem a vallomását, és bizonyítékként fényképeket készítettem róla, de végig úgy nézett rám, mintha újra átélné az ütlegetést. Isten tudja, hogyan fogja viselni, ha ki kell állnia a bíróság elé, és el kell mondania mindent, ami történt.

Ellökte magát az asztaltól, és az ablakhoz sétált, ahonnan jól láthatta az egész várost. Arra tett esküt, hogy szolgálni és védelmezni fogja a polgárokat, nem pedig arra, hogy dühében a földre döngöli őket.

– Elláttam az ilyenkor szokásos jó tanácsokkal. Felírtam neki, hogy hol kaphat

segítséget, ha terápiás kezelésre szorul, vagy ha be akar költözni egy anyáknak és gyermekeiknek fenntartott otthonba. Megpróbáltam hatni rá, amikor vonakodni kezdett, s így végül aláírta a feljelentést. Csak ült ott, és sírt, én meg úgy éreztem magam, mint egy nyavalyás gazember.

Rafe a homlokát ráncolva tanulmányozta a kávéját.

– Most is odavagy érte, Dev?

– Az még a gimiben volt – csattant fel a férfi, és kiengedte ökölbe szorított kezét, majd visszafordult a bátyja felé. Mivel csak egy év korkülönbség volt közöttük, bárki ikreknek nézte volna őket. Ugyanaz a büszke áll, a fekete haj és az izmos test. Devin tekintete azonban higgadtabb volt, s a színe nefritkő helyett inkább mohára emlékeztette az embert. A horzsolások nem a testén, hanem a szívéen éktelenkedtek. – Persze hogy érdekel a sorsa – szólalt meg újra nyugodtabban. – Az ördögbe is, Rafe, együtt nőttünk fel. Gyűlöltem, hogy végig kellett néznom, ahogy tönkremegy, de nem tehettem semmit. Valahányszor riasztottak, és kimentem a házukhoz, újabb sebek voltak rajta, ennek ellenére mindig azt mondta, hogy balesetben szerezte őket.

– Ezúttal viszont nem.

– Így van. A helyettesem elkísérte a gyerekekért és a holmijukért.

– Tudsz róla, hogy Regan Bishophoz költözik?

– Igen, elmondta. – Devin felhörpintette a kávéját, és újabb adagot töltött magának. – A lényeg, hogy megtette az első lépést, amely valószínűleg a legnehezebb is egyben.

Mivel Devin keze meg volt kötve, visszament az asztalához és megpróbálta kivenni a fejéből a Dolin családot.

– Ha már szóba jött Regan Bishop... Azt beszélnek, hogy mostanában gyakran forgolódsz körülötte.

– Tiltja a törvény?

– Ha van is ilyesmire törvény, korábban már biztos megszegted – nevetett fel Devin, és a helyettese asztalához ment. Kihúzta a fiókot, majd elcsent belőle két csokoládét. Az egyiket odadobta Rafe-nek. – Megjegyzem, nem az eseted.

– Változik az ízlésem.

– Már éppen ideje – jegyezte meg Devin, és beleharapott a csokoládéba. – Komoly a dolog?

– Ágyba csalogatni egy nőt mindig komoly dolog, öcsikém.

Devin tele szájjal motyogott valamit.

– Szóval csak ennyiről lenne szó?

– Nem is tudom. Van egy olyan érzésem, hogy csodás heteknek nézek elébe – felelte Rafe, és elvigyorodott, amikor Regan belépett az irodába.

A nő megtorpant, ahogy bárki más tette volna, ha két csodálatos férfi csábosán rámosolyog.

– Elnézést, bizonyára megzavartam a beszélgetést...

– Dehogy, asszonyom – mondta Devin, és miután kibogozta hosszú lábát, felállt. Ő volt az elbűvölő vidéki seriff megtestesülése. – Mindig öröm számomra, ha összefutunk.

Rafe oldalra biccentette a fejét és átkarolta Regant.

– Kérsz egy harit?

– Tessék? – kérdezett vissza tágra nyílt szemmel a nő. – Már megbocsáss, de harit mondtál?

– Aha.

Rafe a csokoládéjába harapott, és a maradékot felkínálta Regannek, aki eltolta magától a férfi kezét.

– Az összes nevetséges, felháborító dolog... Felnőtt ember vagy, erre csokoládét majszolsz, és úgy kínálsz fel, mintha óvodás lennél, én pedig a játszótársad! Kösz, de inkább nem kérem azt a harit!

– Ahol felnőttem, ott rendkívül fontos volt, hogy mihamarabb döntsünk, különben éhen maradtunk – magyarázta Rafe, és a szájába tömte az utolsó falatot, majd megragadta Regan mindkét könyökét, és felemelte, hogy hosszan szájon csókolhassa. – Mennem kell! – tette le a földre ugyanolyan tiszteletlenül, mint ahogy felemelte. – Viszlát, Dev!

– Viszlát! – kiáltott utána az öccse. Elég bölcs volt ahhoz, hogy uralkodjon magán, és ne hagyja, hogy kitörjön belőle a nevetés. Megköszörülte a torkát, de Regan továbbra is csak döbbenet bámulta az ajtót, amelyet Rafe becsapott maga után. – Akarod, hogy utánamenjek, és bezárjam az egyik hátsó cellába?

– Csak akkor, ha van benne vízágyú!

– Attól tartok, nincs, bár az ujját eltörhetem, ha akarod. Gyerekkorunkban már megtettem egyszer, így aztán van benne gyakorlatom.

– Inkább hagyjuk! – csóválta meg a fejét Regan. Később majd személyesen látja el Rafe baját. – Csak azért jöttem, hogy megkérdezzem, rács mögé dugtad-e Joe Dolint.

– Rafe is erre volt kíváncsi.

– Tudhattam volna.

– Kérsz egy kis kávé, Regan?

– Nem, kösz, mennem kell. Tudni akartam, hogy itt van-e az a gazember, és mivel Cassie meg a gyerekek nálam fognak lakni, szükség van-e bármiféle óvintézkedésre.

Devin alaposan szemügyre vette a nőt. Három éve ismerte, sokszor megcsodálta a szépségét, és néhányszor beszélgettek a kávézóban vagy az utcán. Jól tudta, hogy mi vonzza benne a fivérét. A jelleme, a józansága és a másokkal szemben tanúsított együttérzése. Kíváncsi lett volna, hogy Rafe tudja-e, milyen óriási változást jelenthet az életében ez a nő.

– Mi lenne, ha leülnél egy kicsit? Elmondanék néhány dolgot.

5.

Regan hétfőn reggel korán kelt és halkán dúdolván ment le a konyhába. Néhány óra múlva megkezdik az első bútorok kiszállítását a Barlow-házba. A vásárlásra elkülönített összeg kíséretében pedig még a délután folyamán elrobog a Pennsylvaniában meghirdetett árverésre. Biztosra vette, hogy megéri bezárnia a boltot egy jobb üzlet reményében.

Bekapcsolta a kávéfőzőt, és kenyeret pirított magának. Amikor megfordult, ijedtében majdnem kiugrott a papucsából.

– Jaj, Connor! – nevetett fel megkönnyebbülve és zakatoló szívére szorította a kezét. – Megrémisztettél!

– Sajnálom – suttogta a vékony, sápadt, hatalmas füstszerű szemét meresztő kisfiú. Az édesanyja tekintetét örökölte, gondolta Regan mosolyogva.

– Semmi baj. Nem tudtam, hogy más is ébren van. Még kissé korán van az iskolába menethez, nem? Kérsz valamit reggelire?

– Nem, köszönöm.

Regan elnyomta a feltörni készülő sóhaját. Egy nyolcéves kisfiú nem lehet ilyen kimérten udvarias. Kivett a szekrényből egy zabpelyhet, amelyről tudta, hogy a gyerek kedvence, és megzörgette a dobozt.

– Mit szólnál hozzá, ha ennénk ebből egy kicsit? – kérdezte Connorra kacsintva.

A kisfiú szégyellős mosolya láttán összeszorult a szíve.

– Jó lenne, de csak, ha te is kérsz.

– Vedd elő a tejet, és tedd az asztalra! – kérte Regan. Szomorúan látta, milyen óvatosan, megfontoltan végzi el a gyerek a rá bízott egyszerű feladatot. Amikor megszólalt, ügyelt rá, hogy a hangja továbbra is vidáman csengjen. – Bemondták a rádióban, hogy újabb havazás várható. Lehet, hogy jó nagy hó esik majd.

Kivette a konyhaszekrényből a tálkákat és a kanalakat, majd az asztalra tett mindent. Amikor felemelte a kezét, hogy megsimogassa Connor borzos haját, a gyerek szinte sóbálvánnyá merevedett. Regan magában a pokolba kívánta Joe Dolint, de igyekezett titkolni az érzéseit. – Lefogadom, hogy holnap zárva lesz a sulisuli.

– Szeretek iskolába járni – motyogta a kisfiú, és zavartan az ajkába harapott.

– Én is szerettem – felelte Regan, miközben visszament a konyhába a kávéjáért. Eltökélt szándéka volt, hogy a reggeli alatt végig mosolyogni fog. – Bár néha azért jólesett egy-két nap pihenő. Mi a kedvenc tantárgyad?

– Az irodalom. Szeretek írogatni...

– Valóban? Miket írsz?

– Történeteket – felelte a gyerek, és lesütötte a szemét. – Csupa butaságot.

– Lefogadom, hogy kifejezetten jók – mondta Regan. Csak remélni tudta, hogy nem követ el hibát, ha bemerészkedik a szakembereknek fenntartott területre. A szíve azonban magától vezette a kezét. Leült a gyerek mellé és az álla alá nyúlt, majd gyengéden felemelte a fejét. – Büszkének kellene lenned magadra. Tudom, hogy édesanyád az. Elmesélte, hogy irodalmi díjat nyertél az egyik történetedért.

– Tényleg? – csillant fel Connor szeme, s látszott rajta, hogy nem tudja eldönteni, örüljön-e vagy szégyenkezzen. Regan nem vette el a kezét. Jó helyen volt a meleg kis arcon. A gyerek szemében könnyek gyűltek, és mielőtt még megakadályozhatta volna, kicsordultak. – Anya sír éjszaka.

– Tudom, kicsim.

– Apa mindig verte. Tudtam róla. Hallottam őket, de soha nem avatkoztam közbe. Soha nem segítettem neki...

– Ne vádold magad! – suttogta Regan, és az ösztöneinek engedve az ölébe vette a gyereket. – Nem a te hibád, Connor. Semmit nem tehetél volna. Most már anyukád, te és a kishúgod biztonságban vagytok és vigyázhattok egymásra.

– Gyűlölöm apát...

– Csitt!

Regan megdöbbsent azon, hogy a csendes, szégyellős gyerekben ilyen heves indulatok törhetnek felszínre. Szorosan magához ölelte, és az ajkát a homlokára simítva ringatni kezdte a kisfiút.

Cassie a folyosón állt, és úgy érezte, menten megszakad a szíve. A kezét a szájára szorította, majd hátrált néhány lépést. Egy ideig csak állt és bámult maga elé, aztán visszament a szűk hálószobába, hogy felkeltse a kislányát.

Regan nem sokkal a szállítók teherautójának érkezése előtt ért oda a Barlow-házhoz. Amint benyitott az ajtón, az első dolog, amit meghallott, a munka vidám zaja volt. Abban a pillanatban nem létezett semmi más, ami nagyobb boldogságot okozott volna számára.

Az előtérben mindenfelé festékes rongyok és ponyvák heverték, de a pókhálók és az áporodott szag eltűnt. A levegőben keringő por valahogy a tisztaság érzését keltette az emberben.

Olyan ez, mint az ördögűzés, töprengett Regan, és miközben eljátszott a

gondolattal, a lépcsősort figyelte. Próbára akarta tenni önmagát, így elindult felfelé.

A hideg úgy csapott le rá, akár egy ökölbe szorított kéz. Az ujjai görcsösen markolták a korlátot, és a jeges levegő ellenére megpróbált egyenletesen lélegezni.

– Te aztán bátor vagy – mormolta mögötte Rafe.

Regan szeme tágra nyílt a rémülettől, ahogy visszafordult és a férfira nézett.

– Kíváncsi voltam, hogy csak az érzékeim játszanak-e velem, vagy... Hogyan képesek itt dolgozni a munkások anélkül, hogy...

– Nem mindenki érzi. Talán azokat, akik egész nap összeszorított foggal gályáznak, kizárólag a fizetésük foglalkoztatja – mondta Rafe, és felsétált a lépcsőn, hogy megfogja Regan kezét. – Na és veled mi a helyzet?

– Soha nem hinném el, ha nem éltem volna át magam is – felelte Regan, és hagyta, hogy a férfi levezesse a földszintre. – Ha majd megnyitod a fogadót, a vendégeidnek lesz miről pletykálgodniuk a reggelinél.

– Pontosan erre számítok, szépségem. Add ide a kabátodat! Ebben a szárnyban már beüzemeltük a fűtést – mondta Rafe, és ő maga segítette le Reganról a kabátot. – Alacsony fokozatra állítottam, de ahhoz elég, hogy ne fagyjunk meg.

– Remek ötlet volt – jegyezte meg Regan, és örült, hogy nem kell többé borzongania. – Mi újság odafent?

– Sok minden történt. Még egy fürdőszobát terveztem, és szeretném, ha kerítenél nekem egy olyan régi, lábakon álló fürdőkádat meg egy hozzá illő mosdókagylót. Ha nem találsz eredetit, jó lesz a korhű másolat is.

– Néhány nap alatt meglesz – ígérte Regan, és összedörzsölte a tenyerét. Nem azért mert fázott, hanem mert izgatott volt. Nos, megmutatod a szobát, vagy könyörögjek?

– Megmutatom.

Rafe egész reggel tűkön ült, és ötpercenként az ablakhoz lépett, hogy megnézzé, nem érkezett-e meg Regan. Most, hogy végre ott volt, már nem sietett annyira. Több mint egy héten át úgy dolgozott, akár egy rabszolga, s napi tizenkét-tizennégy órát töltött a szoba finomításával, hogy az első helyiség tökéletes legyen, ha elkészül.

– Azt hiszem, a festék bevált – mormolta halkan, és ahelyett, hogy megfogta volna a nő kezét, belépett előtte a szalonba. – Kifejezetten tetszik, ahogy elüt a padlótól és a díszítőlécek színétől. Volt egy kis gondom az ablakokkal és egy ideig elpiszmogtam a kerettel...

Regan egyetlen szót sem szólt. Egy ideig csak állt az ajtóban, majd belépett a

helyiségbe. A csendben visszhangot vert a csizmája kopogása.

A szalon fényben fürdött. A magas, kecsesen hajló, csodaszép ablakok üvegén át beáramló napsugarak megpihentek a gyönyörű, régi fenyőből készült, felcsiszolt padlón. A falak mélymeleg kék színben tündököltek, s a legfinomabb elefántcsontszínben pompázó faragott szegőlécek még inkább kiemelték a szépségüket.

Rafe bájos kis fülkét varázsolt az ablakmélyedésből, s addig súrolta a kandallót díszítő márványt, amíg az úgy nem ragyogott, akár az üveg. A mennyezetet ízléses, finoman formázott virágminták díszítették, melyeket sokáig elrejtett az évtizedek alatt lerakódott korom.

– Még hiányoznak a bútorok, a függönyök és a kandalló fölé jó lenne az a tükör, amelyet kiválasztottál – magyarázta Rafe. Szerette volna, ha Regan mond végre valamit. Bármit. – Ki kell majd cserélnem a szekrény tolóajtaját – tette hozzá bizonytalanul, és gondterhelt arccal még mélyebbre süllyesztette a kezét a zsebében. – Nos, mi a gond vele? Elkövettem valami végzetes hibát? Nem elég korhű?

– Egyszerűen lenyűgöző! – lehelte Regan, és elbűvölve végigfuttatta az ujját az ablak fényes szegélyén. – Tökéletes. Nem is sejtettem, hogy ilyen tehetséges vagy – mosolygott rá a férfira, majd felnevetett. – Jaj, ne haragudj, nem sértésnek szántam.

– Nem vettem annak. Én magam is meglepődtem, amikor rájöttem, hogy van érzésem bizonyos dolgokhoz.

– Itt többről van szó. Életre keltetted a tárgyakat. Büszke lehetsz magadra.

Rafe meghatódott a dicséret hallatán, és kissé zavarba jött.

– Ez is csak egy munka. Nem kell hozzá más, mint kalapács, szögek és némi érzék.

Regan oldalra biccentette a fejét, s a beáramló napfény aranyló koronát vont köré. Rafe szájában összefutott a nyál, majd úgy érezte, mintha fűrészporral lenne tele a torka.

– Te vagy az utolsó ember, akitől szerénységet vártam. Bizonyára halálra dolgoztad magad, hogy időre elkészülj.

– A szalonnak leginkább némi kozmetikázásra volt szüksége.

– Kiváló munka – mormolta Regan, és lassan, kecsesen körbefordult. – Csodás, úgy ahogy van.

Mielőtt még Rafe válaszolhatott volna, a nő négykézlábra ereszkedett, és végigtapogatta a padlót.

– Olyan, mintha üvegből lenne – suttogta maga elé, és közelebből is szemügyre vette a mézszínű léceket. – Ide nézz, milyen szép az erezete! Mit használtál? Hány réteget tettél rá?

Amikor a férfi nem válaszolt, Regan felnézett, és a sarkára ült. A kába mosoly eltűnt az arcáról, amint meglátta, hogy Rafe rezzenéstelen arccal figyeli.

– Mi az? Valami baj van?

– Állj fel! – kérte Rafe rekedten. Nem mert hozzá közelebb menni, mert félt, hogyha megérinti, képtelen lesz megálljt parancsolni magának. Regan lassan felegyenesedett.

– Jól mutatsz a szalonban. Látnod kellene, milyen szép vagy. Ugyanolyan csinos és tökéletes vagy, mint ez a szoba. Annyira kívánlak, hogy rajtad kívül semmi más nem köti le a figyelmemet.

Regan szíve hatalmasat dobbant, mintha ki akart volna szakadni a helyéről.

– A végén még újra összeakad a nyelvem. Minden erejével azon igyekezett, hogy levegőt juttasson a tüdejébe.

– Meddig váratsz? Nem vagyunk már gyerekek, úgyhogy pontosan tudjuk, mit érzünk, és mit akarunk.

– Pontosan ez a lényeg. Nem vagyunk gyerekek, ezért viselkedjünk józan felnőttek módjára.

– A józanság az aggastyánoknak való. A szex felelősségteljes dolog, de az biztos, hogy semmi köze a józansághoz.

Regan elgyengült, ahogy a vad, minden józanságot nélkülöző szerelmeskedésre gondolt, s a testében lévő idegvégződésnek jólesően bizseregtek.

– Nem tudom, mihez kezdjek veled és azzal, amit irántad érzek. Általában nem vagyok ilyen bizonytalan... Talán beszélünk kellene erről.

– Nekem nincs mit hozzátennem. Elmondtam, amit akartam – csattant fel Rafe. Megmagyarázhatatlan dühöt és keserű csalódottságot érzett a gyenge válasz miatt, amit kipróbált magából, így tehetetlenül az ablak felé fordult. – Megérkezett a teherautó. Felmegyek, van még egy kis munkám. Vitesd az árut oda, ahová akarod.

– Rafe...

A férfi egyetlen dühös pillantása elegendő volt ahhoz, hogy Regan keze megálljon a levegőben.

– Ha lehet, akkor inkább hagyj most békén! – mondta Rafe feszült hangon. – Hiba lenne, ha hozzám érnél, és tudom, hogy nem szeretsz hibázni.

– Igazságtalan vagy.

– Mi a fenéből gondolod, hogy igazságos szoktam lenni? – kérdezte a férfi, és Regan úgy érezte, porrá ég a tekintetéből áradó tűzben. – Bárki megmondhatja, hogy ez nem igaz. A csekked ott van a kandallópárkányon.

Regan indulatosan a férfi után csörtetett.

– MacKade!

Rafe megtorpant, majd visszafordult.

– Igen?

– Egyáltalán nem érdekel, hogy ki mit mond vagy gondol. Ha érdekelne, a közelemben sem jöhettél volna.

Egy kíváncsi munkás kidugta a fejét az egyik szobából.

– Tűnjön el! – förmedt rá Regan, és látta, hogy Rafe szája megrándul. – Majd döntök, ha eljött az ideje – közölte sértődötten és megfordult, hogy kinyissa a bejárati ajtót a szállítóknak. – Bárki megmondhatja, hogy így szoktam...

Mire Regan visszafordult, a férfi eltűnt, mint a házban lakó kísértetek.

Majdnem elszúrta, gondolta később Rafe. Nem tudta pontosan, hogy miért viselkedett ilyen furcsán. Általában nem követelőzött dühösen, ha egy nőről volt szó.

– Talán pontosan ez a gond – mormolta maga elé, miközben a kőműveskanállal habarcsot kent a résekbe.

Könnyedén megkapta a kiszemelt nőket.

Kedvelte őket, és ez mindig is így volt. Szerette a szépségüket, a gondolataikat, az illatukat és a modorukat. Kedvességükkel és különlegességükkel megfűszerezték a férfiak életét. Rafe töprengve még több habarcsot csapott a falra, majd gondosan elsimította.

A nők rendkívül fontos szerepet játszottak az életében. Élvezte, hogy kiismerheti őket és elnyerheti a barátságukat vagy a szerelmüket. A szex csak hab a tortán, gondolta mosolyogva. Természetesen élvezettel hódolt ennek a szenvedélyének is.

A pokolba, hiszen férfi!

A munkája rendkívül sokat jelentett neki. Elégedettség töltötte el, valahányszor a saját keze és veritéke árán helyrehozott egy házat. Persze a pénz, amelyet a fáradozásaiért cserébe kapott, szintén hozzájárult ahhoz, hogy boldog legyen. Az embernek meg kell élnie valahogy. Soha nem akadt azonban olyan ház, amely különösen fontos lett volna számára. Eddig.

Soha nem akadt azonban olyan nő, aki különösen fontos lett volna számára. Eddig.

Biztosra vette, hogy Regan kutyaeledelt csinálna belőle, ha sejténé, hogy kövekhez és fapallókhöz hasonlítgatja. Kétségbe vonta viszont, hogy megértené, ha elárulná neki, milyen különös érzések kavarnak benne a házat és őt illetően.

A ház egész életében kísértette, Regant viszont csak egy hónapja ismerte. Ennek ellenére mindkettő helyet kapott a szívében. Nem túlzott, amikor azt állította, hogy Reganen kívül semmi más nem köti le a figyelmét. A nő állandóan ott motoszkált a gondolataiban, ahogy a nyugtalan szellemek a szobákban és a folyosókon.

Amikor aznap reggel megpillantotta, elvesztette a fejét, így hibát hibára halmozott. Remélte, hogy kiengesztelheti Regant. Életében először kellett szembenéznie az érzéseivel..., jobban mondva a vággyal, amely érzéseken alapult. Fogalma sem volt róla, mit tegyen.

El a kezekkel, MacKade! – figyelmeztette magát, miközben habarcsot lötytyintett a kőműveskanálra. Időre van szüksége, úgyhogy hagyd békén! Nem mintha nem lenne ideje... Képtelenség, hogy ez a találkozás fenekestől felforgassa az életét. Igaz, hogy Regan különleges és talán érdekesebb, mint eleinte gondolta, de akkor is csak egy nő.

Váratlanul sírás hangja törte meg a csendet, és Rafe érezte a jeges fuvallatot. Pillanatnyi habozás után leengedte a kezében lévő kőműveskanalat.

– Jól van, jól van, hallom – morogta maga elé. – Jobban tennéd, ha hozzászoknál a társasághoz, mert egy ideig még biztos, hogy itt maradok.

Valahol becsapódott egy ajtó. Rafe-et szórakoztatták a véget nem érő drámai események. Léptek zaja, nyikorgás, susogás és sírás. Úgy érezte, mintha ő is részese lenne mindennek. Akár egy gondnok, aki lakhatóvá próbálja tenni a házat azok számára, akik örökre bérbe vették.

Rafe sajnálta, hogy még soha nem volt alkalma találkozni az állandó lakókkal. Különleges élmény lenne látni és hallani is őket egyszerre. Borzongás futott végig a testén, mintha valaki az ujjaival végigsimított volna a gerincén. Az érzékelésről nem is beszélve...

Ahogy a következő falrészhez ment, a folyosóról léptek zaja hallatszott. Rafe egy ideig fülelt, majd döbbsen, ugyanakkor kíváncsian felkapta a fejét. Valaki volt az ajtó előtt. Láta, hogy a kilincsgomb elfordul, de abban a pillanatban kialudt mögötte a munkához használt lámpa, és a szoba sötétségbe borult.

Inkább égett volna elevenen a pokol tüzében, minthogy beismerje, hogy néhány röpke másodpercre elfogta a félsz. Hogy magához térjen, halkan szitkozódva festékfoltos farmerjába törölte verejtékes tenyerét. Lassan odatapogatózott az ajtóhoz, amely hirtelen kivágódott és egyenesen arcon találta.

Ezúttal nem halkán, hanem toroka szakadtából szitkozódott. A szeme előtt csillagok táncoltak, és undorodva érezte, hogy az orrából vér szivárog.

Hallotta a rekedt sikolyt, és látta a folyosó homályában lebegő szellemalakot, így habozás nélkül előrelendült. A fájdalom és a harag erőt adott neki. Kísértet vagy sem, bárki törte is be az orrát, megfizet érte. Beletelt egy kis időbe, amíg felfogta, hogy a karjában vergődő áldozat hús-vér ember, s nem sokkal később sikerült azonosítania az illatot is.

Regan valóban kísérti, gondolta keserűen.

– Mi a fenét művelsz?

– Rafe? – sikoltotta a nő, és hirtelen mozdulattal Rafe nyakába vetette magát. Egyik kalimpáló karjával sikerült alaposan állon vágnia a férfit, de ez nem akadályozta meg abban, hogy rátapadjon, akár egy fuldokló. – Jóságos ég, halálra rémisztettél! Azt hittem... nem is tudom... Hallottam, ahogy... Aztán feljöttem. De jó, hogy te vagy!

– Legalábbis ami megmaradt belőlem – morogta a férfi, majd káromkodva lefejtette magáról a nő karját. A lépcsőfeljáróba akasztott lámpa fénye megvilágította Regan holtsápadt arcát és tágra nyílt szemét. – Mit keresel te itt?

– Vásároltam néhány dolgot az árverésen, és arra gondoltam, hogy behozom... te vérzel!

– Komolyan? Ne hülyéskedj! – vont a szemöldökét gúnyosan Rafe, majd a kézfejjével megtörülte az orrát. – Nem hiszem, hogy újra eltört. Legalábbis remélem, hogy nem...

– Én... – Regan úgy dörzsölgette a szíve tájékát, mintha meg akarna győződni róla, hogy még mindig a helyén van-e. – Megütöttelek az ajtóval? Sajnálom! Adok egy zsebkendőt – motyogta, és kezdett turkálni a zsebében. – Ne haragudj! – ismételte meg újra, majd maga kezdte el felitatni a vért. – Én csak...

Megpróbálta csuklásnak álcázni a feltörni készülő nevetést, de nem sikerült. A kezét sajgó hasára szorította, és a földre csusszant.

– Nagyon vicces!

– Bocs, de képtelen vagyok abbahagyni. Azt hittem... nem is tudom, mit hittem.

Szóval úgy gondoltam, hallom őket vagy... vagy ilyesmi. Fel akartam jönni, hogy megnézzem... vagyis, hogy meggyőződjek róla, hogy látom-e őket, vagy nem. Ekkor törtél rám.

– Szerencséd van, hogy nem húztam be egyet – jegyezte meg Rafe csípősen.

– Tudom, tudom.

A férfi résnyire szűkült szemmel figyelte, ahogy Regan kacagva összegörnyed.

– De még megtehetem!

– Ugyan már, segíts inkább felállni – törölte meg a szemét kuncogva a nő. – Tegyük egy kis jeget a sérülésedre!

– Majd én elintézem.

Rafe megragadta Regan csuklóját, és nem túl finoman felsegítette a földről.

– Megijesztettek? – kérdezte a nő szelíd, bűnbánó hangon, miközben követte a férfit a lépcsőhöz.

– Ugyan már!

– De te is hallottad... hallottad őket, ugye?

Regan maga köré fonta a karját, és visszatartotta a lélegzetét, ahogy áthaladtak a jeges hideget árasztó helyen.

– Hát persze. Minden este ez van. Néha még napközben sem nyughatnak.

– És egyáltalán... nem zavar?

Rafe önbizalmának kifejezetten jól tett, hogy gúnyosan visszaneézhetett a válla fölött.

– Miért zavarna? Ez az ő házuk is.

– Fogjuk rá!

Regan körülnézett a konyhában, amely még mindig csupasz és kormos volt. A berendezés egy kisméretű, behorpadt hűtőszekrényből, két égővel üzemelő tűzhelyből és egy régi ajtóból állt, amely a bakokra téve asztalként szolgált. Rafe egyenesen a mély, öntöttvas mosogatóhoz ment, és megnyitotta a hidegvíz-csapot.

– Van tiszta rongyod?

Rafe válasz helyett lehajolt, és vizet fröcskölt az arcára.

– Iszonyúan restellem magam, Rafe. Nagyon fáj?

– Igen – vetette oda kurtán a férfi, miközben felkapott egy kopott törülközőt, és felitatta vele az arcáról a vizet. Odacsörtetett a hűtőszekrényhez, és kivett belőle egy üveg sört.

– Már nem vérzik.

Leccsavarta a kupakot, a földre dobta, és egyetlen húzásra felhajtotta az ital jó részét. Regan úgy gondolta, hogy az adott körülményeket figyelembe véve újra próbálkozhat.

– Nem láttam odakint az autódat, ezért azt hittem, nincs itt senki.

– Devinnel jöttem – felelte Rafe, és úgy gondolta, hogy az adott körülményeket figyelembe véve inkább békén hagyja Regant. – Éjszaka akartam behozni a lemaradást, így aztán bevackoltam magam. Hóvihart jóstoltak, ezért nem volt értelme autóval jönni. Ha vissza akarok menni a városba, majd gyalogolok.

– Hát... értem. Ez mindent megmagyaráz.

– Kérsz egy sört?

– Nem kösz, nem szoktam inni.

– Sajnos a pezsgő elfogyott.

– Akkor én megyek is. Amúgy már esik a hó – jegyezte meg félszegen Regan, és zavarában a haját piszkálgatta. – Vásároltam ma néhány gyertyatartót és egy csodálatos kandallószerszám-készletet. Csak azért akartam elhozni, hogy megnézzem, jól mutatnak-e a házban.

Rafe újra a sörébe kortyolt, de a tekintetét nem vette le a nőről.

– Na és jól mutatnak?

– Fogalmam sincs. Mindent letettem az előcsarnokban, amikor meghallottam a... az esti előadást.

– És úgy döntöttél, hogy díszítgetés helyett inkább szellemvadászatra indulsz.

– Valami ilyesmi. Mi lenne, ha a helyére tenném őket, mielőtt hazamegyek?

Rafe kezében a sörrel követte Regant.

– Remélem, reggel óta volt időd lehiggadni.

– Nem igazán – mormolta a nő, és megsemmisítő pillantást lövellt felé. – Bár véletlenül törtem be az orrod, megérdemelted. Úgy viselkedtél, mint egy felfuvalkodott hólyag.

Rafe szeme résnyire szűkült, de azért zokszó nélkül felemelte a dobozt, és bevitte a szalonba.

– Csak őszinte voltam hozzád. Vannak olyan nők, akik értékelik a nyíltságot.

– Vannak olyan nők, akik kedvelik a felfuvalkodott hólyagokat – felelt vissza Regan, és a dobozt a henger alakú asztalkára tette, amelyet még korábban vitetett fel

a szállítókkal. – Én viszont nem tartozom ezek közé. Inkább az egyszerűséget, a jó modort és a tapintatosságot díjazom. Belőled természetesen hiányoznak ezek a tulajdonságok – tette hozzá mosolyogva, és megfordult. – Ennek ellenére a helyzet úgy kívánja, hogy kössünk fegyverszünetet. Egyébként ki törte be először az orrodát?

– Jared. Még gyerekek voltunk, és a szénapadláson verekedtünk. Szerencséje volt.

– Aha... – mondta Regan elgondolkodva. Soha nem fogja megérteni, hogy a MacKade fiúk miért erőszakkal fejezik ki egymás iránt érzett szeretetüket. – Szóval itt ütöttél tanyát – intett a kandalló elé terített hálósák felé.

– Jelen pillanatban ez a ház legmelegebb pontja. És a legtisztább is. Mire gondoltál, miféle helyzet követeli meg a fegyverszünetet?

– Ne tedd rá az üveget a bútorra! – sóhajtott fel Regan, és a földön lévő ezüstkosárhához sietett, hogy kivegyen belőle egy poháralátétet. – A régiségekkel nem bánhatsz úgy, mintha...

– Mintha bútorok lennének? – fejezte be a mondatot gúnyosan Rafe, de azért elfogadta a poháralátétet. – Szóval miféle körülményekről van szó?

– Először is itt van az üzleti kapcsolatunk – kezdte Regan, s mivel az ujjai kissé elgémberedtek, gombolgatni kezdte a kabátját. – Mindketten szeretnénk újjávarázsolni a házat, így semmi értelme folyton marakodni. Szépek, ugye? – kérdezte a kandallószerszámokra mutatva. Óvatosan kivette valamennyit a dobozból, és végigsimított a hamulapát hajlított fogóján. – Lehet, hogy nem ártana kissé kifényesíteni.

– Valószínűleg jobban megfelel a célnak, mint a feszítővas, amelyet eddig használtam.

Rafe a farmerja zsebébe akasztotta a hüvelykujját, és figyelte, ahogy Regan odaviszi a kandallóhoz a szerszámokat, majd egyenként a külön erre a célra kialakított tartóba teszi őket.

– Bármit használtál is, csodás tüzet raktál – suttogta maga elé. Regan kétség és bátorság között hányódva bámulta a lángokat. – Még mindig nem találtam meg a tökéletes kandallórácsot. Ez nem igazán illik ide. Talán jobban mutatna valamelyik emeleti szobában. Oda is kandallót tervezel, ugye?

– Azt hiszem.

Rafe hirtelen rádöbbsent, hogy még csak néhány hete ismeri Regant. Honnan tudhatná, hogy a lelkében ádáz csata dúl? A tűz fénye vidáman játszott a testén, s

ahogy ott állt egyenes háttal, magabiztosnak, boldognak és fesztelennek tűnt. Talán az összekulcsolt ujjai miatt volt, vagy attól, hogy még véletlenül sem nézett Rafe-re, de a férfi majdnem biztosra vette, hogy viaskodik magában.

– Miért jöttél ide, Regan?

– Már mondtam – felelte a nő, és visszasétált a dobozhoz. – Vásároltam még néhány dolgot az árverésen, de mindent kint hagytam az autóban, mert egyelőre nincs hová tenni őket. Ezek viszont... – óvatosan kicsomagolta a selyempapírba göngyölt nehéz kristály gyertyatartókat. – Tökéletesen illenek ide, erre az asztalkára. A vázában mindig legyen virág! Még télen is.

Regan középre tette a vázát, amelyet nemrég adott el Rafe-nek, és mellé állította a gyertyatartókat.

– A tulipánok csodásan mutatnának, de mivel azt nem mindig lehet beszerezni, a krizantém és a rózsza is megteszi – magyarázta lelkesen, és elővett a csomagból két hosszú, fehér viaszgyertyát. – Kész is van. Hogy tetszik?

Rafe szó nélkül levette a fa kandallópárkányról a gyufásdobozt, és odament az asztalhoz, hogy meggyújtsa a gyertyákat.

– Nem rossz – jegyezte meg halkán, s közben Regant nézte az apró lángok fényében.

– Úgy értettem, hogy milyen az összehatás?

Remek kifogás, hogy minél távolabb kerüljek tőle, gondolta Regan és körbesétált a szobában. A kanapéhoz érve végigsimított a faragott támlán.

– Tökéletes. Nem is számítottam másra.

– Távol áll tőlem a tökéletesség – fakadt ki Reganból a vallomás, amellyel nemcsak Rafe-et, hanem önmagát is meglepte. – Bosszant, hogy mindig ezzel jössz. Mások is ezt hiszik rólam, de nem vagyok az. Bármennyire is szeretném, mégsem vagyok olyan kifogástalan, mint ez a szoba. Inkább hasonlítok egy csódtömegre – hadarta, és idegesen a hajába túrt. – Régebben nem voltam ilyen. Nem voltam ilyen... Ne, maradj ott, ahol vagy! – szólt rá élesen Rafe-re és hátrált néhány lépést. – Ne gyere közelebb! – intett indulatosan a férfi felé. – Megijesztettél ma reggel. Feldühítettél, ugyanakkor megrémisztettél.

Rafe alig bírta megállni, hogy ne ölelje át a nőt.

– Miért?

– Mert soha senki nem kívánt még annyira, mint te. Tudom, hogy így van – suttozta maga elé, és lassan dörzsölgetni kezdte a karját. – Úgy nézel rám, mintha

pontosan tudnád, milyen lesz az együttlétünk. Én pedig képtelen vagyok parancsolni az érzéseimnek...

– Azt hittem, azzal, hogy elegendő gondolkodási időt adtam, könnyítettem a helyzeteden.

– Nem, nem! – lendítette ismét magasba a kezét Regan dühösen. – Elragadtak az érzések, és ezzel te is tisztában vagy. Pontosán tudod, milyen hatást gyakorolsz az emberekre.

– Most rólunk van szó.

– Jól van, akkor pontosan tudod, milyen hatással vagy rám – felelte Regan szinte kiabálva, és ökölbe szorított kézzel próbálta visszanyerni a méltóságát. – Kívánlak, miért tagadnám? Te magad mondtad, hogy felnőttek vagyunk, akik tudják, mit akarnak. Minél inkább tiltakozom azonban, annál ostobábbnak érzem magam.

A tűz villódzó fénye árnyékba vonta Rafe tekintetét.

– Csak állsz ott ártatlan arccal, és azt várod tőlem, hogy ne tegyek semmit?

– Azt várom, hogy józan, értelmes döntést hozzak, és az agyamat ne homályosítsa el semmi – válaszolta Regan, és hangosan kifújta a levegőt. – Aztán rád nézek, és legszívesebben letépném rólad a ruhát.

Rafe felnevetett. Ez volt az egyetlen módja, hogy hatástalanítsa a szívében ketyegő bombát.

– Én biztos, hogy nem foglak megakadályozni ebben – mondta mosolyogva, de ahogy előrelépett, Regan félreugrott előle. – Csak a sörömért indultam. Szomjas vagyok – mondta, és hatalmasat kortyolt az üvegből. Az ital azonban nem oltotta ki a benne égő tüzet. – Szóval akkor tisztázzuk, hogy is állunk! Mi rossz van abban, hogy két független, egészséges felnőtt ugyanazt akarja egymástól?

– Alig ismerlek. A kapcsolatunkra még a felszínes is erős kifejezés. Nem kellene belevetnünk magunkat a szexbe, mintha csak egy vízzel teli úszómedence lenne.

– Imádom a mély vizet.

– Én viszont nem. Lassan szeretek haladni, a sekélytől a mély felé – közölte Regan, és megpróbált higgadt maradni. – Számomra fontos, hogy tudjam, pontosan mire számíthatok, és hová vezet az, amit éppen teszek.

– A kerülőút szóba sem jöhet?

– Nem. Ha elhatározok valamit, mindig tartom magam a tervhez. Nekem így tökéletesen megfelel – tette még hozzá. Úgy érezte, kissé sikerült megnyugodnia. Ésszerűen kell gondolkodnia. – Sokat töprengtem, miközben Pennsylvaniába

mentem. Lassítanunk kellene a tempón, így lenne időnk átgondolni a következményeket.

Ha sikerült megnyugodnia, akkor miért babrálja a blézerét, és miért csavargatja ide-oda a gyűrűt? – Vegyük például ezt a házat – hadarta tovább. – Befejeztél egy szobát, és egyszerűen csodaszép lett. Az átalakításhoz azonban pontos tervet készítettél, s így tudod, hogy milyen lesz a többi helyiség. A bizalom és a meghittség megteremtése ugyanolyan odafigyelést igényel, mint egy ház felújítása.

– Igazad van.

– Remek – sóhajtott fel Regan, és remegő kézzel a kabátjáért nyúlt. – Akkor az lesz a legjobb, ha visszafogjuk magunkat. Így viselkednek a felelősségteljes, józan felnőttek.

– Pontosan – felelte Rafe, és letette a sörét az asztalra. – Regan!

– Igen?

– Maradj!

Regan elgémberedett ujjaival úgy kapaszkodott a kabátjába, mintha mentőmellény lenne. Az ajkát hosszú, reszketeg sóhaj hagyta el.

– Azt hittem, soha nem fogsz rá megkérni.

Csilingelő hangon felnevetett, és a férfi karjába vetette magát.

– Tiszta örület – lehelte Regan, és az ujjait Rafe hajába fúrva magához húzta a férfi fejét. A szenvedély, a veszély és a remény érzése keveredett benne, ahogy átadta magát a csóknak. – Nem tehetem...

– Semmi baj – mormolta Rafe, és az ajka végigsimította a nő arcát. – Majd én megteszem helyetted.

– Mindent alaposan átgondoltam – nevetett fel kurtán Regan, és a térde remegéséből tudta, hogy elveszett. – Amit mondtam, az mind igaz. Ami köztünk van, az nem más, mint egyszerű testi vonzerő. Felszínes vonzalom, semmi több...

– Aha. – Rafe egyetlen könnyed mozdulattal lehúzta Regan mindkét válláról a blézert, amitől a nő úgy érezte magát, mint aki fogságba esett. Riadtan felsóhajtott, s Rafe vére felforrósodott, ahogy a rémült tekintet felé irányult. – Felejtsd el a józanságot...! – A szája mosolyra húzódott, miközben lerángatta Reganról a ruhát, és magához szorította az engedelmes testet. A szája sebesen végigjárta a puha, illatos nyakat, melynek íze pontosan olyan volt, mint amilyennek elképzelte.

Regan megragadta Rafe csípőjét, hátrahajtotta a fejét, hogy felkínálja mindazt, amire a férfi vágyik. A forróság szinte égette, s rekedten felnyögött. Mielőtt még a

keze felfedezőútra indulhatott volna, Rafe magabiztos, erős ujjai behatoltak a pulóvere alá, hogy birtokba vegyék a testét.

Selymes bőr, csipke, csábos domborulatok és borzongás... A férfi megkapott mindent, amire vágyott, de még ennél is többet akart. A szája folytatta könyörtelen útját, miközben a keze mámorító kínokat okozva becézgette Regan bőrét. Rafe ugyanolyan édes szenvedésen ment keresztül, mint a nő.

Keze egyetlen gyors mozdulatával kigombolta Regan nadrágját, s az ujjai hegyével lassan végigcirógatta a megremegő bőrt, majd megállapodott a finom csipke alsónemű szélén. Regan minél közelebb akart lenni a gyönyörhöz, ezért habozás nélkül a férfihoz simult, s közben mohón harapdálta a nyakát.

Rafe tudta, hogy könnyedén megszabadulhatna a testét feszítő iszonyatos nyomástól. Ott helyben magáévá tehetné Regant, gyorsan és szenvedélyesen. Ennél azonban sokkal többre vágyott.

Levette a nőről a pulóvert, és a földre dobta. A kezét a finom csipke alatt megbúvó, tökéletes mellre simította, amely forró volt, és kipirult a vágytól. Rafe visszafogta magát, és miközben munkától érdes hüvelykujjával izgatta a nő mellbimbóját, az arcán megcsillanó fény és árnyék játékát figyelte.

– Sokszor elképzelvelek így.

– Tudom...

Rafe ajkán ismét halvány mosoly jelent meg. Átható tekintetét Reganébe fúrta, miközben lehúzta a válláról a melltartó vékony pántját.

– Szerintem halvány fogalmad sincs arról, hogy mit műveltem veled az álmaimban. Ezért úgy gondoltam, hogy megmutatom...

A szemét egy pillanatra sem vette le a szépséges arcáról, de a keze végigsiklott a lány keblek között lévő kis völgyön, majd a fenséges halmokon, s végül kipattintotta a melltartó apró kapcsát. A csodálatos égbék szempár elsötétült a vihartól, amelyet a férfi korbácsolt fel, s amely mindkettejüket megrengette.

Regan lélegzete elakadt, ahogy Rafe felkapta, és mohó ajka lecsapott. Bódultan hátradőlt, és a kezét a sűrű fürtökbe fúrta, majd kétségbeesetten tépte-cibálta a férfi ingét. Rafe a lány puha bőrébe mélyesztette a fogát, de épp csak annyira, hogy finom fájdalmat és szenvedést okozzon vele. A nyelve nyomán gyötrő kéj ragadta el Regant, és olyan magasságokba emelte, amelyet, úgy érezte, képtelen elviselni.

Még akkor is vadul, szenvedélyesen kapaszkodott a férfi, amikor hátrahanyatlott a vékony hálósákra, és a vágytól kábultan vonaglott az izmos test

alatt. Végül sikerült letépnie Rafe ingét, de amikor látta, hogy újabb réteg ruha választja el tőle, képtelen volt elfojtani egy káromkodást. Sóvárogva vágyott arra, hogy az izmos testhez simulhasson. Abban a pillanatban, ahogy a férfi kibújt a pólójából, a vállába harapott.

– Érints meg! – suttogta rekedten. – Érezni akarom, ahogy hozzám érsz.

Rafe engedelmeskedett, és Regannek úgy tűnt, mintha a keze egyszerre érintené mindenhol. A világ hirtelen kitágult, veszélyesen izgalmassá vált, és féltő volt, hogy a mindent elsöprő, elemi érzékiség egyszerre csak szétveti. Valamennyi türelmetlen, durva becézés újabb borzongáshoz vezetett, és Regan verejtékben fürdő teste végül nem volt más, mint egyetlen izzó idegvégződés.

A kandallóban lobogó tűz apró, sistergő szikrákat hányt, s a lelkében ugyanez ment végbe. Az agyát elborító bíbor ködön át látta a férfit: fekete haj, perzselő tekintet és erős izmok, melyeken vidám táncot jár a fény. Amikor az ajkuk szétvált, Regan torkából tiltakozásképpen mély sóhaj tört fel, de ahogy Rafe szája végigcsókolta a nyakát, a mellét és a hasát, elragadta a vágy örvénye.

A férfi kissé felemelkedett, de Regan vakon utánkapott, és a karja követelőzve fonódott rá, miközben egyre csak új ízek után kutatott. Jutalma édes volt, és izgató.

– A csizmád... – nyögte Rafe, s miközben a vére forrt, akár a katlan, lehúzta Reganról a lábbelijét. A karcsú, sikamlós test hozzátapadt, és a keze... az a csodás, finom kis keze fel-le kalandozott a bőrén. A csizmát elhajította, majd gyorsan, akár egy kígyó, újra átölelte a nőt.

Azt akarta, hogy miközben meztelenül vonaglik, a nevét kiáltsa, és a tekintetét homályosítsa el a szenvedély köde. Akadozó lélegzettel lerántotta Reganról a nadrágot, és egyetlen heves mozdulattal darabokra tépte a nőiességét fedő csipkét. A hálósákra nyomta, és miközben a falak visszaverték kéjes sikolyait, a szájával ingerelte.

Amikor Regan a csúcsra ért, úgy érezte, mintha valaki pusztá kézzel olyan erősen ütötte volna meg, hogy elvesztette az eszméletét. Bódultan zokogta az éjszakába a férfi nevét, és miközben a teste hullámozott a kielégülés mámorában, máris még többre vágyott.

Rafe ezúttal is teljesítette ki nem mondott kívánságát, de természetesen neki is jutott az élvezetből. Valahányszor Regan úgy érezte, nem bírja tovább a becézgetést, a férfi újabb módot talált rá, hogy felizgassa. Csak ő létezett számára. Az íze, a teste és az illata betöltötte. Vadul hemperegtek a padlón, mint a győzelemre vágyó harcosok. Regan a kemény izmokba vájta a körmét, Rafe pedig csókokkal halmozta

el.

A férfit elvakította a szenvedély, és úgy zihált, mint a fuldokló. Ujjukat összekulcsolták, a tekintetük egymásba fonódott, és végül egyesültek. Ugyanakkor szakadt fel a torkukból a mámoros nyögés, amikor a kandallóban mennydörgésszerű hangot hallatva összeomlott a farakás.

Remegve feküdtek egymás karjában, miközben testük minden porcikájával átélték a kielégülés időtlen érzését. Rafe izmai megfeszültek, ahogy lehajtotta a fejét, és megízlelte a puha ajkat. Amikor a meghitt csók elmélyült, s egymás szájának íze betöltötte az érzékeiket, újra együtt kezdtek mozogni a vágy ritmusára.

Regant a hideg ébresztette fel. Szinte lehetetlennek tűnt, hogy képes volt elaludni. Megpróbálta összeszedni magát, s rájött, hogy azért fázik, mert Rafe teste a csupasz, kemény parkettának préseli. Kábán körülnézett. Fogalma sem volt róla, hogyan történhetett, de alaposan eltávolodtak a kandallótól.

– Ébren vagy? – kérdezte Rafe álmos hangon.

– Azt hiszem, igen – mormolta a nő, és kíváncsi volt, hogy sikerül-e mély lélegzetet vennie. – Bár nem tudom biztosan.

Rafe felemelte a fejét, és az ajkával végigsimított Regan mellének finom ívén. A kimerültség ellenére, borzongás futott végig a testén.

– Most már biztos vagyok benne.

– Fázol? – kérdezte Rafe, és anélkül, hogy megvárta volna a választ, felemelte a nőt, majd gyengéden a hálósákra fektette. Azt kívánta, bárcsak puha ágy lenne alattuk. – Jobb így?

– Igen.

Regan bizonytalanul a hálósák után tapogatózott, s végül sikerült betakarnia magát. Soha életében nem volt ilyen kiszolgáltatott. A teste és a lelke egyaránt meztelen volt.

– Bizonyára elszundítottam.

– Csak néhány percre – vigyorgott rá a férfi. Mintha meghódítottam volna egy rettentő magas hegycsúcsot, gondolta elégedetten. Remélem, még legalább tíz ugyanilyen vár rám. – Teszek fát a tűzre.

Könnyedén felkelt, és meztelenül a fa-tárolóhoz lépett. Regan döbbenten látta a hátát tarkító karmolásokat. Ő tette. Képes volt... te jóságos ég!

– Nekem... nos, mennem kell, mert Cassie bizonyára aggódik miattam.

Rafe visszahajtotta a szikrafogó rácsot, majd szó nélkül a tároló mellett lévő

sporttáskához ment, és kivett belőle egy mobiltelefont. – Hívd fel!

– Én... nem is tudtam, hogy van telefonod.

– Elengedhetetlen kelléke a munkámnak – mondta Rafe, és odanyújtotta Regannek, aztán letelepedett mellé. – Hívd fel! És maradj itt éjszakára!

Regan ezernyi indokot találhatott volna arra, hogy miért kellene hazamennie, de inkább felhívta Cassie-t, s miközben a telefon csengett, Rafe-et figyelte.

– Cassie, Regan vagyok. Igen, minden rendben. Hó? – kérdezte meglepetten, és kisimította a haját az arcából. – Igen, nagyon megeredt. Éppen ezért hívlak. Én... nos... rendkívül elfoglalt vagyok, és azt hiszem...

A hangja elcsuklott, ahogy a férfi lerántotta róla a hálósákokat, és végigsimított a mellén.

– Tessék? – lehelte elhaló hangon, és visszafojtotta a feltörni készülő kéjes nyögést. Ezúttal Rafe szája járta be ugyanazt az utat, amelyet előzőleg a keze. Regan tehetetlenül a hálósákra hanyatlott. – Pennsylvania? – dadogta értetlenül. – Nem, nem ott vagyok...

Rafe kivette a telefont erőtlen ujjai közül.

– Velem van, és itt is marad éjszakára. Komolyan beszélek. Majd holnap felhív. Rendben.

Ezzel kikapcsolta a készüléket, és félretette.

– Cassie azt mondja, hogy legalább harminc centiméternyi hó esett odakint. Az utak járhatatlanok, úgyhogy itt kell maradnod.

– Nos, a józanságom is ezt súgja – mondta Regan mosolyogva, és lehunyta a szemét.

Mire felébredt, a gyertyák csonkig égtek, és a kandallóban is csak pisláskolt a parázs. A házban minden csendes volt, s Regan szinte hallotta a saját szívverését. A szalonban sötét árnyak lebegtek, mégis rendkívül békésnek tűnt minden. Talán a kísérteteknek is szükségük van pihenésre, gondolta szórakozottan. Valószínűleg azért nem tartott tőlük, mert Rafe ott aludt mellette.

Megfordult és a halódó tűz fényében alaposan szemügyre vette a férfi arcát. Az biztos, hogy még álmában sem tűnik ártatlan kis cserkésznek. A belőle áradó nyers erő és a durvaságra való hajlam kiütközött a vonásain.

Regan jól tudta, hogy képes a gyengédségre és az odaadó szeretetre. Látta, ahogy Cassie-vel bánt. Szeretőként viszont követelőző, szenvedélyes és vad volt. Életében először azonban ő is ugyanilyenné vált. Ahogy ott feküdt a csend puha takarója alatt,

Regan nehezen tudta elhinni, hogy azt tette, amit tett, és hagyta, sőt, akarta, hogy a férfi olyasmit tegyen vele, amit azelőtt még soha senki.

A teste sajgott a zúzódásoktól és sejtette, hogy napközben megrándul majd az arcizma, valahányszor eszébe jut, hogyan szerezte a sérüléseket, és hogyan remegett és sóvárgott a hatalmas, durva kéz érintése után.

Vagy ami még rosszabb, mit művelt a sajátjával.

Hirtelen rádöbbsent, hogy szívesen élné újra az éjszakát. Hatalmas sóhaj kíséretében lefejtette magáról Rafe ölelő karját, és amilyen halkán csak tudott, belebújt a férfi flanelingébe. A konyhába menet begombolta magán, és egyenesen a csaphoz lépett. Szüksége volt néhány percnyi magányra, hogy átgondolja a történeteket. Vizet engedett egy pohárba, s ahogy a szeme hozzászokott a félhomályhoz, kinézett a hóval befűjt ablakon.

Nem érzett megbánást. Ostobaság lenne. A sors az útjába sodort egy különleges szeretőt. Olyasvalakit, akire minden nő vágyik. Elégedettnek kell lennie, és az is lesz, azzal az élménnyel, amelyet átélt. Mindent megtesz majd annak érdekében, hogy Rafe ne bonyolítsa túl az életét.

Ahogy a férfi mondta, mindketten felnőttek, és tudják, mit akarnak. Ha majd elkészül a ház, Rafe bizonyára ismét útnak indul, addig azonban felhőtlenül élvezhetik egymás társaságát. Regan remélte, hogy amikor véget ér a kapcsolatuk, közös megegyezéssel és barátsággal válnak el.

Mielőtt még félreértenék egymást, bölcs dolog lenne megbeszélni, mit várnak, vagy éppen mit nem várnak az együtt töltött időtől. Furcsán érezte magát, és rájött, hogy nehezebbre esik szavakba önteni a gondolatait.

Rafe az ajtóban állva figyelte, ahogy Regan a konyhapultnak dőlve elmerülten nézi a hóesést. Az ablaküvegen jól látszott a tükörképe. A kopott flaneling anyaga élesen elütött krémszínű bőrétől.

A felismerés, hogy soha életében nem látott még hozzá hasonló gyönyörűséget, szinte letaglózta. Jól bánt a szavakkal, és tudta, hogy ilyenkor mit szokás mondani, mégis úgy érezte, ezúttal képtelen kifejezni, milyen sokat jelent számára Regan. Alaposan megválogatta a szavakat, és miközben könnyed társalgást kezdeményezett, megpróbálta figyelmen kívül hagyni a szívébe markoló fájdalmat.

– Igazán csinos a ruhád, szépségem – jegyezte meg mosolyogva és hanyagul az ajtófélfának dőlt.

Regan összerezszent, és a pohár majdnem kiesett a kezéből. Rafe farmert húzott,

de azzal nem töltötte az időt, hogy be is gombolja.

– Csak ezt találtam.

– Sohasem volt még ilyen jó dolga ennek a régi ingnek. Nyugtalan vagy?

– Nem, csak szomjas voltam – válaszolta Regan, de a poharat úgy tette le a pultra, hogy bele sem kortyolt a vízbe. – Azt hiszem, a csend ébresztett fel. Nem gondolod, hogy minden olyan természetellenesen nyugodt?

– A hó miatt van.

– Nem, a házra gondoltam. Valahogy másnak látszik. Olyan békés...

– Még a halott katonáknak és a boldogtalan asszonyoknak is aludniuk kell néha mondta a férfi mosolyogva, majd odament Reganhez, és ivott a poharából. – Rövidesen megvirrad. A testvéreimmel egyszer itt aludtunk..., de ezt már gondolom, elmeséltem.

– Igen. Jared csörgette a láncokat, és miközben lopott cigarettát szívtatok, kísértethistóriákkal szórakoztattátok egymást.

– Pontosan. Akkor is feljöttem ebbe a szobába. Nagyjából ilyentájt lehetett, de akkor nyár volt. Minden zöldellt, és a fák olyan sűrű lombkoronát növesztettek, hogy az embernek folyton azon járt az esze, vajon mit rejtegetnek. A talaj fölött úgy hömpölygött a köd, akár a folyó vize. Csodálatos volt, és arra gondoltam, hogy... – Rafe elhallgatott, és vállat vont.

– Ne hagyd abba! – suttogta Regan, és a férfi karjára tette a kezét. – Mondd el!

– Szinte hallottam a dobokat, és lassan eljutott hozzám az ütközetre készülő tábor moraja. Éreztem a félelem, az izgalom és a rettegés szagát. A ház recsegett-ropogott, suttogott, s szinte életre kelt körülöttem. Halálra rémültem, és mozdulni sem mertem. Ha képes lettem volna elfutni, egészen biztos, hogy megteszem. A srácok bizonyára évekig azzal húztak volna, de akkor nem érdekelt, s ha meg tudom mozdítani a lábamat, úgy eltűnök, mint akit puskából lőttek ki.

– Gyerek voltál még.

– Nem élted át, úgyhogy fogalmad sincs róla, hogy min mentem keresztül. Valahogy átvészelted az éjszakát, de még akkor is itt álltam fogvacogva, amikor felkelt a nap. Később elmúlt a sokkhatás és csak bámultam kifelé az ablakon, miközben arra gondoltam, hogy egy nyavalyás ház nem győzhet le. Semmi nem győzhet le. Elhatároztam, hogy megszerzem magamnak a birtokot, mielőtt meghalok.

Rafe elmosolyodott, és visszatette a pultra a poharat.

– Már nem is tudom, hogy az eset után hányszor tértem ide vissza. Vártam, hogy történjen valami, hátha szembeszállhatok vele. Néha végiglopakodtam a házon, s olyankor hallottam, láttam és éreztem bizonyos dolgokat. Aznap éjjel, amikor elhagytam a várost, megfogadtam, hogy egy nap visszatérek.

– Most már a tiéd – suttogta Regan.

– Igen – mormolta maga elé Rafe kissé zavartan. – Még soha senkinek nem mondtam el ezt.

– Megőrzöm a titkot – ígérte a nő, és a férfi arcára tette a kezét. – Bármi legyen is az ok, az biztos, hogy kivételes dolgot viszel végbe. Túl sokáig állt itt romosán ez a ház.

– Féltél attól, hogy itt kell töltened az éjszakát?

– Nem. Legalábbis a ház miatt nem. Rafe felvonta a szemöldökét.

– Csak nem tőlem tartottál?

– De igen.

A férfi tekintetéből eltűnt a vidámság.

– Durva voltam veled.

– Nem erről van szó – fordult el Regan, és megszokásból a tűzhelyre tette a vízforralót, majd alágyújtott. – Senkivel nem éltem még át olyasmit, amit veled. Elvesztettem az eszemet. Annyira... mohó lettem. Kissé megdöbbenő..., ha visszagondolok erre.

Regan felsóhajtott, elővett egy szűrőt, és a forraló tölcserébe tette.

– Megdöbbenél, vagy sajnálsz, ami történt?

– Semmiképp sem sajnálok, Rafe – fordult a férfi felé Regan, és bár nehezebbre esett, mégis a szemébe nézett. – Eszembe sem jutott ilyesmi. Kínosan érzem magam, mert most már tudom, hogy milyen hatással vagy rám. Korábban is sejtettem, hogy izgalmas élmény lenne ágyba bújni veled, de arról fogalmam sem volt, hogy ilyen elsöprő erejű lesz. A kiszámíthatóság és a józanság nem a te asztalod, nekem viszont fontos mindkettő.

– Kívánlak. Erre azért számíthattál.

– A szívem kihagy egy ütemet, amikor ilyeneket mondasz. Hiszek abban, hogy rend a lelke mindennek – tette még hozzá, majd kinyitott egy doboz kávé, és kétadagnyi mért a szűrőbe. – A munkásaid egy órán belül itt lehetnek, úgyhogy nem ez a legjobb alkalom a csevegéshez.

– Több mint hatvan centi hó esett az éjjel, így nem valószínű, hogy bárki is

betoppanna.

– Értem – mormolta Regan, s remegő kezéből kávé hullott a tűzhelyre.

– Itt ragadtunk a hó fogságában, szépségem, szóval, addig beszélgetünk, ameddig csak akarsz.

Regan megköszöri a torkát, majd a férfi felé fordult.

– Nos... akkor jobb, ha tisztázunk néhány dolgot.

– Egészen pontosan mit?

– Hát... – A nő dühös volt magára, amiért egy pillanatig habozott. – Olyasmiket, amikről nem volt időnk szót ejteni tegnap este. Mint például hogy könnyed, mindkettőnk számára kielégítő viszonyt folytatunk, de nem kötjük le magunkat, és nincs...

– Bonyodalom?

– Igen – bólintott megkönnyebbülten Regan. – Pontosan.

Rafe maga is meglepődött, hogy feldühítette a nő hűvös hozzáállása. Azt várta, hogy ő is ugyanúgy érez majd.

– Ez igazán remekül hangzik, de ha azt jelenti, hogy mással is randizgatni akarsz, remélem nem bánod, ha kettétépem a fickót.

– Jaj, ne kezd már megint ezzel a nevetséges...

– És levágom a...

– Elég legyen! – fújt egyet dühösen Regan. – Eszem ágában sincs mással randizni, amíg viszonyunk van, de ha...

– Jobb, ha most befejezzük – mondta Rafe halkán. – Maradjunk annyiban, hogy mindkettőnk számára kielégítő viszonyt folytatunk. Rendben?

Regan kissé lehiggadva fordult vissza a tűzhelyhez, hogy levegye a lángtól a forró vizet.

– Igen, rendben.

– Különös egy nő vagy, Regan. Szeretném, ha három példányban kinyomtatnám a megállapodásunkat?

– Csak biztos akarok lenni abban, hogy ugyanarra vágunk – motyogta maga elé a nő, miközben arra összpontosított, hogy elegendő vizet öntsön a kávéra. Túl sok és túl kevés sem jó. – Nem volt időnk alaposabban megismerni egymást. Szeretők vagyunk, de nem szeretném, ha azt hinnéd, hogy ennél többre vágyom.

– És ha én vágyom többre?

Regan görcsösen markolta a vízforralót.

– Többre vágysz?

Rafe elfordult, és a tekintetét az odakint puhán hulló hóra szegezte.

– Nem.

Regan lehunyta a szemét, és megpróbálta bebeszélni magának, hogy örül a válasznak, és kizárólag megkönnyebbülést érez.

– Hát akkor minden rendben.

– Igen, jobb nem is lehetne – válaszolta Rafe ugyanolyan hűvös és kimért hangon.

– Nem vágysz romantikára, úgyhogy nem kell törnöm magam. Nem vársz tőlem ígéreteket, így aztán nem kell hazudnom. Kizárólag az ágyban van rám szükséged. Megkönnyítéd a dolgomat.

Rafe levett a polcról két csészét.

– Igen, ez igaz – mondta Regan, és örült, hogy képes volt higgadt maradni –, de azt ne felejtse el, hogy ha nem kedvelnék, ügyet sem vettem volna rád. Más férfival is volt már dolgom.

Rafe megtévesztően nyugodt mozdulattal a nő füle mögé igazított egy kósza tincset.

– Féltékennyé akarsz tenni?

Maga a tény, hogy a férfi nem látta, milyen nehezére esik őszintének és könnyednek lennie, erőt adott Regannek. Rafe-nek szemmel láthatóan nem voltak gondjai a nyíltsággal.

– Nem, csak bókolni akartam. Nem jöttem volna ide tegnap este abban a reményben, hogy itt talállak, ha nem kedvelnék.

– Azt mondtad, hogy csak a gyertyatartók miatt ugrottál be.

– Rettentő ostoba vagy – jegyezte meg Regan, és kávé töltött a csészékbe. Soha nem gondolta volna, hogy ilyen nyíltan lehet viccelődni a szexszel. – Ugye nem vetted be?

Rafe töprengve nyúlt a csészéért.

– De igen.

– Pancser – közölte Regan vidáman, és a kávéjába kortyolt.

– Lehet, hogy nem kedvelem az alattomos, erőszakos nőket.

– Ó, dehogynem! Valójában most is abban reménykedsz, hogy elcsábítalak.

– Gondolod?

– Biztosra veszem. De először meg akarom inni a kávémat.

Rafe figyelte, ahogy Regan óvatosan újra beleiszik a sűrű, fekete italba.

– Mi van, ha én meg vissza akarom kapni a ruhámat? Meg sem kérdezted, hogy felveheted-e.

– Rendben, visszakapod, ha akarod – mosolyodott el kihívóan Regan, és egy kézzel kigombolta az inget.

Rafe kivette a kezéből a csészt, és a sajátjával együtt a konyhapultra tette. A nő önelégült mosolyát látva az ölébe kapta, és elindult vele a szalon felé. Regan büntetésként nevetve harapdálta a férfi fülét. Hirtelen kivágódott az ajtó, és a kavargó hófel-hőből kibontakozott egy fehérbe burkolt alak.

Shane lekapta a sapkáját, és megrázta magát, akár egy kutya.

– Üdv! – kiáltotta, majd laza mozdulattal becsapta a lábával az ajtót. – Az autód nyakig ül a hóban, Regan.

– Aha... – nyögte a nő, és miközben kapkodva összehúzta magán az inget, megpróbált úgy tenni, mintha mi sem történt volna. – Rengeteg hó esett.

– Több mint hatvan centi – felelte Shane, és sokat sejtetően a bátyjára vigyorgott. – Arra gondoltam, hogy szükséged lesz valakire, aki kihúz a csávából.

– Úgy nézek ki, mint aki segítségre szorul? – sziszegte Rafe, és a szalonba sietett, ahol a kanapéra tette Regant. – Maradj itt!

– Rafe! – csattant fel a nő, és egyre csak az inget rángatta abban a hiábavaló reményben, hogy sikerül eltakarnia a lábát. – Az ég szerelmére!

– Rögtön visszajövök! – közölte, azzal dühösen visszacsörtetett az előcsarnokba.

– Csak nem kávéillatot érzek? – kérdezte Shane barátságosan. – Innék egy csészével.

– Egyetlen okot mondj, hogy miért ne tekerjem ki a nyakadat!

Shane levette a kesztyűjét, és a lehetévével próbálta felmelegíteni elgémberedett ujjait.

– Talán mert a hóviharban eljöttem idáig, hogy megmentsem az életedet – felelte vigyorogva, majd a nyakát nyújtogatva megpróbált bekukkantani a szalonba. – Az biztos, hogy klassz lába van.

– Hol akarsz meghalni?

– Csak úgy megjegyeztem – mondta Shane, és ahogy a mosolya még szélesebb lett, megjelent az arcán a MacKade fiúk ismertetőjele, a két kis gödröcske. – Egyébként valamivel nagyobb lelkesedést vártam. Azt hittem, hogy itt ragadtál a

hóban. Egyedül. Aztán, amikor megláttam Regan autóját, az jutott eszembe, hogy talán szeretne visszajutni a városba. – Ismét reménykedve előrelépett. – Talán meg kellene kérdeznem tőle...

– Még egy lépés, és a holttestedet csak a hóolvadás után találjak meg.

– Ha legyőzlek, az enyém lehet? – kérdezte Shane komoly hangon, de amikor a bátyja dühösen felhorkant, kitört belőle a nevetés. – Nehogy megüss! Csontfagytam, úgyhogy a végén még eltöröd valamimet.

Rafe megragadta az öccse grabancát, és miközben válogatott fenyegetéseket mormolt a bajusza alatt, magával rángatta a konyhába.

– Előre nézz, MacKade! – figyelmeztette, majd megtöltött kávéval egy termoszt, és a férfi kezébe nyomta. – Most pedig húzz innen!

– Megyek már – ígérte Shane, de inkább ráérősen a kávéjába kortyolt. – Rohadtul fúj a szél – morogta, és ismét beleivott a forró italba, amely lassan kezdte felmelegíteni. – Nézd, nem akartam feldúltni a kis szerelmi fészket – mondta vigyorogva, de amikor észrevette a Rafe tekintetében felvillanó dühöt, higgadtabb hangon szólalt meg. – Egyébként komoly a kapcsolatotok?

– Törődj a saját dolgoddal!

Miközben visszacsavarta a termosz tetejét, Shane drámaian felsóhajtott.

– Te is a saját dolgaim közé tartozol. Regan igazi kincs. Ezt tartsd észben!

– Na és?

– Na és semmi – felelte Shane, és zavartan fészkelődni kezdett. – Kedvelem... Mindig is kedveltem. Még az is az eszembe jutott, hogy... – hirtelen rájött, hogy a beszélgetés rossz irányba halad, így előkapta a kesztyűjét, és vidáman fütyörészni kezdett.

– Mi jutott eszedbe?

Shane ugrásra készen végigfuttatta a nyelvét a felső fogsorán. Nem akarta, hogy a nap végére egy is hiányozzon.

– Az, amire gondolsz. A fenébe is, nézz rá! Az embernek akaratlanul is eszébe juttat bizonyos dolgokat – magyarázta vigyorogva, miközben fűrgén félreugrott Rafe ütése elől. – Csak gondolkodtam. Semmi értelme ilyesmi miatt bunyózni – emelte fel békítően mindkét kezét. – A lényeg, hogy örülök nektek. Kikaptad a főnyereményt.

Rafe dühe egy szempillantás alatt elpárologott.

– Lefekszünk egymással, ennyi az egész. Nincs szó semmi másról.

– Valahol el kell kezdeni.

– Regan más, mint a többi nő – bökte ki végül Rafe. Amit még saját magának sem mert bevallani, azt könnyedén elmondta a testvérének. – Egyelőre nem ismerem túl jól, de az biztos, hogy nem hétköznapi jelenség. Sokat jelent nekem.

– Mindenki beleesik egyszer abba a bizonyos sötét verembe – mondta Shane, és vidáman megveregette a bátyja csupasz vállát. – Még te is.

– Fogalmam sincs róla, hogy miféle veremről hablatyolsz – morogta Rafe. Természetesen tisztában volt vele, milyen bonyolulttá teszi az ember életét a szerelem. A szerelem sötét verem.

– Dehogyan nincs. Figyelj, a biztonság kedvéért azért letolom az útról a havat. Van elég kajátok?

– Igen, bőven van.

– Akkor megyek is. Állítólag délelőtt véget ér a havazás. Ellenőriznem kell, hogy jól vannak-e az állataim, úgyhogy ha szükségetek van valamire, először Devint hívjátok. Lehet, hogy nem leszek elérhető.

– Kösz. Shane! – Amikor a férfi visszafordult, egy ideig farkasszemet néztek egymással. – Ha kifelé menet akár egyetlen pillantást is vetsz a szalon felé, kinyírlak.

– Már egyébként is alaposan megnéztem a lábát – kacsintott Shane, és vidáman fütyörészve a kijárat felé indult. – Viszlát, Regan! – szólt vissza az ajtóból, s bár nehezebbre esett, végig a földre szegezte a tekintetét.

Amint Regan meghallotta az ajtó csapódását, felhúzott térdére hajtotta a fejét. Rafe visszatért a szalonba, s ott találta a kanapén, amint összekuporodva reszket.

– Sajnálom, kedvesem – suttogta, miközben letelepedett a nő mellé, és gyengéden simogatni kezdte a hátát. – Be kellett volna zárnom azt az átkozott ajtót. Shane nem szándékosan viselkedett ilyen hülyén... így született. Nem akart megbántani, kérlek, ne szomorkodj!

Regan nyöszörgő hangot hallatott, s amikor felemelte a fejét, az arca nedves volt a könnyektől. A nevetés bugyborékolva tört elő belőle, akár az üvegből a pezsgő.

– Képzeld csak el, hogy nézhettünk ki, ahogy ott álltunk az előcsarnokban! – kacagta, és a kezét a szájára szorítva előre-hátra hintázott. – Mi félmeztelenül, Shane pedig gonosz kis hóembernek álcázva.

– Szerinted ez ilyen mókás?

– Nem, szerintem kifejezetten röhejes – nyögte Regan, és a nevetéstől

elgyengülve a férfinak dőlt. – A MacKade fivérek... Jóságos ég, mibe keveredtem!
Rafe-re is átragadt Regan jókedve, így fogta magát és ölbekapta a nőt.
– Ha visszaadod az ingemet, szépségem, megmutatom, hogy mibe keveredtél!

7.

Regan a hálósákba burkolózva elszundított a kandalló előtt. A tűz sistergett, a fahasábok vidáman pattogtak, s a meleg végigsimogatta az arcát és a karját. Hagyta, hogy az álom a szárnyára vegye és a szerelmese felé repítse. Az álmai legalább olyan szenvedélyesek voltak, mint az elmúlt órák, s amikor felébredt, mohó vágy kerítette hatalmába. Oldalra fordult, és Rafe felé nyúlt, de csalódottan látta, hogy a férfi nincs mellette.

A tűz újult erővel lobogott, mivel Rafe alaposan megrakta, mielőtt magára hagyta, s a szoba csendjét csak a kandallópárkányon álló óra halk ketyegése törte meg. Körülötte szétszórva heverték a szenvedélyes éjszakára emlékeztető bizonyítékok: a sietve levetett ruhák, a szakadt csipkedarabka és a szanaszét dobált csizmák. A legfontosabb bizonyíték azonban a lelkében lapult.

Regan kinyújtóztatta elgémberedett tagjait, s miközben élvezettel lubickolt a vágy langyos fürdőjében, azt kívánta, bárcsak mellette lenne Rafe és ugyanúgy fellobbantaná szunnyadó szenvedélyét, ahogy fellobbantotta a kandallóban lángoló tüzet.

Csodálatos érzés volt tudni, hogy bármikor meríthet a gyönyör feneketlen kútjából. Eddig még soha nem volt része ilyesmiben. Regan felült, és megmozgatta elgémberedett, merev izmait. A testi kapcsolat mindig valahol hátul kullogott a fontos dolgok listáján. Kíváncsi volt, hogy az éjszakai viselkedése után Rafe csodálkozni fog-e azon, ha megtudja, hogy eddig bizonytalannak, sőt kissé szégyenlősnek tartotta magát, ha arra került a sor.

Hatalmasat ásított, s közben felvette a földről a pulóverét, majd belebújt. Az eddigiek alapján arra számított, hogy gúnyos mosoly lesz a válasz. Sajnálta, hogy vadóc viselkedését nem foghatja a szex mentes évekre. A szenvedélye leginkább száraz fához hasonlított, mely azonnal lánggra lobbant, amint Rafe hozzáért. Nem lenne őszinte, ha az önmegtartóztatásra fogná az éjszakai viselkedését.

Bármilyen életet élt is azelőtt, Rafe már a felbukkanása napján megváltoztatott mindent. Az biztos, hogy soha többé nem fog ugyanúgy gondolni a kandalló előtt töltött nyugodt estére. Valójában semmire nem fog ugyanúgy gondolni, mint eddig, hiszen most már tudja, mit hoz ki belőle a megfelelő... társ. Hogyan képes bárki is visszatérni nyugodt, eseménytelen kis életéhez, miután megízlelte a Rafe MacKade által nyújtott gyönyört? Regan tisztában volt azzal, hogy előbb-utóbb szembe kell néznie az elválás keserűségével. Abban a pillanatban azonban semmi másra nem vágyott, mint hogy megtalálja Rafe-et.

Zokniba bújt, és elindult, hogy körülnézzen a házban. Feltett szándéka volt, hogy megkeresi a férfit. Tudta, hogy bárhol lehet, s a vadászat, valamint az, hogy elvonhatja a figyelmét a munkájáról, még szórakoztatóbbá tette a kutatást.

A csupasz padló hidege felkúszott a lábán, így néha megállt, hogy a kezét összedörzsölve némiképp felmelegítse magát. A kíváncsisága erősebb volt a kellemetlen érzésnél.

Mindössze két alkalommal járt az első emeleti szobákban: először, amikor jegyzetelt és méretet vett a helyiségről, másodszor pedig amikor ellenőrizte, hogy helyesek-e a számításai. Ezúttal nyomuk sem volt a munkásoknak, és a kalapácsok zaja sem verte fel a csendet.

Regan besurrant a szalonon túl megbúvó szobába, és átadta magát az álmodozásnak. Ez lenne a könyvtár... Fényesre lakkozott polcok, rengeteg könyv és puha, kipárnázott karosszékek, melyek arra csábítanak a látogatót, hogy kuporodjon le egy kicsit olvasgatni. Ha találna egy Sheraton-asztalt, odatehetné az ablak mellé, és konyakos palackot, régi, ón tintásüveget, valamint évszaktól függően virággal teli vázát állíthatna rá. Tovább folytatta az álmodozást, s szinte még a lépcsők deszkáinak erezetét is látta maga előtt. A kandalló ropogó tüéhez közel húzott, széles háttámlájú székekhez természetesen kényelmes lábzsámolyokat kell majd beszereznie.

A könyvtár túlsó végébe olvasóállványt tervezett, melyen aranyozott lapú, hatalmas, régi biblia állna kinyitva.

Abigail OBrian, 1856. árpilis 10-én házasságot kötött Charles Richard Barlowval.

Catheríne Anne Barlow, született 1857. június 5-én.

Ifjabb Charles Richard Barlow, született 1859. november 22-én.

Robert Michael Barlow, született 1861. február 9-én.,

Abigail Barlow, elhunyt 1864. szeptember 18-án.

Regan megborzongott és érezte, hogy forog körülötte a szoba. Lassan magához tért, és a karját dörzsölgetve megpróbálta távol tartani a hirtelen jött csípős hideget. A szíve vadul vert, miközben a látomás apránként szertefoszlott a szeme előtt.

Honnan kerültek elő ezek a nevek? – töprengett izgatottan, és remegő kezével végigsimított az arcán. Mi az oka, hogy megjelentek előtte?

Bizonyára olvasott róluk valamelyik könyvében, nyugtatgatta magát, de újra végigfutott a hátán a hideg. A kutatásai során bukkanhatott rájuk. Óvatosan, nagyon

óvatosan kihátrált a szobából, és megállt az előcsarnokban, hogy összeszedje magát.

Természetesen tudta, hogy a Barlow családban három gyermek született. Ellenőrizte az adatokat. Valószínűleg az időpontok is ott voltak a nevek mellett, csak valami oknál fogva nem jegyezte meg őket. A világ minden kincséért se ismerte volna be, hogy egy pillanatra kristálytisztán látta, amint egy finom kéz gondosan lejegyzí a neveket és az időpontokat a nyitott biblia egyik vastag lapjára. Odasétált a lépcsőhöz, és elindult felfelé.

Az ajtót ezúttal nyitva hagyta. Amikor a lépcsőfordulóba ért, meghallotta a kőműveskanál érdes hangját. Megkönnyebbülten felsóhajtott, és sietve elindult Rafe felé. Már attól is melege lett, ha csak ránézett.

– Segítsek?

A férfi megfordult, és végigmérte Regan csinos pulóverét, valamint élére vasalt nadrágját.

– Ebben a ruhában inkább ne. Csak gyorsan be akartam fejezni a vakolást, meg egyébként is arra gondoltam, hogy szükséged lehet némi pihenésre.

Regan az ajtófélfának dőlve figyelte, ahogy Rafe dolgozik.

– Miért van az, hogy a fizikai munka még vonzóbbá teszi a férfiak többségét?

– Vannak olyan nők, akik szeretik nézni, ha egy férfi verejtékezik.

– Úgy tűnik, én is közéjük tartozom – mormolta Regan, miközben Rafe munkájában gyönyörködött. A kőműveskanál könnyedén siklott a habarcszon, s az erős csukló biztosan irányította. – Tudsz róla, hogy sokkal ügyesebben csinálod, mint az a fickó, aki felújította a lakásomat? Rettentően gondos vagy.

– Ki nem állhatom a vakolást.

– Akkor meg miért vesződsz vele?

– Mert jó érzés látni, amikor elkészül. Ráadásul gyorsabban dolgozom, mint a kőművesek, akiket felvettem.

– Hol tanultad meg?

– A farmon mindig akadt javítanivaló – felelte Rafe, miközben ide-oda forgatta elgémberedett nyakát. – Miután elhagytam az otthonomat, sokáig ezermesterkedtem.

– Aztán megalapítottad a saját cégedet.

– Nem szeretek másnak dolgozni.

– Én sem – vágta rá Regan. Egy ideig elgondolkodva figyelte, amint Rafe letisztítja a szerszámokat. – Hová mentél először?

– Délre – válaszolta a férfi, miközben a kanalat a habarcsos vödör széléhez ütögette. – Alkalmi munkából éltem, és hamar rájöttem, hogy jobban bánok a kalapáccsal, mint az ekével – megszokásból az inge zsebébe nyúlt, de üresen találta. Halkan szitkozódott. – Leszoktam a dohányzásról – magyarázta.

– Jól tetted.

– Igen, de néha majdnem beleőrülök, annyira hiányzik.

Hogy lekösse magát, odalépett az előző éjjel kifugázott felülethez.

– Floridába mentél...

– Igen, végül ott kötöttem ki. Arrafelé rengeteg az építkezés. Később házakat vásároltam... lerobbantakat, amelyeket aztán felújítottam és eladtam. Egész jól ment a dolog. Végül úgy döntöttem, hogy hazajövök. Ennyi a történet.

– Nem akartam kíváncsiskodni.

– Nem is mondtam ilyesmit. Nézd, Regan, ez unalmas ügy. Amikor elmentem innen, mindenki semmirekellőnek tartott. Az utolsó estémen is verekedtem a helyi bárban. Joe Dolinnal.

– A történelem megismétli önmagát – jegyezte meg Regan.

– Talán – felelte a férfi, és levette a kendőt, amelyet összehajtva a homlokára kötött, hogy a haja ne zavarja a munkában. – Mindig is utáltuk egymás képét.

– Be kell vallanom, hogy az ellenségek kiválasztásában remek az ízlésed.

Rafe nyugtalanul megvonta a vállát.

– Bárki megtette volna aznap este, mivel verekedős hangulatban voltam – mosolyodott el kissé szomorkásán. – A fenébe, mindig csak a bajt kerestem. Az emberek, beleértve engem is, úgy gondolták, hogy soha nem viszem semmire.

Regan nem tudta biztosan, mire akar kilyukadni a férfi.

– Úgy tűnik, nem volt igazuk. És te magad is tévedtél.

– Az emberek pletykálni fognak rólunk – mondta Rafe halkán. Már akkor ezen töprengett, amikor a kandalló előtt, álmában csodálta a nőt. Maga a gondolat is elegendő volt ahhoz, hogy nyugtalanná váljon. – Ha bemegy Ed kávézójába vagy Kingston boltjába, azonnal megindul a pusmogás. Abban a pillanatban, ahogy kilépsz az ajtón, az emberek találgatni kezdik, hogy mit keres ez a kedves Regan Bishop a bajkeverő Rafe MacKade mellett.

– Három éve itt élek, Rafe, úgyhogy ezzel nem mondtál újat.

Muszáj volt valamit kezdenie a kezével, így felkapott egy csiszolóvászon-darabkát és nekiesett a száradt habarcsnak.

– Nem hinném, hogy az embereknek eddig sok okuk lett volna rólad pletykálni.

Úgy dolgozik, mintha maga az ördög állna mögötte, gondolta Regan. Ráadásul olyan, akár egy kitörni készülő vulkán. A felszínen csupa elfojtott érzelem, de a mélyben indulatok fortyognak.

– Kifejezetten feldobtam az itteni pletykafészek életét azzal, hogy megnyitottam az üzletet. Arról susogtak, hogy minek ide régiségkereskedés, amikor az öreg Leroy nál legalább vehettek olyan hasznos dolgokat, mint a csavar és a csőszerelevény – mesélte mosolyogva Regan. – Rengeteg kíváncsiskodó látogatott el az üzletbe, s belőlük lettek a törzsvásárlók. Egy ilyen pletyka hetekre fellendíti a forgalmat.

– Szeretném, ha tisztában lennél azzal, hogy mibe tenyereltél bele.

– Ezzel már elkéstél – mondta a nő, de mivel érezte, hogy Rafe-nek szüksége van némi bátorításra, úgy döntött, megpróbálja felvidítani. – Az is lehet, hogy a hírneved miatt aggódsz.

– Hát persze – morogta maga elé a férfi a csiszolás nyomán felszálló porban. – Minden vágyam, hogy induljak a polgármester-választáson.

– Szerintem inkább amiatt aggódsz, hogy romba dől a rólad kialakult rosszfiú kép. MacKade puhány lett! Biztos betörte az a helyes kis Regan. A végén még virágot vesz sör helyett. Lefogadom, hogy az a nő jó útra téríti.

Rafe a földre dobta a csiszolópapírt, majd kíváncsian Regan felé fordult, és a nadrágja zsebébe akasztotta a hüvelykujját.

– Erre készülsz? Jó útra akarsz téríteni?

– Zavarna, ha sikerülne, MacKade?

A gondolat nem volt éppen szívmengető.

– Sokan megpróbálták már – mondta a férfi, és odament Reganhez. Poros ujjával megsimogatta a nő arcát. – Könnyebb lenne, ha nekem kellene téged lezüllesztenem. Egy perc alatt elérném, hogy együtt biliárdozzunk Duff kocsmájában.

– Én pedig rávehetnék, hogy Shelleyt szavalj.

– Kit?

Regan kuncogva lábujjhegyre állt, és barátságos csókot nyomott a férfi szájára.

– Percy Bisshe Shelleyt. Jobb, ha vigyázol!

Maga az ötlet olyan nevetségesnek tűnt, hogy a feszültség kissé alábbhagyott Rafe-ben.

– Drágám, majd akkor szavalok neked verseket, ha Shane díjnyertes malacai

szárnyakat növesztenek, és a főutcán kezdenek röpködni.

Regan mosolyogva megcsókolta a férfit.

– Én a helyedben nem ígéretnék könnyelműen. Gyere, nézzük meg, hogy halad az építkezés!

Rafe elkapta a kezét.

– Miféle ígéretről beszélsz?

Regan nevetve kizaskolta a férfit a folyosóra.

– Csak vicceltem! Kezdheted az idegenvezetést.

– Várjunk csak egy percet! A MacKade-ek sosem hátrálnak meg a kihívások elől.

– Azt hiszed, hogy olyan nagy kihívás Shelleyt szavalni? – csóválta meg a fejét sóhajtva Regan. – Rendben, akkor lássuk, mit tudsz!

– Ez nem így működik – mondta elgondolkodva Rafe és egyenként végigcsókolta Regan ujjait. A nő szemében kigyúló láng megihlette. – Azt mondom, hogy egy hónapon belül teljesen belém esel, és egy szál vörös bőr miniszoknyában besétálsz a kocsmába, hogy sörözzünk és biliárdozzunk.

Regan szeméből eltűnt a láng, de az arcán látszott, hogy szórakoztatja a dolog.

– Szóval, ilyen fura dolgokról ábrándozol, MacKade? El tudod képzelni, hogy puccos kis miniszoknyában biliárdozok egy kocsmában?

Rafe hamiskásan elmosolyodott.

– Naná! Már látom is magam előtt. Ne felejts majd el magas sarkú cipőt húzni! Tudod, olyat, amelyiknek egészen vékony a sarka.

– Soha nem veszek fel bőrcuccot túsarkú nélkül. Úgy nem teljes az összhang.

– A melltartót otthon hagyhatod! Reganból kitört a nevetés.

– Úgy látom, teljesen beleélted magad.

– Talált, süllyedt – mondta Rafe, és a nő csípőjére csúsztotta a kezét, hogy közelebb húzza magához. – Muszáj lesz megtenned, mivel rövidesen végleg elcsavarom a fejed.

– Nyilvánvaló, hogy mindkettőnknek elment az esze, de azért... áll az alku – jelentette ki vidáman Regan. A tenyerét a férfi mellkasára fektette, és eltolta magától.

– Fogadjunk, hogy nemsokára térden állva csúszol elém, kezdedben egy hatalmas csokor... ó, megvan, orgonával.

– Orgonával?

– Igen, az a kedvenc virágom. Úgy fogod szavalni Shelleyt, mint egy született

költő.

– Na és mi a győztes jutalma?

– Az elégtétel.

Rafe képtelen volt elrejteni a mosolyát.

– Az megfelel. Áll az alku – csapott bele a nő tenyerébe.

– Remek. Akkor körbevezetsz végre?

– Hát persze! – felelte Rafe, és miközben átkarolta Regan vállát, elképzelte, ahogy gyönyörű lába kivillan a szűk vörös miniszoknya alól. – Tartottuk magunkat az elképzelésedhez, és igazi női lakosztályt terveztünk – magyarázta a férfi, és kinyitotta a díszes, kazettás faajtót. – Rövidesen teljesen elkészül.

– Rafe...

Regan elégedetten nézett körül a szobában. A falak nagy részét finom, virágmintás tapéta fedte. A mennyezet még fényesen csillogott a friss festéktől. A franciaajtók a helyükre kerültek, és egy nap majd a tágas verandára nyílnak, ahonnan a látogatók megcsodálhatják az ezer színben pompázó kertet. A csiszolt, lakkozott padlót egyelőre takaró fólia fedte, de Regan elképzelte, ahogy a szépségét kiemeli egy különleges, kissé megkopott, hímzett szőnyeg.

Kikerülte a vödröket és a létrákat, s a gondolatai már a berendezés körül forogtak.

– Egyszerűen lenyűgöző lesz – suttogta maga elé.

– Már nem kell hozzá sok – mondta Rafe, és levette a takaróponyvát a kandallóról. – A párkány rossz állapotban volt, és nem tudtam megjavítani, de találtam egy szép darab fenyőt, így a faműves elkészíti az eredeti mását.

– A rózsaszín szegőléc remek – dicsérte meg Regan a férfit, és bekukkantott a szobából nyíló, jókora helyiségbe. – Ez a fürdőszoba.

– Igen, egykor öltözőként szolgált.

Rafe is benézett az ajtón. A vízvezetékszerelők kiváló munkát végeztek.

– Érzed? – kérdezte Regan, és hirtelen megragadta a férfi kezét.

– Igen, rózsailat van – felelte Rafe, és az arcát könnyedén a nő hajához simította.

– Az egyik tapétázó össze is vezett a társával, mert az azzal gyanúsította meg, hogy parfümöt fújt magára.

– Ugye ez Abigail szobája volt? Itt halt meg...

– Azt hiszem, igen – mondta a férfi, és az ujját Regan álla alá csúsztatva,

felemelte a fejét. Kissé kényelmetlenül érezte magát, amikor egy könnycsepp végiggördült a nő arcán. – Ugyan már, ne sírj.

– Olyan szomorú ez az egész. Abigail bizonyára rettentően boldogtalan volt, hiszen rájött, hogy a férfi, akihez feleségül ment, és aki a gyermekei apja, valójában kegyetlen, hidegvérű gyilkos. Vajon hogyan bánt vele a férfi? Szerette, vagy csak a tulajdonának tekintette?

– Sajnos ezt nem tudhatjuk. Ne sírj! – kérte ismét, és esetlen mozdulattal letörölt egy könnycseppet a nő arcáról. – Tehetetlennek érzem magam... – Mivel nem jutott eszébe jobb, gyengéden megsimogatta Regan fejét. – Semmi értelme olyasmi miatt keseregni, ami több mint száz éve történt.

– De Abigail még most is itt van – suttogta Regan, és átkarolta Rafe derekát, majd szorosán hozzábújt. – Annyira sajnálom szegényt... Mindannyiukat sajnálom.

– Nem használsz vele sem magadnak, sem pedig nekem, ha kikészülsz, valahányszor beteszed a lábadat a házba.

– Tudom – sóhajtott fel Regan, és megpróbált erőt meríteni a férfi nyugodt szívveréséből. – Különös, hogy az ember lassan, apránként hozzászokik a furcsa helyzetekhez. Rafe, amikor egyedül voltam odalent...

– Igen?

A férfit kellemetlen érzés kerítette hatalmába, ahogy ismét maga felé fordította Regan arcát.

– Semmi...

– Mondd el! – rázta meg gyengéden a nő állát.

– Hát... bementem a könyvtárba. Vagyis abba a helyiségbe, amely egykor a könyvtárszoba volt – suttogta Regan, és egy pillanatig nem tudta eldönteni, hogy őszinte legyen, vagy inkább rejtse el zavarát. – Mármost, ami a könyvtár lesz. Én... láttam magam előtt, Rafe.

A férfi szeme résnyire szűkült és látszott rajta, hogy minden idegszálával Reganre összpontosít.

– Mit láttál?

– A szobát. Nem a foltos padlót és a vezetékeket, amelyeket nemrég húztál be, hanem magát a könyvtárat. A polcokon könyvek sorakoztak, az asztalon virágok álltak, és az ablakokon függöny volt. Egészen pontosan láttam – ismételte meg a homlokát ráncolva. – Nem úgy, mint amikor előre eltervezem egy helyiség berendezését. Vagyis nem pont úgy. Mintha kivetítettem volna magam elé a képet.

Elképzeltem, milyen lesz a bibliaolvasó állvány a régi családi szentírással. El tudtam olvasni a szövegét, és szinte éreztem a tapintását... Házasságkötést, születést és halált láttam... Mondanál végre valamit?!

– Egyelőre csak hallgatlak.

– Örültségnek tartod...

– Ebben a házban bármi megtörténhet.

– Olyan valóságosnak és gyászosnak tűnt minden... A rózsák illata szomorúsággal tölt el, ha ebben a szobában vagyok... Aztán hirtelen jéghideg lett, mint amikor váratlanul kinyílik egy ablak, és beáramlik a tél lehelete. – Regan vállat vont és újra a férfi mellkasára fektette az arcát. – Ennyi az egész.

– Éppen elegendő egy napra – mormolta Rafe, és nyugtatóan simogatta a nő haját.
– Ha akarod, felhívom Devint, hogy jöjjön el érted.

– Nem, nem akarok elmenni. Egy pillanatra megrémültem, de ahogy már mondtam, el kell fogadnunk ezeket a dolgokat, és együtt kell velük élnünk. Semmi gond.

– Kár volt magadra hagynom.

– Ugyan már, ne butáskodj! Nem kell megvédened a szenvedő kísértetektől.

Rafe azonban meg akarta védeni. Sajnálta, hogy Regan nem kiáltott segítségért. Magát is meglepte azzal, hogy mennyire szeretné, ha a nőnek égető szüksége lenne rá.

– Ha legközelebb be akarsz menni a könyvtárba, szólj! Veled tartok.

– A ház óriási változáson ment keresztül és ez a te gondos munkádnak köszönhető. Jó érzés tudni, hogy nekem is van hozzá némi közöm.

– Így van – bólintott Rafe, és csókot nyomott Regan fejére.

– Ha majd megérkeznek a vendégek és nevetgélnek, szeretkeznek a szobákban, minden megváltozik. A háznak lakókra van szüksége.

Regan felemelte a fejét.

– Szerelmeskedjünk!

Rafe keze a nő arcára simult, és a szájuk szenvedélyes csókban forrt össze. A férfi az ölébe kapta, és kivitte a szobából. Miközben Regan átkarolta az izmos testet, és gyengéden harapdálta Rafe nyakát, a levegőben úszó rózsailat egyre erősebb lett. A vére forrt, és a szíve vadul kalapált.

– Olyan, mint a kábítószer.

– Igen, tudom – lehelte Rafe, és megállt a lépcsőfordulóban, hogy újra megcsókolja Regant.

– Még soha nem éreztem ilyesmit – suttogta, és az arcát a férfi vállához szorította.

Én sem, gondolta Rafe. A szalon felé menet egyiküknek sem tűnt fel, hogy a levegő langyos és nyugodt maradt. A férfi a kandalló elé fektette Regant, majd a könyökére támaszkodva, az ujjával körberajzolta az arcát. A nő teste lánggra gyúlt a vágytól, a lelke megtelt boldogsággal, és a szíve szárnyalt.

– Rafe...

– Csitt...!

Hogy elhallgattassa, a férfi ajkával végigsimított a finom ívű szemöldökön, Regan pedig hálás volt, amiért belefojtotta a szót, mert ki tudja, mi csúszott volna ki a száján. A vágy több mint elegendő volt számára. Örülnie kellene, hogy szavak nélkül is értik egymást. Örülnie kellett volna.

Gyönyörű ajka megduzzadt és kipirult a férfi szájának és nyelvének ostroma alatt. A szenvedély vad köde nem oszlott fel, mégis mintha mindent nyugodttá varázsolt volna, és Regan úgy érezte, elcsitult a lelke. Felszálló sóhaja olyan volt, akár egy csodás titok. A gyengédség, amely édes volt, mint a méz, váratlanul tört fel mindkettejükből.

Rafe is érezte a változást, és alaposan meglepődött. Miért kapkodtak eddig, és miért habozik belevetni magát a szenvedély mély kútjába, amikor terítéken hever előtte a gyönyör? Kedvelte Regan ízét: a bőre finoman csábító illatát, az érintését, teste lágy ívét, az arca körül repkedő puha tincseket, és azt, ahogy öltözött.

Feltett szándéka volt, hogy kiélvezi a vele töltött idő minden pillanatát. Hosszú, lassú csókokkal ajándékozta meg, amelyek elhomályosították az elméjét és elfeledtették vele, hogy mindkettejük számára létezik egy másik világ is. Ezúttal megválogatta a mozdulatait, és finoman húzta le Reganról a pulóvert és a nadrágot. Ahelyett, hogy azonnal megkaparintotta volna a felkínált kincset, olyan hosszúra nyújtotta a gyengéd csókot, hogy Regan úgy érezte, menten elalél.

– Majd én...

Lassan felült, és miközben kigombolta a férfi ingét, álmatag tekintetét egy percre sem vette le róla. Rabul ejtette a gyengéd pillanat bűvölete, s a kezét finoman Rafe vállán nyugtatva, egészen közel hajolt hozzá. Átölelték egymást, és sietség nélkül kóstolgatták, becézgették a másik bőrét. Regan elmosolyodott, amikor Rafe ajka súrolta a nyakát, és sóhajtván ízlelte meg a férfi száját.

Amikor mindketten meztelenek voltak, Rafe hátradőlt, és magával húzta Regant. A nő haja sátoresként terítette be az arcukat. A gyér téli nap fényében örökre képesek lettek volna az érzékek leheletvékony felhőjén lebegni. A kandallóban ropogó tűz lángja megvilágította az erős, izmos férfitestet. Rafe simogató, nyugtató, ugyanakkor vágyat ébresztő érintése olyan volt, akár egy értékes ajándék. Regan minden pórusában, idegvégződésében és szívverésében érezte a csodát.

A mozdulatokban ezúttal nem volt indulat és hév, s egyikük sem vágyott kétségbeesetten arra, hogy kielégüljön. Regan tudatában volt a körülötte zajló dolgoknak: észrevette a padlóra vetülő fénycsóvában úszó apró porszemeket, a parázs elfojtott sziszegését és belélegezte a rózsák és az alatta fekvő férfi illatát. Miközben a szája végigjárta a széles mellkas minden domborulatát, magában számolta Rafe egyre gyorsuló, erősödő szívverését. Érezte a keze alatt megránduló izomkötegek játékát, és hallotta saját ziháló levegővételét.

A lélegzete elakadt, ahogy a férfi megragadta a derekát, és óvatosan a hátára fektette. A végtelen idő egyre hosszabbra nyúlt, s a kandallópárkányon lévő órán lassan peregtek a percek és a másodpercek. Ez azonban egy másik világhoz tartozott, és semmi köze sem volt a vágyak ráérős kielégítéséhez és a kibontakozóban lévő szerelemhez.

Regan halkán elmormolta a férfi nevét, ahogy a teste ívbe hajlott, megfeszült, majd bársonnyá szelődött. Megnyitotta kapuját Rafe előtt, és miközben összeforrtak, a torkából puha nyögés szakadt fel. A férfit magával ragadták az érzések, és teljes lényét átjárta az egyszerű, mégis új élmény. A gyengédség észrevétlenül lopózott be az életükbe.

Egyetlen szót sem beszéltek a történekről. Amikor reggel elváltak, mindketten igyekeztek könnyednek tűnni. A gondolataik azonban az éjszaka átéltek körül forogtak, és az aggodalom a szívükbe költözött.

Rafe figyelte, ahogy Regan a keleti hegység mögöl küszködve előbújó nap fényében beül az autójába, és elhajt. Ahogy egyedül maradt, a tenyerét a szívére szorította, és fájdalmas arccal dörzsölgette, hátha elmúlik a különös, sajgó érzés. Sejtette, hogy Regannek köszönheti a gyötrő szorítást, és arra is mérget vett volna, hogy az állapota idővel csak rosszabb lesz.

Máris hiányzott neki.

Dühös volt magára, amiért idáig jutott, s még dühösebb, amiért idomított kutya módjára állandóan cigaretta után kotorászott a zsebében. Rossz szokás. Ha akarna, vásárolhatna magának egy doboz cigarettát, és addig füstölne, amíg ketté nem áll a

füle. Ugyanígy Regan is bármikor visszahívhatja.

A testi vágy rendkívül erős kötelék. Nem csoda, hogy az ő nyaka is beszorult a hurokba. Nincs szüksége ennél többre. Alkútkötötték Regannel. Természetes, hogy az ember elbizonytalanodik, ha több mint egy napon keresztül össze van zárva egy csodálatos nővel, aki önként kínálja fel magát. Nem vágyott többre. És Regan sem. Megkönnyebbülés és kellemes érzés olyan szeretőt tartani, aki nem vágyik sem többre, sem kevesebbre, mint ő. Végre egy nő, aki nem várja el tőle, hogy megjátssza magát és hiábavaló ígéreteket tegyen, s nem kéri rajta számon a kimondott szavakat, amelyek önmagukban csak szavak.

A homlokát ráncolva megragadta a lapátot, hogy eltakarítsa az utat eltorlaszoló havat. A nap egyre melegebben sütött, s mivel gyorsan dolgozott, a jeges északi szél ellenére is erősen verejtékezett. Regan valószínűleg azonnal a zuhany alá állt, ahogy hazaért, gondolta miközben a keze egyre serényebben járt. Megmosta csodás, mézszínű haját... Vajon milyen lehet nedvesen? Bizonyára előássa a szekrényéből valamelyik elegáns kis ruháját. Nem, az kizárt, javította ki magát mosolyogva. Regan soha nem vetemedne ásásra. Ő csak válogatna a ruhák között. Visszafogott színek, letisztult vonalak. Az egyik szolid kis blézer mellett dönt, amelynek brosstű díszíti a hajtókáját.

Kifesti magát, de azt is csak módjával. Egy kevéske pirosító az arcára, leheletnyi festék a káprázatosan hosszú szempillák tövébe. Aztán jöhet a rúzs... Nem vörös vagy rózsaszín, inkább valami halvány árnyalat, amely kiemeli telt ajkát és a szemtelen kis anyajegyét.

Már letakarította az út felét, amikor megpihent, és a hólapátra támaszkodva azon töprengett, hogy elment-e az esze. Tényleg azon gondolkodik, milyen arcfestéket ken magára Regan? Mi az ördögért izgatja, hogy mivel mázolja ki az arcát, mielőtt kinyitja az üzletet?

A tűzhelyre teszi a kannát, vagy forralt bort készít, amelytől az egész lakásban alma és fűszer illata terjeng majd. A nap folyamán persze eszébe sem jut, hogy ő is a világon van.

Hirtelen feltámadt dühét a kupacba gyűlő havon vezette le. Nos, neki is van elég dolga, úgyhogy nem fog egyfolytában Reganre gondolni. A türelme fogytán volt, a munkával pedig már majdnem végzett, amikor felbukkant a seriff terepjárója.

– Te meg mi a fenét keresel itt? – kiáltott rá Rafe Devinre. – Nincs kit letartóztatnod?

– Különös, hogy egy kis havazástól milyen csendes lesz minden – mondta válasz

helyett a férfi. Az autó nyitott ajtajára támaszkodott és szórakozottan méregette a bátyját. – Láttam, hogy Regan elment, és arra gondoltam, hogy most már tiszta a levegő.

– Bármelyik pillanatban megérkezhetnek a munkásaim, úgyhogy nincs időm csevegni.

– Akkor fogom a fánkot, amelyet hoztam, és elhúzó.

Rafe a kézfejjével megtörölte hűvös homlokát.

– Milyen fánkról hablatyolsz?

– Almás, barna cukormázzal...

A reggeli almásfánk előkelő helyet foglalt el a szent és sérthetetlen dolgok listáján.

– Na, akkor ott akarsz ácsorogni egész reggel azzal az idéltlen vigyorral az arcodon? Adj már egy nyamvadt fánkot!

Devin engedelmesen kivette az autóból a finomsággal teli zacskót, majd elindult Rafe felé.

– Tegnap három autó is összeütközött a városban. Az ostobáknak annyi eszük sincs, hogy otthon maradjanak ilyen időben.

– Tisztára, mintha a vadnyugaton lennénk. Le is kellett puffantanod valakit?

– Mostanában nem – csóválta meg a fejét Devin, és mielőtt átadta volna a zacskót Rafe-nek, kivett belőle egy fánkot. – Tegnap viszont szétválasztottam két garázda alakot.

– A kocsmában?

– Nem, a vegyesboltban. Millie Yeader és Mrs. Metz összeveszett az utolsó csomag vécépapíron.

Rafe ajka megrándult.

– Az emberek apróságok miatt is képesek hajba kapni, ha veszélyben érzik magukat.

– Nekem mondd? Mrs. Metz egy fűrt banánnal ütötte le Millie-t. Minden diplomáciai érzékemet latba kellett vetnem, hogy az ügy ne kerüljön a bíróság elé.

– Trópusi gyümölcscsel elkövetett garázdaság. Az ilyesmiért biztosan sokáig lenne hűvösön a hölgy – vigyorodott el Rafe, és lenyalta a hüvelykujjáról az almaszószt. – Azért jöttél, hogy beszámolj Antietam viszontagságos életéről?

– Az csak ráadás – mondta Devin, majd a szájába tömte az utolsó falat fánkot, és

elővette a cigarettáját. Rafe kétségbeesetten felnyögött, de a bátyja arcán nyoma sem volt együttérzésnek. Rágyújtott, és élvezettel letüdözte a füstöt. – Azt mondják, hogy megváltoznak az ízek, ha az ember leszokott.

– Ez egyáltalán nem igaz – horkant fel Rafe. – Viszont elmondhatom magamról, hogy másokkal ellentétben, vasakarattal áldott meg az ég. Na, jó, fújj ide egy kis füstöt, te nyomorult.

– Tudod, hogy maga a füst még jobban károsítja a szervezetet, mint a cigarettázás? – kérdezte Devin, de azért hatalmas füstfelhőt fújt Rafe felé. – Kissé megviseltnék tűnsz, bátyuskám. Zűr van a paradicsomban?

Rafe agyán átfutott a gondolat, hogy agyonveri a fivérét a hólapáttal, majd ellopja az összes cigarettáját, de aztán úgy döntött, inkább uralkodik az indulatain.

– Látom, Shane-nek megint eljárt a szája. Pontosan mennyi időbe telt, amíg leadta a drótot?

– Lássuk csak... – Devin a távolba meredve tanulmányozta a tájat. – Az utak tegnapi állapotát figyelembe véve nagyjából hét percig tartott, amíg elért az irodáig, úgyhogy hét perc tíz másodpercre tippelek.

– Ezek szerint azért jöttél, hogy elláss bölcstanácsokkal?

– Elegendő időt és energiát fecsérelnem arra, hogy szétválasszam a rózsaszín vécépapíron marakodó, vérszomjas asszonyokat – válaszolta Devin sértődötten, majd még egyet szívott a cigarettájából, és eldobta.

Rafe vágyakozva figyelte a hóban sistergő csikket.

– Nem mondhatnám, hogy én vagyok a MacKade család Rómeója – tette még hozzá szomorú mosollyal az arcán. – Gondoltam, érdekel, hogy mi van Joe Dolinnal.

– Lakat alá került.

– Egyelőre ott van... Úgy hallottam, hogy bántalmazás miatt emeltek ellene vádat. Ha megfogadja az ügyvédje tanácsát, alkoholelvonó kúrára megy. Felfüggesztett büntetést kap, és feltételesen szabadlábra helyezik, de előtte alaposan leszidják, nehogy még egyszer kezét emeljen a feleségére.

– Ilyen könnyen megússza?

– A börtönök dugig vannak, a családon belüli erőszakot pedig nem büntetik túl szigorúan. Valószínűleg Dolin előadja majd, hogy mennyire sajnálja a történeteket, elvesztette a fejét és a munkáját, ráadásul be volt rúgva, és az önbecsülése is a béka feneké alatt volt. A bíró felszólítja, hogy járjon elvonókúrára, valamint az azt

követő kezelésre, és ne vétkezzen többé. Rafe a bátyja arcát fürkészte, amelyre kiült az elfojtott harag miatt érzett elkeseredettség.

– És te ennyiben hagyod a dolgot?

– Én nem ítélezhetek a bíró helyett – felelte Devin, és látszott rajta, hogy a lelkében ádáz küzdelmet vív a józan ész és az indulat. – Csak annyit tehetek, hogy aláíratom Cassie-vel a hivatalos iratokat, és ügyelek rá, hogy Dolin messzire elkerülje őt meg a gyerekeket.

– Egyelőre azonban Regannél húzzák meg magukat, s így ő is veszélybe kerül.

– Nekem sem tetszik a dolog, de nem szeghetem meg a törvényt.

– Én viszont igen.

– Tudom. Ha azonban nem hagyod békén Dolint, abból csak neki származik haszna. Előbb-utóbb hibázni fog, Rafe. Egyetlen rossz lépés, és azonnal rács mögé dugom. Addig is... Nem tudom, hogy mi van köztetek Regannél, de ha egy időre odaköltöznél hozzá, nyugodtabb lennék. Kizárt, hogy egy ostoba firkálmány távol tartja Dolint a családjától.

– Szóval kérdezzem meg Regant, hogy odacuccolhatok-e hozzá?

– Hozzá és Cassie-hez.

Rafe meglepően vonzónak találta az ötletet, hogy Regan mellett ébredhet minden reggel, és együtt kávézhat vele.

– Kinevezel helyetteseddé, Dev?

– Azt lesheted!

– Kár. Majd tudósítalak róla, hogy mit szólt az ötletedhez Regan.

8.

– Szó sem lehet róla – jelentette ki Regan, és összefonta maga előtt a karját. – Két kisgyerek van a házban, úgyhogy nem fogsz az ágyamban aludni.

– Most nem a szexről van szó – magyarázta Rafe türelmesen. – Az csak a ráadás. Már mondtam, hogy maga a seriff kért meg rá.

– Aki történetesen a testvéred. Nem – közölte ellentmondást nem tűrő hangon Regan és visszatette a porcelándíszeket az előzőleg letörölt polcra. – Kínos helyzetbe hoznánk Cassie-t, és rossz példát mutatnánk a kicsiknek.

És ha nem lagnának a házban? Rafe-nek már a nyelvén volt a kérdés, de észbe kapott mielőtt még kicsúszott volna a száján.

– Pontosan Cassie és a gyerekek miatt lenne rá szükség. Gondolod, hogy Dolin békén hagyja őket csak azért, mert Cass aláírt valami papírt?

– Fogalmam sincs, hogy mit tervez az a semmirekellő, de ahhoz, hogy bármit is tegyen, először velem kell elbánnia.

Már maga a gondolat is elegendő volt ahhoz, hogy Rafe-ben meghűljön a vér.

– Figyelj rám jól...!

Regan lerázta magáról a férfi kezét, és hátralépett.

– Nem, te figyelj rám! Az a fickó egy részeg disznó, én pedig nem félek az ilyen hitvány alakoktól. Felajánlottam Cassie-nek az otthonomat, úgyhogy addig marad nálam, ameddig csak akar. Az ajtón van egy jó erős zár, amelyet természetesen azért szereltettem fel, hogy alkalomadtán megvédjen. Tudom, mi a seriff irodájának a száma, és ha baj van, azonnal felhívom.

– Azon az ajtón viszont nincs zár – intett Rafe az üzlet bejárata felé. – Mi fogja megakadályozni abban, hogy besétáljon ide a munkaidőd alatt, és zaklasson, vagy valami még rosszabbat műveljen...

– Én magam.

– Na persze – sziszegte Rafe, és arra gondolt, hogy ha alaposan megrázná Regant, attól talán helyreállna az agyműködése. – Azt hiszed, hogy elég, ha felszeded a makacs kis álladat, és Dolin fülét-farkát behúзва elmenekül? Ha eddig még nem jöttél volna rá, elárulom, hogy élvezettel bántalmazza a nőket.

– Tájékoztatnálak, hogy veled ellentétben én itt éltem az elmúlt három év során. Pontosan tudom, hogy mit művelt Cassie-vel.

– Szóval, úgy gondolod, hogy csak azért, mert nem vagy a felesége, nem fog bántani? Nem lehetsz ilyen ostoba!

– Nem is vagyok! – vágott vissza Regan. – Megbirkózom a helyzettel, és nincs szükségem testőrrre.

Rafe tekintete megváltozott, és a lángoló forróság izzó parázssá szelídült. Egy pillanatra mozdulatlaná dermedt, majd elengedte a nő vállát.

– A lényeg, hogy nincs rám szükséged, és a segítségemet is elutasítod.

Önérzet! – gondolta elcsigázva Regan, és felsóhajtott. Nem létezik hevesebb és sérülékenyebb szörny a férfiak önérzeténél.

– A seriff irodája ötpercnnyire van innen, úgyhogy bármikor riadóztathatom a hadsereget – mondta halkán, és hogy mindkettejüket megnyugtassa, a férfi vállára tette a kezét. – Rafe, tényleg értékelem, hogy aggódsz miattam, de tudok magamra vigyázni... és ha arra kerül a sor, Cassie-t is megvédem.

– Abban biztos vagyok.

– Washingtonban éveken át egyedül vezettem egy üzletet. Egy este fegyveres rabló támadt rám. Tudom, hogyan maradjak higgadt, és nem kockáztatom az életemet pusztá vakmerőségből. Kedves tőled, hogy aggódsz, de én nem vagyok Cassie. Dolin nem tud megfélemlíteni.

– Regan...

– Várj, hadd fejezzem be! Cassie jelen pillanatban lelkileg és fizikailag is elég gyenge állapotban van. A gyerekekről nem is beszélve... Nem tudhatjuk, hogyan viselkednének, ha velünk lagnál, hiszen egyáltalán nem ismernek.

Rafe zsebre dugta a kezét.

– Nem rugdosnám őket ide-oda a lakásban.

– Ők ezt nem tudják. A kis Emma a babáját szorongatja, és egyfolytában Cassie lábánál üldögél, a fiú pedig... Jaj, Rafe, a szívem szakad meg érte. Időre van szükségük, hogy újra biztonságban érezzék magukat. Nagy vagy, erős és túlságosan... férfias.

Rafe konokul figyelmen kívül hagyta azt az apróságot, hogy Regan könnyedén a lelkébe gázolt, és megpróbált a problémára összpontosítani.

– Olyan fafejű vagy.

– Csak azt teszem, ami helyes. Ez az egyetlen módja annak, hogy megoldjuk a gondot. Hidd el, már ezerszer átgondoltam a helyzetet, és felkészültem minden eshetőségre. Azzal, hogy ideköltözöl hozzám, nem jutunk előbbre és...

– Hívj meg vacsorára! – vágott közbe a férfi.

– Itt akarsz vacsorázni?

– Igen, és így jobban megismerhetem a gyerekeket. Hamarosan hozzászoknak, hogy gyakran találkozunk.

– Melyikünk is a fafejű? – sóhajtott fel Regan, de végül úgy döntött, hogy az ötlet kifejezetten jó. – Rendben, akkor fél nyolckor várlak. Tízkor pedig kapuzárás!

– Szórakozhatunk egy kicsit a kanapén, miután a gyerekek lefeküdtek?

– Talán. Most pedig menj!

– Búcsúcsókot nem kapok?

Regan felháborodást színelve fújta egy nagyot, majd visszafogottan arcon csókolta a férfit.

– Munkaidőben vagyok – közölte, de amikor Rafe megragadta a derekát, nevetve felsikoltott. – Nem zavar, hogy a kirakatban állunk? Én...

A mondatot nem tudta befejezni, mert a férfi könyörtelenül lecsapott a szájára.

– Legalább lesz miről pletykálniuk az embereknek.

Neked pedig lesz min elmélkedned, gondolta magában. Regan másra sem lesz képes gondolni a nap folyamán, mint őrá. A férfi finoman megharapta a puha ajkat, majd sarkon fordult és kiment az üzletből.

Egy sarokkal arrébb Cassie a kezét tördelve gubbasztott Devin irodájában. Azt hitte, hogy könnyebben megy majd a dolog, hiszen egész életében ismerte a seriffet. A szégyen azonban így még elviselhetetlenebbé vált.

– Ne haragudj, de sokan voltak a kávézóban, így csak most tudtam elszabadulni.

– Semmi gond, Cassie – nyugtatta meg a férfi. Idővel a szokásává vált, hogy úgy beszéljen a nővel, ahogy egy rémült kisgyerekekkel. – Kitöltöttem helyetted a papírokat, így csak alá kell írnod.

– Nem megy börtönbe.

Cassie üresen kongó hangját hallva Devin úgy érezte, mintha a szívét jeges kéz fogta volna marokra.

– Nem.

– Azért, mert hagytam, hogy megüssön?

– Nem – felelte Devin, és legszívesebben megszorította volna Cassie remegő kezét. A közöttük lévő íróasztal azonban hivatalosan is távol tartotta őket egymástól. – Beismerte, hogy bántalmazott, de a bíróság más szempontokat is figyelembe vett. Az alkoholproblémáját és azt is, hogy elveszítette az állását. Terápiás kezelésem kell részt vennie, és jelentkeznie kell a felügyelőtisztjénél. A lényeg, hogy távol kell magát tartania a balhéktól.

– Jót fog tenni neki – jegyezte meg Cassie halkán, majd ismét gyorsan lesütötte a szemét. – A terápia... ha abbahagyja az ivást, talán minden rendbe jön.

– Igen – bólintott Devin. És jégkrémet fog árulni a pokolban, tette még hozzá gondolatban. – Addig is meg kell védened magad. Ezért van a távoltage végzés.

Cassie ismét felemelte a fejét, de ezúttal mélyen Devin szemébe nézett.

– A végzés visszatartja majd attól, hogy bántson?

Devin kirántott a dobozból egy szál cigarettát, majd visszadugta. Amikor megszólalt, a hangja higgadt volt és hivatalos.

– Igen. Messzire el kell kerülnie. Nem mehet be a kávézóba, amikor dolgozol, nem közeledhet hozzád, és Regan házába sem léphet be, amíg ott laksz. Ha megszegi a szabályokat, a bíróság visszavonja a feltételes szabadlábra helyezést, és le kell töltenie a tizennyolc hónapnyi büntetést.

– Ő is tud erről?

– Értesítették róla.

Cassie megnyalta az ajkát. Joe nem mehet a közelébe. A gondolatok sebesen kergették egymást a fejében. Ha nem mehet a közelébe, akkor meg sem ütheti.

– Csak alá kell írnom?

– Igen, ennyi az egész – vont vállat Devin, majd felállt, és odalépett a nőhöz, hogy átadja neki egy tollat. Amikor Cassie nem nyúlt érte, magában hatalmasat káromkodott. – Valójában mit akarsz? Egészen pontosan, mit szeretnél, Cass?

A nő megrázta a fejét, aztán elvette a tollat, és olyan gyorsan firkantotta le a nevét a lapra, mintha maga az írás is fájdalmat okozna neki.

– Tudom, hogy rengeteg kellemetlenséget okoztam, Devin.

– Ez a munkám.

– Nagyon jó seriff vagy – mondta Cassie, s a férfi meglepett arcát látva halvány mosolyjelent meg az arcán. – Remekül végzed a dolgot, és mindenkivel megtalálod a hangot. Az emberek tudják, hogy számíthatnak rád. Az anyám mindig azt mondta, hogy te és a testvéreid a börtönben végzitek. Sajnálom – tette hozzá fülig pirulva, és ismét a földre szegezte a tekintetét. – Ostobaság volt tőle...

– Nem, igaza volt. Én is ugyanezt gondoltam akkoriban – mosolyodott el Devin, mivel Cassie egy röpke pillanatra arra a fiatal lányra emlékeztette, aki egykor volt. – Tudod, Cass, az elmúlt tíz év alatt ez volt a leghosszabb beszéd, amelyet tőled hallottam.

– Mindig hallgatok, akár a csuka.

– Ne tedd! – mondta Devin, és megfogta a nő állát, majd felemelte a fejét és... Cassie összeresztette, akár egy riadt galamb. Devin lassan leengedte a kezét, és az íróasztalnak dőlt. – Hogy vannak a gyerekek?

– Jól... Jobban.

– Regannel jól kijöttök?

– Igen, csodálatos barát. Elfelejteti velem, hogy valójában a nyakába varrtam magam. Ő és Rafe... – A hangja elhalt, és ismét elpirult. – Van jobb dolgod is, minthogy a fecsegésemet hallgasd.

– Nem, nincs – vágta rá Devin. Bármit megtett volna, hogy Cassie tovább beszéljen... és még tovább maradjon nála. – Mi a véleményed róluk?

– Én... Regan boldognak tűnt, amikor hazajött ma reggel.

– Rafe szörnyen festett, amikor délelőtt benéztem hozzá.

Cassie lassan, szégyellősen elmosolyodott.

– Az jó jel. Rafe-nek olyasvalaki kell, aki boldogtalanná tudja tenni. Mindig is elkényeztették a nők. Mint ahogy mindannyiótokat.

– Valóban? – kérdezte elgondolkodva Devin és ide-oda forgatta a kezében lévő cigarettásdobozt. – Úgy emlékszem, pont te kosaraztál ki.

– Hát... – Cassie zavartan felpattant a helyéről. – Az már vagy száz éve történt.

– Van az tizenkettő is. Édes kis tizenhat éves csitri voltál...

– Joe-val jártam – mormolta Cassie, s miközben magára ráncigálta a kabátját, azon töprengett, hogy miért múlt el olyan hirtelen a fiatalsága. – Magam sem tudom, hogy ki voltam akkoriban és mit vártam az élettől. Kösz, hogy segítettél, Devin.

– Azért vagyok itt, hogy segítsek. Cassie megtorpant az ajtó előtt, de nem fordult vissza. Könnyebb volt úgy beszélni, hogy nem látta a férfi sajnálkozó tekintetét.

– Megkérdezted, hogy mit akarok. Biztonságos életre vágyom, Devin – suttogta alig hallható hangon –, ennyi az egész.

Cassie összehúzta magán a vékony kabátot, amelyen áthatolt a jeges szél, majd visszament a kávézóba.

Rafe a megbeszélte időpont előtt tíz perccel már ott volt Regan háza előtt, és úgy toporgott a küszöbön, mint egy ideges udvarló. Egyik kezében borosüveget szorongatott, a másikban pedig süteménnyel teli dobozt, amellyel a gyerekeket akarta lekenyerezni. Eszébe jutott, hogy a tizenhat év alatti emberkékről semmit nem tud.

Elfordította az ajtó gombját, mert kíváncsi volt rá, hogy Cassie és Regan tartja-e magát ahhoz, amit megbeszéltek. Elégedetten látta, hogy a bejárat zárva van. Határozottan kopogtatott, majd hátrált egy lépést. Kinyílt az ajtó, és a vaskos biztonsági lánc mögött megjelent Regan.

– Rendben, az első vizsgán átmentél, de meg kellett volna kérdezned, hogy ki az.

– Kinéztem az ablakon – felelte Regan, és becsapta az ajtót, amely hangos lánccsörgés után újra kinyílt. – Éreztem, hogy vizsgáztatni fogsz – mondta mosolyogva, miközben szemügyre vette a Rafe kezében lévő finomságokat. – Nem orgonát hoztál?

– Semmi esélyed rá – válaszolta Rafe, és már éppen meg akarta csókolni Regant, amikor észrevette az éberén figyelő szürke szempárt. – Úgy látom, egy kisegér kuporog a kanapédon.

Regan ijedten kapta fel a fejét, de amikor meglátta Emmát, elmosolyodott.

– Igen, olyan csendes, de azért sokkal csinosabb, mint egy kisegér. Emma, bemutatom Mr. MacKade-et. Ed kávézójában már láthattad.

Rafe a gyerek felé nyújtotta a kezét, mire Emma lecsusszant a kanapéról. Az édesanyjától örökölt szőke hajával és füstszerű szemével úgy festett, akár egy törékeny tündérhercegnő.

– Már akkor ismertem az anyukádat, amikor annyi idős volt, mint most te.

Emma Regan háta mögé surrant, és onnan fürkészte Rafe arcát.

– Kérsz egy sütit, kicsim? – kérdezte a gyerektől, és megrázta a süteménnyel teli dobozt. Tudta, hogy a felnőttek világában ezt megvesztegetésnek nevezik, de Emma hálából szégyenlős mosollyal jutalmazta meg.

– Vacsora előtt szó sem lehet róla – lépett közbe határozottan Regan.

– Ünneprontó! Csodás illatot érzek...

– Cassie csirkét és nokedlit készít. Muszáj volt hagynom, hogy főzzön, mert amikor megtudta, hogy jössz, a gyerekekkel együtt étterembe akart menni. Egyezséget kötöttünk. Gyere, Emma, vigyük ki a sutit a konyhába!

A kislány Regan nadrágjába kapaszkodva elindult, de a válla fölött vetett még egy pillantást Rafe-re. Óriásinak találta, a tekintetéből azonban nem áradt felé gonoszság. Gyerek létére már pontosan tudta, hogy a szem sok mindent elárul az emberről. Ráadásul a vendég a seriffre hasonlított, aki néha az ölébe kapta és citromos cukorral kínálta. Emma az édesanyját is árgus szemekkel figyelte, mert kíváncsi volt, hogyan viselkedik a férfival.

Cassie a tűzhely mellett állt, s amikor megpillantotta Rafe-et, elmosolyodott.

– Szia, Rafe!

– Mi újság? – kérdezte a férfi, és futó csókot nyomott a nő zúzódásokkal teli arcára.

– Minden rendben – felelte Cassie, majd a kezét a mellette álló fiúcska vállára fektette. – Ugye, Connor, emlékszel Mr. MacKade-re?

– Örülök, hogy újra találkozunk, Connor – nyújtotta ki felé a kezét Rafe. A szőke, sötétkék szemű fiú habozva kezét fogott vele. – Ugye harmadikba... vagy negyedikbe jársz?

– Harmadikba.

Rafe felvonta a szemöldökét, miközben átnyújtotta Regannek a bort. Ezek szerint nyolcéves lehet, gondolta. A kora ellenére olyan halk és megfontolt, akár egy idős pap.

– Miss Witt még mindig ott tanít?

– Igen, uram.

– Annak idején Miss. Félrevittnek neveztek – mondta Rafe, és elcsent egy sárgarépát a salátástól mellől. A gyerek tágra nyílt szemmel meredt rá. – Lefogadom, hogy még mindig így hívjátok.

– Igen, uram – mormolta Connor, és lopva az anyjára pillantott. – Néha – tette még hozzá halkán. Összeszedte a bátorságát, és hatalmas sóhaj kíséretében feltette a kérdést, amire azóta készült, hogy megtudta, Rafe MacKade megy hozzájuk vacsorára. – Megvásárolta a Barlow-birtokot?

– Igen.

– Kísértetek laknak benne.

Rafe beleharapott a répába, majd elmosolyodott.

– Arra mérget vehetsz.

– Mindent tudok a csatáról meg a többiről – hadarta Connor. – Ez volt a polgárháború legvéresebb napja, de valójában senki sem győzött, mert... – zavartan elhallgatott. Pontosan emiatt csúfolnak a többiek az iskolában okostojásnak, gondolta elkeseredve.

– Mert senki nem akart részt venni a döntő ütközetben – fejezte be Rafe a mondatot a kisfiú helyett. – Egyszer átjöhetnél hozzám, hogy körülnézz. Jól jönne valaki, aki mindent tud a csatáról.

– Van egy képeskönyvem is...

– Igazán? Mutasd meg! – kérte Rafe, majd elvette Regan kezéből a borral teli poharat.

Könnyű volt lekötni a kisfiú figyelmét, amíg McClellan félresikerült stratégiájáról vagy a Burnside Bridge-i csatáról beszélgettek. Rafe azonnal látta, hogy az okos, tudásra éhes gyerek a kortársaihoz képest túlságosan is magának való, ahhoz azonban túl szégyenlős, hogy kihasználja az esze adta előnyöket. A kislány, aki az édesanyja szakasztott mása volt, ügyelt rá, hogy mindig Cassie vagy Regan közelében maradjon, s a vacsoráját igazi úri kisasszonyhoz méltón apró falatonként tüntette el a tányérjáról. Mindeközben úgy leste Rafe-et, akár egy sólyomfióka.

– Ed jobban járna, ha te főznél ahelyett, hogy felszolgálsz – jelentette ki a férfi, miután a második adag étellel is végzett. – A bevétel egy hónapon belül megkétszereződne. Cassie zavartan nézett rá. Évek óta senki sem dicsérte meg a főztjét.

– Örülök, hogy ízlett. Ha akarod, a maradékot beteszem egy edénybe, és otthon csak meg kell melegítened.

– Remek ötlet!

Amikor Cassie felállt, hogy leszedje az asztalt, Regan felemelte a kezét.

– Eszedbe se jusson! Te főztél, én pakolok és mosogatok.

– De...

– Megegyeztünk. Egyébként, mivel Rafe annyit evett, mint két kamasz fiú, ő is segíthet.

A Dolin család ámulva figyelte, ahogy Rafe vidáman leszedte az asztalt. Azok a férfiak, akiket ők ismertek, étkezés után böfögtek, meglazították az övüket, és néhány üveg sörrel a kezükben a tévé elé telepedtek.

– Apa azt szokta mondani, hogy a mosogatás lányoknak és anyámasszony katonáinak való – közölte Emma meglepően tiszta és erőteljes hangon.

– Emma! – kiáltott rá Cassie sápadtan, és Rafe felé fordulva várta, hogy a férfi visszavágjon.

Rafe-nek eszébe jutott, hogy tesz valami megjegyzést Joe Dolin szellemi képességeit illetően, de aztán meggondolta magát.

– Tudod, az anyukám mindig azt mondta, hogy az ételt ki kell érdemelni – kacsintott a kislányra mosolyogva. – Ha pedig segíték Regannek elmosogatni, talán kiérdemlek egy csókot.

– Miért akarsz csókot?

– Mert annak legalább olyan finom íze van, mint a mamád főztjének.

Úgy tűnt, Emma elégedett a válasszal, mivel komoly arccal tovább rágcsálta a süteményét.

– Megfürdetem a gyerekeket – közölte Cassie zavartan, és kiterelte őket a konyhából. – Korán kell bemennem, mert délelőttös vagyok.

– Kösz a vacsorát, Cassie.

– Remekül megoldottad a helyzetet – dicsérte meg Regan Rafe-et. – Évek óta valószínűleg ez az első alkalom, hogy vacsora közben civilizált társalgást folytattak egy férfival.

– Dolin nem csak hogy disznó, de még ostoba is – morogta Rafe, miközben a konyhapultra tette az egymásra pakolt tányérokat. – Csodás felesége van, és gyönyörű gyerekei. Bármelyik férfi büszke lenne rájuk.

Saját otthon... Egy nő, aki szeret... Gyerekek, akik a nap végén eléd szaladnak, hogy üdvözljenek... Családi vacsorák... Boldog zshivaj a konyhában... Különös, de Rafe-nek addig még soha nem jutott eszébe, hogy az ilyesmi jó is lehet és hiányozhat az életéből.

– Mély hatást gyakoroltál rájuk – mondta Regan, miközben forró vizet engedett a mosogatóba, és mosószerrel öntött hozzá. – Szerintem jól tett mindannyiuknak, hogy együtt lehettek egy erős, értelmes férfival, aki úgy viselkedett, ahogy kell.

Hátranézett, és a Rafe szemében ülő kifejezés láttán lehervadt az ajkáról a mosoly. Lassan hozzászokott a fürkésző tekintethez, de ezúttal mintha mélyebb érzelmeket olvasott volna ki belőle.

– Mi az?

– Tessék? – rezzent össze Rafe. Tisztában volt vele, hogy úgy fest, mint aki elcsúszott a vékony jégen, és alaposan megütötte magát. – Semmi, semmi – vágta rá gyorsan. Te jószágos ég, házasságon, gyerekeken és sövényültetésen járt az esze. – A kisfiú... Connor, rendkívül eszes.

– Igen, színjeles a bizonyítványa – felelte Regan olyan büszkén, mintha a saját fiáról beszélne. – Okos, érzékeny és kedves, ami miatt tökéletes célponttá vált az apja számára. Joe egyfolytában terrorizálta.

– Meg is verte? – kérdezte Rafe nyugodtan, de a hangjából érezni lehetett, hogy máris izzik benne az indulat.

– Nem, azt nem hiszem. Cassie mindenáron megvédené a gyerekeit. A lelki terror

azonban nem hagy nyomot – vonta meg a vállát Regan, és odanyújtott egy tányért a férfinak. – A lényeg, hogy rövidesen minden jóra fordul. Az édesapád is segített mosogatni annak idején?

– Csak hálaadáskor – válaszolta Rafe, és félretette az eltörölt tányért. – Buck MacKade talpig férfi volt.

– Buck? – kérdezte Regan elismerően. – Igazán tiszteletreméltó név.

– Kemény fickó volt. A tekintetével lyukat égetett az ember bőrébe, ha valami csínytevésen kapta. Devin ezt, én pedig a kezét örököltem tőle – mosolyodott el Rafe, és szórakozottan nézegette az öklét. – Iszonyúan meglepődtem, amikor egy nap lenéztem, és az apám kezét láttam a karom végén.

Regan maga sem értette, miért kavarta fel annyira Rafe, ahogy az arcán szórakozott kifejezéssel, vállán a törlőkendővel nézegette a kezét.

– Közel állt hozzád?

– Tizenöt éves voltam, amikor elütötte egy traktor. Egy hosszú héten át haldoklott. Regan ismét a mosogatóvízbe merített egy tányért.

– Szóval, ezért gyűlölöd a farmot? – kérdezte a könnyeivel küszködve.

– Igen, valószínűleg.

Furcsa, de soha nem gondolta volna, hogy a megoldás ilyen egyszerű és egyértelmű lehet. A farm elvette tőle az apját, ezért ki nem állhatja.

– Apa ugyanúgy szerette minden sziklás rögét, ahogy Shane.

– Jared mit örökölt az apádtól?

– A nagy száját... Jare ugyanúgy tud alkudozni, ahogy az öreg tette, és képes elhiteni veled, hogy életed legjobb üzletét kötötted.

– Akkor örülök, hogy ő az ügyvédem. Az apám soha életében nem törölt el egyetlen tányért sem, bár biztosra veszem, hogy anyám halálra rémült volna, ha megpróbálja. A konyha az asszony felségterülete – mormolta maga elé. – Ebben az egyben tökéletesen egyetértettek. Mielőtt apa reggelenként elindul a kórházba, anya felszolgálja neki a kávéját. Sebészként dolgozik.

– Kellemetlen emlékeid vannak róla?

– Egykor voltak. Anya pontosan olyan lett, amilyennek az apám látni akarta. Ha valaha is többre vágyott, vagy más életet akart, az már soha nem fog kiderülni. Ő dr. Bishop felesége, semmi több.

Rafe lassan megértette, miért ragaszkodik Regan olyan makacsul a függetlenségéhez és a szabadságához.

– Talán erre vágyott mindig is.

– Ügy tűnik. Mérges voltam, amiért állandóan pátyolgatta az apámat, aki hálából megpaskolta a fejét, mintha egy hűséges kutya lenne. Anya zsebpénzt kap tőle, és eltűri, hogy a kis hölgynek szólítsa.

Regan még mindig dühös lett, ha eszébe jutottak a szülei.

– Anya szeretett Washingtonban lakni, de néhány éve, amikor apa elhatározta, hogy Arizonában nyit rendelőt, szó nélkül összepakolt és vele tartott. Mindezek ellenére derűs boldogságban élnek. Ugyanúgy zavarba ejtenek, mint én őket.

– Mert nincs gazdag férjed, hatalmas kastélyod és nem jársz a golfklubba?

– Pontosan! – kapta fel a fejét Regan mosolyogva, ugyanakkor meglepetten. – Ismered őket?

– Most már igen – válaszolta Rafe, és ismét új megvilágításban látta Regant. – Szóval, drágám, miért nincs gazdag férjed, hatalmas kastélyod és golfklubtagságid?

– Mert ragaszkodom a függetlenséghez, nem szeretem, ha utasítgatnak, és pocsékul golfozom – felelte nevetve, és hátrasimította a haját. – Egyébként az anyám reménykedett benne, hogy másképp alakulnak a dolgok Jared és köztem.

Rafe a pultra csapta az eltörölt salátástálat.

– Megismételnéd ezt még egyszer?

– Nem sokkal az ideköltözésem után meglátogattak, és a bátyád elvitt bennünket vacsorázni.

– Jared elvitt vacsorázni? – kérdezte lassan Rafe.

– Aha... néhányszor. Anyám nagyon örült neki, hogy egy ügyvéddel találkozgatok. Számára az ügyvédek a lehetséges férjjelöltek listáján a második helyen állnak, rögtön az orvosok után.

– Találkozszt? Úgy, mint, randizol? Randiztál Jareddel?

– Néhányszor. Nem sokkal a válása után – felelte Regan, és a férfi felé nyújtott egy újabb tálat. Amikor Rafe nem vette el tőle, kérdőn felvonta a szemöldökét. – Van valami gond?

– Randiztál a testvéremmel?

– Igen, ahogy azt már mondtam. Nem említette?

Regan úgy döntött, hogy jobb, ha az ajkába harap, mintha elmosolyodik.

– Nem. Szeretném, ha megfogalmaznád, hogy mit is jelent számodra a randizás.

– Arra vagy kíváncsi, hogy lefeküdtem-e vele? – szegte fel a fejét Regan,

miközben azon igyekezett, nehogy kitörjön belőle a nevetés. – El akarod látni a baját, nagyfiú? Mehetek szurkolni?

Regan nyilvánvalóan nem volt tudatában annak, hogy csak egy hajszál választotta el a mosogatólébe fulladástól.

– Választ szeretnék kapni a feltett egyszerű kérdésre.

– Rángatózik egy ideg az arcodon, Rafe! Igazán jól áll. A válaszom: nem – közölte pimaszul, és felnevetett. – Természetesen nem feküdtem le vele – mondta vidáman, és miközben a férfi kezébe nyomta a tálat, egyre jobban élvezte a helyzetet. – Váltottunk néhány búcsúcsókot, ennyi az egész. Azt viszont kétségkívül kijelenthetem, hogy a MacKade fivérek fele bajnok a csókolózásban.

– A helyedben nem pályáznék a száz százalékra..., de még a hetvenötre sem – morogta Rafe, és letette a kezében tartott tálat, majd a borába kortyolt. – Miért nem feküdtél le vele?

– Ugyan már, Rafe – húzta el a száját Regan. – Először is, mert nem kért meg rá, másodsor pedig, mert én sem kértem meg rá. Inkább maradtunk barátok. Elégedett vagy?

– Azért lehet, hogy a biztonság kedvéért elintézem.

Letette a borát, és közelebb lépett a nőhöz, majd a kezét a vállára téve maga felé fordította. Regan mosolya csak akkor tűnt el, amikor Rafe a mosogatópulthoz nyomta, és birtokba vette a száját. A nő torkából feltörő halk nyögés felbátorította. A csók gyengédebb lett, és Rafe addig fokozta a szenvedélyt, míg Regan megadóan hátrahajtott a fejét, a keze pedig ernyedten végigcsúszott a férfi karján.

– Ezt azért csináltam, hogy emlékeztesselek rá, melyik MacKade fiúval vagy.

Regan levegő után kapott.

– Nem emlékszem a nevedre, hogy is hívnak?

Rafe elvigyorodott, és megharapta a nő érzékeny alsó ajkát.

– Van egy ötletem! Mi lenne, ha kihagynánk a kanapés részt, és kipróbálnánk az autóm hátsó ülését?

– Igazán lovagias ajánlat – lehelte Regan. Csodás érzés volt hagyni, hogy magával ragadja a vágy. – Azt hiszem, elfogadom.

Rafe éjfél körül ért vissza a Barlow-birtokra. Felismerte az út végén álló autót, és nem csodálkozott, amikor Jaredet a szalonban találta egy üveg sör társaságában.

– Már is el akarják kobozni az ingatlanomat, ügyvéd úr?

Jared nem ütötte le a feldobott labdát, hanem ködös tekintettel tovább bámulta a

sörét.

– Ma meghirdettem a házamat. Nem volt kedvem ott aludni.

Rafe felhorkant. A hálósákjára telepedett, majd levette a csizmáját. Jól tudta, milyen érzés, ha az embernek rossz kedve van, hiszen ő maga is sokszor került hasonló helyzetbe. Vagy kirángatja Jaredet a mély kútból, vagy ő is utána ugrik.

– Soha nem tetszett a házad. Olyan, mint a volt feleséged. Nincs stílusa.

A kíméletlen vallomás annyira találó volt, hogy Jared felnevetett.

– Viszont remek befektetésnek számít, úgyhogy busás haszonra számítok.

Rafe megrázta a fejét, amikor Jared sörrel kínálta.

– Cigi nélkül nem olyan jó az íze. Ráadásul hat és fél óra múlva talpon kell lennem. Amúgy épp be akartam ugrani hozzád – tette még hozzá.

– Igazán? És miért?

– Hogy beverjem a képedet – válaszolta Rafe ásítva, és hátradőlt. – Holnapig azonban várnod kell, mert jelen pillanatban túl jól érzem magam ahhoz, hogy verekedjek.

– Rendben. Egyébként van rá valami különleges okod?

– Megcsókolta a barátnőmet – morogta, miközben azon töprengett, maradt-e elegendő energiája ahhoz, hogy levegye a nadrágját.

– Igazán? – kérdezte Jared meglepetten, és átvette a lábát a kanapé karfáján. – Ja, emlékszem... Aha, most már tényleg emlékszem – mosolyodott el pimaszul. Lassan kitisztul a kép. Egyébként mióta a barátnőd?

Rafe félredobta a farmerjét, és az ingét kezdte gombolgatni.

– Látod, ez a hátránya annak, ha az ember a városba költözik. Lemarad minden jóról. Eljátszottad a lehetőséget, bátyuskám. A nő az enyém.

– Ezt ő is tudja?

– Én tudom, és ez a lényeg – mormolta Rafe fáradtan, és betakarózott a hálósákkal. – Egy ideig biztos, hogy mellette maradok.

Jared félrenyelte a sörét.

– Úgy érted, feleségül veszed?

– Úgy értem, mellette maradok – ismételte meg Rafe. Isten ments, hogy a szájára vegye azt a szót, hogy feleség. – Egyelőre remekül érzem magam így, ahogy vagyok.

Ez rendkívül érdekes, töprengett magában Jared. És sokkal izgalmasabb, mint a

búslakodás.

– Na és hogy vagy?

– Remekül – felelte Rafe, és mély lélegzetet vett. A steppelt hálózsból Regan illata áradt felé. – Ettől függetlenül még betöröm az orrodát. Csak a poén kedvéért.

– Értem – bólintott Jared, miközben kinyújtóztatta elgémberedett végtagjait. – Ha már itt tartunk, még nem is számoltam veled azért, mert ifjabb korunkban rávetted Mrs. Fennimant, született Sharilyn Bestert, hogy tartson veled a kőfejtőbe egy kis piccsi-pacsira.

– Csak az összetört szívét ápoltam, miután dobtad.

– Igen, de tudod, vannak bizonyos szabályok, amelyeket be kell tartani.

Rafe töprengve megvakarta az arcát.

– Igazad lehet. Viszont akármilyen csinos is Sharilyn, nem Regan Bishop.

– Soha nem láttam Regant meztelenül.

– Ezért vagy még életben – fordult az oldalára Rafe, és a feje alá tette a karját. – Mi lenne, ha kiegyeznénk döntetlenben?

– Nagy kő esett le a szívemről – jegyezte meg Jared rosszkedvűen.

– Sajnálom, hogy el kell adnod a házat... Már ha te is sajnálsz.

– Valójában nem bánom, bár sok emlék fűz hozzá. Legalább olyannyira hibás vagyok, mint Barbara. Könnyebb lett volna, ha üvöltözünk, és meghajigáljuk egymást ezzel-azzal. Nincs elkeserítőbb, mint egy békés válás, ahol a felek fikarcnyit sem törődnek egymással.

– Talán jobb így, mintha megszakadt volna a szíved bánatodban.

– Nem is tudom... Néha azt kívánom, bárcsak adtunk volna még egy esélyt egymásnak.

A beszélgetést panaszos sírás zavarta meg.

– Kérdezd csak meg tőle – javasolta Rafe –, tuti, hogy nem értene veled egyet.

– Talán itt lenne az ideje ördögűzőt hívni – mondta Jared, s miközben a szeme lassan lecsukódott, és kényelmesen elhelyezkedett a kanapén, magában még mindig a különös ötletten mosolygott.

– Nem kell. Eleget voltam egyedül, örülök a társaságnak.

9.

Rafe ritkán álmodott. Jobban szeretett ébren ábrándozni, hogy később is emlékezzen arra, amit gondolatban átélt.

Aznap éjjel, a pislákoló tűz melegénél, a hóval borított lankákat megvilágító hold fényében álmodott... legalábbis azt hitte...

Reményvesztetten futott a füstben, s a nyomában ott lihegett a rettegés. A szeme égett a fáradságtól és a szörnyű látványtól, amely nemrég elé tárult. Szétszaggatott emberek, akik meghaltak, mielőtt még felkiálthattak volna félelmükben és fájdalmukban, a mozsárágyúkból kilőtt golyók, ahogy felszántották a vérrel borított földet. Az orrában érezte a halál szagát, és tudta, hogy soha többé nem szabadulhat tőle...

Kétségbeesetten vágyott az otthonra emlékeztető magnóliák, a rózsák, a buja zöld dombok és a felszántott föld illatára. Ha maradt volna még könnye, amelyet elsírhat, zokogva gondolt volna a családjá ültetvényét átszelő folyó csendes csobogására, a hűgai vidám kacajára és a szántóföldeken dolgozó munkások dúdolására.

Félt. Halálosan félt, hogy mindaz, amit ismert és szeretett, örökre elveszett. Mindennél jobban vágyott rá, hogy hazatérhessen, és újra boldog legyen. Beszélni akart az apjával, és el akarta neki mondani, hogy a fia megpróbált férfiként viselkedni.

Körülötte ádáz csata folyt. A szántóföldeken, a kukoricásban és a szívében. Sok bajtársa holtan hevert Maryland istenáldotta, sziklás dombjai között. Eltévedt. Nem látott át a fojtogató füstön, és nem hallotta a puskák dördülését, a katonák rémes sikolyát. Hirtelen ötlettől vezérelve futásnak eredt, s olyan gyorsan rohant, ahogy csak a gyávák tudnak menedék után kutatva. A szégyen legalább olyan szörnyű volt, mint a rettegés. Megfeledkezett a kötelességéről, és elveszítette a becsületét. Valahogy vissza kell szereznie mindkettőt.

A sűrű erdő talaját a fákról lehullott, csodálatos arany és vörösesbarna halott levelek borították. Soha nem járt még északon, így nem láthatott ilyen élénk színeket, és nem érezhette az ősz átható rothadásának édeskés illatát.

Még csak a tizenhetedik évét taposta.

Előtte megmozdult valami, mire lekapta a válláról a puskáját és előre szegezte. Amikor meglátta a kék egyenruhát, gondolkodás nélkül tüzet nyitott. Nem talált célba. A válasz rövidesen megérkezett, s a golyó a karján sebesítette meg. A fájdalom és a félelem nyomán vad üvöltés szakadt fel belőle, miközben újratöltötte a fegyverét.

Azt kívánta, bárcsak ne látta volna azt a tágra nyílt, rettegéssel teli tekintetet, amely egy nagyjából vele egyidős fiatalemberé volt. A szuronyok hegye szinte egymáshoz ért. Az orrát megcsapta a vér és a félelem orrfacsaró bűze. Érezte, ahogy a pengéje az ellenfél húsába hatol, s a gyomra felfordult. Abban a pillanatban ő is megsebesült. Vakon, keserűen, vadul harcolt egészen addig, amíg semmi más nem számított számára, csak a küzdelem. Amikor azonban végül mindketten mozdulatlanul feküdtek a saját vérükben, eltöprengett azon, hogy mi végett történik vele ez a szörnyűség?

A fájdalomtól kábultan kúszni kezdett. Haza kell érnie vacsorára. Muszáj időben otthon lennie. Már látta is a házat. Átvergődött a sziklákon és a haldokló nyári virágokon, melyeket pirosra festett kiömlő vére.

Kezek nyúltak utána, és felemelték a földről. Valaki halkán szólt hozzá. Amikor felnézett, egy angyalt látott maga előtt. A haja glóriaként vette körbe a fejét, a tekintetéből kedvesség sugárzott, s a dél hangján szólt, amely után a fiú annyira sóvárgott.

Az arca gyönyörű volt, bájos és szomorú is egyben. Megsimogatta a fejét, és miközben a többiek felvitték a lépcsőn, mindvégig fogta a kezét.

– Hazamegyek – motyogta. – Haza kell mennem.

– Rövidesen jobban leszel – ígérte a nő. – Amint meggyógyultál, hazamehetsz.

Amikor az asszony elfordult tőle, szépséges arca sápadt lett, akár egy kísértete.

– Ne! Megsebesült... Csak egy gyerek. Charles, ne tedd!

A fiú látta a férfit, a fegyvert, és hallotta a hangját.

– Nem tűnök meg a házamban szövetséges söpredéket. Az én feleségem nem fog segíteni egy zendülőn.

Amikor Rafe felriadt álmából, még mindig a fülében csengett a lövés döreje. A visszhang lassan elhalt, s csak a bátyja nyugodt légzése hallatszott.

Megborzongott a hidegben, és felkelt, hogy néhány farönköt dobjon a tűzre. Aztán csak ült csendben, és miközben a felcsapó lángokat figyelte, várta, hogy felkeljen a nap.

Regan úgy aludt, mint egy kisbaba. Miután a gyerekek elindultak az iskolába, Cassie pedig a kávézóba sietett, hogy felszolgálja a reggelit a vendégeknek, töltött magának még egy csésze kávé. Mindig sokra becsülte a zavartalan egyedüllétet, de be kellett ismernie, hogy élvezi a Dolin család jelenlétét.

Élvezte, hogy a gyerekek reggelenként ide-oda futkosnak a házban, és örült, ha

Emma szégyellős puszit nyomott az arcára, vagy ha Connor néha rámosolygott. Boldog volt, amikor Cassie előtt ért a konyhába, és elkészíthette a reggelit, miközben lesimította a kicsik alvástól kócos, szőke haját.

Az anyaság sohasem szerepelt az életcéljai között, de az elmúlt napokban egyre többet töprengett azon, vajon jó anya lenne-e. Felvett egy zsírkrétát, amelyet Emma hagyott az asztalon, majd mosolyogva az orrához emelte. Különös, hogy a ház milyen hamar átvette a gyerekek illatát. Sütemény, zsírkréta, forró csokoládé és ázott zabpehely nyomok voltak mindenfelé. Munka után alig várta, hogy ott találja őket a lakásban.

Szórakozottan zsebre vágta a zsírkrétát, és arra gondolt, hogy ideje kinyitnia az üzletet. Megszokásból leöblítette a kávéscsészéjét és az edényszárítóra tette. Még egyszer körülnézett, majd kinyitotta a konyha ajtaját, és lement a boltba.

Nem sokkal azután, hogy megfordította a Nyitva táblát, és a pult mögé sietett, hogy kinyissa a pénztárgépet, megjelent Joe Dolin. Regant egy pillanatra félelem fogta el, de aztán eszébe jutott, hogy Cassie nincs a házban.

A férfi ismeretségük három éve alatt alaposan meghízott. Még mindig izmos volt, de a rengeteg sör megtette a hatását. Látszott rajta, hogy egykor jóképű lehetett, de a szögletes arc petyhüdtté vált, örökké ködös barna szeme alatt pedig jókora táskák éktelenkedtek. A fogából elől letört egy darabka, de Regan nem tudta, hogy a sérülést Rafe egyik fiatalkori kilengésének köszönheti. Az orra nyilvánvalóan többször is megsérült.

Undorodva gondolt vissza arra, hogy Dolin néhányszor megpróbált közeledni hozzá. Mohó tekintete gyakran követte, s az arcán ilyenkor sokat sejtető vigyor ült. Regan természetesen nem mesélt erről Cassie-nek, és a jövőben sem állt szándékában megosztani vele ezt a nem túl vidám történetet.

Felkészült a veszekedésre, de a férfi halkán becsukta maga mögött az ajtót, majd levette baseballsapkáját, és úgy szorongatta a kezében, mintha egy szegény paraszt lenne, aki a királynő elé járult.

– Elnézést a zavarásért, Regan!

A bűnbánó hang és a leszegett fej majdnem meglágyította a nő szívét, de aztán eszébe jutottak a Cassie nyakán lévő zúzódások.

– Mik akarsz itt, Joe?

– Úgy hallottam, hogy Cassie nálad lakik.

Csak Cassie érdekl, a gyerekei nem is izgatják.

- Így van.
- Gondolom, tudod, hogy mi történt közöttünk.
- Igen. Megverted, ezért letartóztattak.
- Iszonyúan részeg voltam.

– A bíróság talán elfogadja ezt a mentséget, én azonban nem.

A férfi szeme résnyire szűkült, de továbbra sem emelte fel a fejét.

– Rettenetesen érzem magam. Napok óta csak szorongok Cassie miatt. A bíróság nem engedi, hogy a közelébe menjek, úgyhogy szeretnék tőled egy szívességet kérni.

Joe felemelte a fejét, és Regan látta, hogy a szeme könnyes.

- Cassie nagy becsben tart téged.
- Én is őt.

Nem engedheti, hogy néhány könnycsepp elhomályosítsa az ítélőképességét.

– Bizonyára. Reméltem, hogy beszélsz vele a nevemben, és gondoskodsz róla, hogy adjon nekem még egy esélyt. Én magam nem kérhetem meg rá, a nyomorult távortartó végzés miatt. Rád azonban hallgat.

– Ha azt hiszed, hogy befolyásolhatom Cassie-t, akkor nagyon tévedsz, Joe.

– Pedig rád hallgat – ismételte meg a férfi. – Mindig arról hablatyol, hogy milyen okos vagy. Mondd csak meg neki, hogy jöjjön haza, és akkor úgy is lesz.

Regan lassan a konyhapultra fektette a tenyerét.

– Ha hallgatna rám, akkor már évekkal ezelőtt elhagyott volna.

Joe borostás állán megfeszült az izom.

– Figyelj rám jól! A férfinak joga van...

– Megvernü a feleségét? – csattant fel Regan. – Szerintem és a törvény szerint nincs. Eszem ágában sincs rávenni, hogy menjen vissza hozzád. Amennyiben csak ezért jöttél, már szedheted is a sátorfádat.

Joe pimasz vigyora vicsorgassa torzult.

– Még mindig az úri kisasszonyt játszod. Azt hiszed, hogy különb vagy nálam?

– Nemcsak hiszem, hanem tudom! Tűnj el az üzletemből, vagy szólok a seriffnek, és zaklatásért hidegre tesz.

– Az asszony a férjéhez tartozik – sziszegte Joe, és az ökle olyan erővel csapott le a konyhapultra, hogy vékony repedés keletkezett rajta. – Mondd meg neki, hogy vonszolja haza a girhes fenekét, hajót akar! És ha te is jót akarsz...

Regan torkát összeszorította a félelem. Olyan erősen markolta a zsebében lapuló zsírkrétát, mintha bűvös talizmán lenne.

– Fenyegetsz? – kérdezte hűvösen. – Nem hiszem, hogy a felügyelőtiszted örülne ennek. Ha akarod, felhívom és megkérdem.

– Szemét dög! Egy frigid, kiégett néember vagy, aki még arra sem képes, hogy férfit szerezzen magának – fröcsögte Joe. Legszívesebben alaposan ellátta volna Reagan baját. Érezni akarta, ahogy az ökle lesújt a jégkirálynő szenttelen arcára. – Ha beleütöd az orrod a családi ügyeimbe, megtudod, milyen egy igazi férfi. Miután az asszonnyal végeztem, te következel. Meglátjuk, akkor is így fennhordod-e az orrod...

Hátracsapta a sapkáját és az ajtóhoz csörtetett.

– Mondd meg neki, hogy mit üzentem.. Várni fogom! Minél hamarabb vegye rá azt a rohadék MacKade-et, hogy tépje szét a papírokat, és vacsorára legyen otthon!

Abban a pillanatban, ahogy becsapódott az ajtó, Regan leroskadt egy székre. A keze remegett, és dühös volt magára, amiért megrémült, és sebezhetőnek mutatkozott. Megragadta a telefonkagylót, és ösztönösen Rafe számát akarta tárcsázni, de szerencsére még idejében észbe kapott.

Nem túl jó ötlet, gondolta, miközben a helyére tette a kagylót. Rafe első dolga az lenne, hogy megkeresi Joe-t, és alaposan ellátja a baját. Valószínűleg megsérülne, ráadásul a verekedés nem old meg semmit. Kihúzta magát, és miközben többször egymás után mély lélegzetet vett, megpróbált lehiggadni. Hová tűnt a híres büszkesége és az önuralma? Mindig meg tudta oldani a gondjait, és a nehéz helyzetekben is képes volt megőrizni a hidegvérét. Nem hagyhatja, hogy a Rafe iránt táplált érzései miatt megváltozzon. Gondoskodni fog róla, hogy ilyesmi ne történjen meg. Azt teszi, amit jónak lát, amit az esze diktál és amit meg kell tennie. Regan ismét felemelte a telefonkagylót, és a seriff irodáját tárcsázta.

– Először még sajnáltam is – suttozta Regan. Majdnem sikerült kilötyögtetnie a teáját, így inkább visszatette a csészét az asztalra. – Jobban megijedtem tőle, mint ahogy vártam.

– Semmi baj, a remegés rövidesen elmúlik – mondta Devin, és a homlokát ráncolva fürkészte a konyhapulton támadt repedést. Rosszabb is lehetett volna, gondolta borúsan. Sokkal rosszabb. – Őszintén bevallom, nem hittem, hogy ilyen ostoba.

– Szerintem nem ivott. Legalábbis nem volt berúgva. Szép lassan sikerült feldühítenem, így egyre durvább lett – magyarázta Regan, majd megköszönte a

torkát, és újra a csészéje után nyúlt. – Nincsenek szemtanúk, csak mi ketten voltunk az üzletben.

– Ha feljelentést teszel ellene, elkapom. Regan ajkán bizonytalan mosoly jelent meg.

– Úgy tűnik, már alig várod.

– Nem is tudod, milyen régóta szeretném ellátni a baját.

– Feljelentem. Cassie hol van?

– Miután felhívtál, az egyik helyettesemet odaküldtem a kávézóba. A mázlista alak még fizetést is kap azért, hogy kávézgatson és Ednek udvarolgasson. A másik az iskolánál őrködik.

– A gyerekek! – Reganban meghűlt a vér. – Szerinted nem fogja őket bántani?

– Nem hinném. Úgy tűnik, egy fikarcnyit sem érdeklik.

– Igazad van – sóhajtott fel Regan, és megpróbált örülni a hírnek. – Soha nem beszél róluk. Csak Cassie izgatja. Mintha a gyerekei nem is léteznének. Ha most ráérsz, bezárom az üzletet, és veled megyek.

– Minél előbb lebonyolítjuk a dolgot, annál jobb. Dolin valószínűleg otthon vedel, és arra vár, hogy a felesége hazamenjen.

Miután Regan megtette a hivatalos feljelentést, egyenesen a vegyesboltba sietett. Valami azt súgta neki, hogy Cassie-vel együtt szükségük lesz némi hangulatjavítóra aznap este. A finom étel mindig felvidítja az embert. Spagetti húsgombóccal és édességnek csokoládékrémes sütemény.

Miközben arra várt, hogy az árut becsomagolják, észrevette, hogy a vevők összesúgnak a háta mögött, és kíváncsian méregetik. A pletykahadosztály felsorakozott, és tüzelésre készen áll, gondolta magában mosolyogva.

Mrs. Metz mind a százhusz kilójával odakacsázott hozzá.

– Nem voltam benne biztos, hogy maga az, Regan.

– Üdvözlöm, Mrs. Metz! – mosolygott az asszonyra. A hadosztály parancsnoka állt előtte. – Gondolja, hogy újabb havazás várható?

– Jégvihar lesz – csóválta meg a fejét a nő. – Hallottam a rádióban. Már javában benne járunk a februárban, de úgy tűnik, a tél csak nem akar véget érni. Különös, hogy ilyenkor találkozunk.

– Kevés a vevő – mondta Regan, miközben átadta a pénzt az eladónak. – Mindenki hibernálva van.

– Értem, mire gondol. De legalább a Barlow-birtok berendezéséből befolyik egy

kis pénz.

– Így van – bólintott Regan, és a csípőjére tette a bevásárlótáskát. Úgy döntött, belemegy a játékba. – Egész jól alakulnak a dolgok. Csodálatos lesz, ha majd elkészül.

– Soha nem gondoltam volna, hogy bárkinek is gusztusa támad arra a házra. Ami azt illeti, arra sem számítottam, hogy Rafe MacKade visszatér a városba – tett még hozzá, és a tekintetében kíváncsiság csillant. – Gondolom, szép kis vagyont szerzett ott délen.

– Úgy tűnik.

– Az ember képtelen eligazodni a MacKade fiúkon. Mindig meglepetést okoznak. Tudta, hogy Rafe összetörte az édesapja Ford furgonját a márványbányához vezető úton? Még jogosítványa sem volt. Ha jól emlékszem, ez nem sokkal Buck halála után történt. Az a fiú olyan vad volt, hogy vadabb nem is lehetett volna. Folyton a lányok után szaladgált, verekedést erőszakolt ki és le-fel száguldozott azon a dörgő hangú motorján. Ha valami zűr támadt, biztos, hogy a MacKade fiúk nyakig benne voltak.

– Az ember örökké változik.

– Ebben nem lennék olyan biztos – nevetett fel Mrs. Metz, és a tokája vidám táncot járt. – Nemrégiben összefutottam vele. A tekintetében még mindig ott ég az a különös tűz. A kismadarak azt csiripelik, hogy szemet vetett magára.

– Nos, a kismadaraknak igazuk van. És ez fordítva is igaz. Nekem sincs ellenemre az udvarlása.

Az asszony olyan harsány kacajban tört ki, hogy le kellett tennie a kezéből a csokoládés süteménnyel teli dobozt, hogy megmarkolhassa terebélyes hasát.

– Jobban teszi, ha rajta tartja a szemét. Egy ilyen férfit nehezebb megtartani, mint az izzó parazsat. Rafe igazi rosszfiú volt, és mint tudjuk, a rosszfiúkból veszélyes férfiak lesznek.

– Tisztában vagyok vele – kacsintott Regan az asszonyra. – Éppen ezért kedvelem. Ha van ideje, látogasson el az üzletbe!

– Rendben – mondta még mindig kuncogva Mrs. Metz, és kirakta a pultra az árut. – Csukd be a szádat, kölyök! – rivallt rá a vézna pénztárosfiúra, aki még mindig vágyakozva nézett Regan után. – Belőled egészen biztosan nem válik olyan veszélyes fickó, aki miatt odáig lenne egy ilyen nő.

Regant felvidította a találkozás, így vidáman indult hazafelé. Kedves kis város,

gondolta, miközben visszaintegetett az út túloldalán sétálgató házaspárnak. A járda egyenetlen volt, mivel a fák gyökerei és a fagy tönkretette, a könyvtár hetente csak három napig tartott nyitva, a posta pedig minden délután egy órán keresztül zárva volt.

Ennek ellenére, vagy talán éppen emiatt találta kedvesnek a várost. Rafe nem is sejtette, hogy az emberek kétkedés nélkül visszafogadták. Ugyan borjút nem húztak nyársra, de tudomásul vették, hogy a tékozló fiú hazatért.

Ha újra úgy dönt, hogy odébbáll, a távozását sem verik majd nagydobra. A postán ejtenek róla néhány szót, és vacsora közben is felmerül a téma, de aztán mindenki továbblép és megfeledkezik róla.

Remélte, hogy ő is képes lesz rá.

Megigazította a bevásárlótáskát, és belépett az üzletbe. Élvezd a pillanatot! – figyelmeztette magát. Ne a jövőn töprengj! Ezeket a szabályokat ő maga hozta, így nincs más választása, mint hogy betartsa őket. Később majd szakít rá időt, hogy kisurranhasson a házból, és eltöltsön egy lopott órát Rafe-fel. Minél hamarabb, annál jobb.

Az ötlettől felvillanyozva gyorsan előkapta a zsebéből a kulcscsomóját, és miközben felsietett a lépcsőn, szórakozottan csörgette a kezében. Ha az esze nem járt volna Rafe-en, talán hamarabb észreveszi, hogy valami nincs rendjén. A keze azonban már a kilincs felé nyúlt, amikor meglátta, hogy az ajtó nincs a pántokon, hanem csak a kerethez van támasztva.

Az agya a kelleténél egy pillanattal később fogta fel, hogy baj van.

Abban a pillanatban, amikor sarkon fordult, hogy lerohanjon a lépcsőn, Joe félrelökte az ajtót. Regan ijedten felsikoltott a csattanás hallatán, de ahogy a férfi keze a nyakára fonódott, a sikolyból elfojtott hörgés lett.

– Kíváncsi voltam, hogy melyikőtök ér haza hamarabb. Remekül fogunk szórakozni – vigyorgott a férfi elégedetten. A lehelete savanyú volt a rengeteg alkoholtól. – Már régen kinéztelek magamnak.

A száját Regan fülére szorította, s ahogy a nő megpróbált kibújni a szorításból, még izgatottabb lett.

– Megmutatom neked, milyen egy igazi férfi. Kihámozlak azokból a prúd kis ruháidból, és olyat mutatok neked, amit még nem láttál – lihegte, miközben a keze a nő mellére siklott, és erősen megszorította. Regan megborzongott, és egy rémséges pillanatra elvakította a félelem.

– Én is olyan jól akarom magam érezni, mint az a szemét Rafe MacKade. Aztán ha végeztem, úgy kidekorálom a képedet, hogy ezentúl senki nem fog szépnek találni.

A férfi bevonszolta a lakásba, s Reganban akkor tudatosult, hogy valójában mire készül. Megpróbált kibontakozni a szorításból, de csak azt érte el, hogy a kezében lévő zacskó leesett a földre, s a tartalma legurult a lépcső aljába, a cipője sarka pedig a küszöbbe akadt.

– Ha Cassie ideér, ő is kap valami finomat. Előtte viszont végigcsinálunk együtt pár kört – nevetett fel harsányan Joe, aztán Regan hajába markolt, és hátrarántotta a fejét. A kétségbeesett nyögés hallatán elégedetten bólintott.

Regannek hirtelen eszébe jutott, hogy még mindig görcsösen markolja a kulcscsomóját. Magában szinte sikoltva imádkozott, majd a karja a magasba lendült, és az ujjai közé vett kulccsal teljes erejéből hátra csapott.

Joe felvonyított, akár egy megsebzett kutya, és Regan nyakán engedett a szorítás. Amikor kiszabadult, kétségbeesetten levegő után kapott. Amilyen gyorsan csak tudott, a lépcső felé ugrott, és azért fohászkodott, nehogy a férfi utána vesse magát. Amikor leért, megbotlott, és elvágódott a földön. Felkészült rá, hogy segítségért kiabál, de először visszanézett az ajtóra.

Joe a földön kuporgott, és a kezét az arcára szorította. Az ujjai közül vér csöpögött a küszöbre. Regan szinte önkívületi állapotban feltápászkodott, és lassan, minden lépést alaposan megfontolva, a kávézó felé indult. A fülében egyre erősödő zúgás eszébe juttatta, hogy muszáj egyenletesen lélegeznie.

Benyitott az ajtón, majd becsukta maga után, de arra nem gondolt, hogy a kabátja ujjja szakadtan csüng, a nadrágja pedig kihaladt és vérfoltok éktelenkednek rajta.

Amikor Cassie meglátta, elejtette a kezében tartott tálcát, és a tányérok hatalmas csattanással darabokra törtek a kövön.

– Jóságos ég, Regan!

– Azt hiszem, fel kellene hívnod Devint – préselte ki magából Regan vontatottan a szavakat. – Joe odafent van nálam, és azt hiszem, megsérült... – A helyiség forogni kezdett körülötte, és meg kellett markolnia az egyik fülke oldalát, hogy talpon tudjon maradni. – Muszáj leülnöm.

– Menj, szólj Devinnek! – csattant fel Ed, és odasietett hozzájuk, hogy segítsen Regannek leülni. – Hajtsd le a fejedet! – mondta, és egyetlen gyors mozdulattal a nő térde közé nyomta a fejét. – Hosszú, mély lélegzet! – adta ki az utasítást, miközben a

tekintete végigsiklott a döbbsen bámuló vendégeken. – Mire vártok mg? Az egyik szép nagydarab fickó pattanjon, és tartsa ott azt a nyavalyás Dolint, amíg megérkezik a seriff. H, Horace, emeld fel a htsdat, és hozz ennek a lnynak egy pohár vizet!

Ed rekedt hangon elharsogott parancsára mindenki egy emberként ugrott fel.

– Kicsit mintha jobb színben lennél – bólintott elégedetten az asszony, és segített Regannek kiegyenesedni, majd el guggolt. Kivett egy cigarettát a köténye zsebéből, és meggyújtotta. Miután letdzta a füstöt, elmosolyodott. – A pokolba is, remélem, kedvesem, alaposan helybenhagyta a fickót, és nem tr magához néhány napig.

Amikor Regan Devin irodájában belekortyolt a forró kvba, amelyet Shane töltött ki neki, biztosra vette, hogy tl van a legrosszabbon. Minden olyan gyorsan történt, ráadásul hagyta, hogy elragadják az érzelmek. A pni félelem azonban elpárologott, és újra képes volt józanul gondolkodni.

Cassie szó nélkül gubbasztott mellette, Shane fel-le járkált, mint a bokszmrkzsre bemelegítő sportoló, Devin pedig szokása szerint higgadtan lt az íróasztalánál, és a jelentést írta.

– Sajnálom, Regan, de újra végig kell mennnk a történteken. Minél világosabb a vallomsod, annál hamarabb lezárhatjuk az ügyet.

– Semmi gond, most már köszönöm jól vagyok. Komolyan – mondta a lány nem túl meggyőzőn, miközben szakadt nadrágját gyűrögette. Ed bőven öntött a sebére a ferttlentbl, és az ess is fájdalmas volt, gy a bre még mindig bizsergett. – Essnk túl rajta! n...

A mondatot azonban nem fejezhette be, mert az ajtó hatalmas robajjal kicsapódott.

Egy pillanatig semmi mást nem látott maga előtt, csak Rafe arcát sápadt volt, és kemény, mint a k. Zöld szeme dühös szikrát hányt, a nyakán kidagadtak az erek, és a tekintete elárulta, hogy egyetlen suhintással képes lenne végezni bárkivel. Mielőtt még Regan felllhatott volna, odalépett hozzá, és magához rántotta, majd olyan erősen szorította magához, hogy belereccsentek a bordi.

– Jól vagy? Megsrltl? – A hangja nyers és éles volt, akár a penge. Képtelen volt józanul gondolkodni. Amta megtudta, hogy mi történt, egész lnyt betöltötte a rettegés. Arcát a puha tncsekbe temette, és jéggé dermedt teste körülölelte Regant. Talán pontosan ez volt az oka, amert a n újra feltartóztathatatlanul reszketni kezdett.

– Jól vagyok. Nincs semmi baj... – lehelte elfúló hangon. Legszívesebben szinte

egybeolvadt volna Rafe testével.

– Bántott? Fájdalmat okozott neked? Rafe minden erejével azon igyekezett, hogy ne remegjen a keze, miközben Regan haját simogatta, és az állánál fogva kissé megemelte a fejét, hogy maga is meggyőződhessen arról, nem sérült meg. Regan képtelen volt magából kipréselni egyetlen szót is. Rafe óvón, ugyanakkor féltékenyen ölelte magához, és a feje fölött farkasszemet nézett Devinnel.

– Hol van? – kérdezte indulattól fűtött hangon.

– Letartóztattam.

Rafe tekintete a zárkák felé rebbent.

– Nincs itt – mondta Devin, s bár nyugodtnak tűnt, felkészült a támadásra. – Nem mehetsz a közelébe.

– Azt hiszed, megállíthatsz?

Jared, aki a megérkezésük óta Rafe háta mögött állt, előrelépett, és a fivére vállára tette a kezét.

– Mi lenne, ha leülnél?

Rafe dühös morgással lerázta magáról a kezét.

– Hagyj békén!

– Az ügy innen kezdve az igazságszolgáltatásra tartozik – szólt közbe ismét Devin, majd lassan felállt az íróasztalától.

– A pokolba az igazságszolgáltatással és veletek is! Tudni akarom, hogy hol van!

– Ha megtalálod, Rafe, vigyázok a kabátodra – mosolyodott el harcra készen Shane. – Már ha van egyáltalán kabátod. Mindig is utáltam azt a rohadékot.

– Fogd be! – mormolta Jared, és a síri csendben gubbasztó Cassie-re nézett.

– Ne játszd nekem itt a csavaros eszű ügyvédet – csattant fel Shane, és a keze ökölbe szorult. – Az tuti, hogy én Rafe-fel tartok.

– Nincs szükségem sem rád, sem pedig másra. Ne állj az utamba, Devin!

– Pedig kénytelen leszek. Most pedig ülj le, vagy bependerítelek a zárkába.

Rafe villámgyorsan előrelendült, és megragadta Devin mellkasán az inget. Regannek csak arra maradt ideje, hogy halkan felsikoltson. Nem tartotta magát mimózalelkű virágszálnak, de a durva ordítózás és a két MacKade fivér nyers, goromba véleménynyilvánítása annyira felkavarta amúgy is ingatag lelkiállapotát, hogy összeomlott. Biztosra vette, hogy ha nem tesz valamit, rövidesen vér fog folyni.

– Hagyjátok abba! – mondta, de a halk, reszketeg kérés elveszett a szobában folyó kíméletlen szócsatában. – Azt mondtam, elég legyen! – próbálkozott újra. Mögötte a földre zuhant valami, és csörömpölve darabokra tört. A vérnyomása az egekbe szökött. – Most rögtön hagyjátok abba! – kiáltotta torkaszakadtából.

A hangjából áradó erő hallatán Rafe ökle megállt a levegőben, és a másik két testvér is abbahagyta a lökdösődést. Négy vad tekintetű férfi meredt rá, akik úgy festettek, mint a harc közben megörökített szobrok.

– Olyanok vagytok, mint a gyerekek. Sőt rosszabbak. Mi értelme van annak, ha jól összeveritek egymást? Jellemző – sziszegte most már inkább dühösen, mint félve. – Pontosan ilyen viselkedést vár az ember egy csapat fafejű páviántól is. Igazi hősök vagytok – szipogta, miközben a kabátját gyűrögette. – Az biztos, hogy nem nézem végig, ahogy péppé kalapáljátok egymást.

– Ül le, Regan! – kérte Rafe, de amikor látta, hogy a nő nem hallgat rá, szitkozódva utánament. – Ül le! – ismételte meg, és a haragját féken tartva, gyengéden maga felé fordította. – Istenem, nézd a kezedet!

Regan ismét egész testében reszketett. Rafe óvatosan megfogta mindkét kezét, és puha csókot lehelt a tenyerébe. A gyengéd mozdulat láttán a MacKade fivérek zavartan fészkelődni kezdtek.

– Mit akarsz, mit tegyek? – kérdezte Rafe, és ahogy a haragja elpárolgott, a tanácsstalanság lépett a helyébe. – Mit gondolsz, milyen érzés volt megtudni, hogy veszélyben voltál?

– Fogalmam sincs – felelte Regan. A férfi tekintetének kereszttüzeiben képtelen volt összeszedni a gondolatait. – Túl akarok lenni ezen az egész ügyön. Kérlek, Rafe, hadd mondjam el Devinnek, amit kell, hogy hazamehessek végre.

– Rendben – mondta Rafe, és elengedte Regan kezét, majd hátralépett. – Tedd, amit jónak látsz.

A nő visszament a székéhez, és elvette Jaredtől a csésze friss kávéját. Devin kérdéseket tett fel, ő válaszolt, Rafe pedig hallgatta. Aztán hirtelen felpattant és szó nélkül távozott. Regan megpróbálta megérteni és azon igyekezett, hogy ne érezze magát sértve.

– Devin, mire számíthatunk?

– A helyettesem elmegy Joe-ért a kórházba, és ha ellátták a sérülését, átszállítja a fogdába. Megszegte a feltételes szabadlábra helyezés szabályát, és a távoltagegítésre is fittyet hányt, úgyhogy le kell töltenie a büntetését.

A rosszban van valami jó is, gondolta elégedetten Devin, és röpké pillantást vetett Cassie-re, aki az elmúlt félórán egyetlen szót sem szólt.

– Emellett újabb feljelentést teszünk ellene: betörés, garázdaság és nemi erőszak kísérletének vádja miatt kell ismét a bíróság elé állnia. A magántulajdon megrongálása is rajta lesz a listáján. Ha tárgyalásra kerül a sor, tanúskodnod kell.

– Készen állok rá.

– Jelen körülményeket figyelembe véve, az ügyvédje valószínűleg azt tanácsolja majd neki, hogy kössön vádalkut, és vallja magát bűnösnek.

Devin kérdő tekintetét látva, Jared bólintott.

– Én is ezt tenném.

– Gondoltam – mormolta Devin. Nehezebbre esett tisztelni a törvényt, ha személyesen is érintve volt egy ügyben. – A lényeg, hogy egy ideig mindenképpen hűvösön marad. Háromtól öv évig terjedő szabadságvesztésre ítélik. Többé egyikőtöket sem fogja zaklatni.

– Akkor készen is lennénk – sóhajtott fel Regan. – Most már hazamehetünk Cassie-vel?

– Hát persze, majd jelentkezem.

– Én nem mehetek veled haza – szólalt meg halk, rekedt hangon Cassie.

– Dehogynem.

– Képtelenség – suttogta a nő, és Regan finom anyagból készült, csinos, füstszürke nadrágjára nézett, amelyen csúf hasadások éktelenkedtek. – Hogyan mehetnék azok után, amit veled tett?

– Azt ő tette, nem pedig te, Cassie – felelte halkan Regan. – Neked semmi közöd ahhoz, ami történt.

– Dehogynem – nyögte Cassie kétségbeesetten, és lassan felemelte a fejét, hogy Regan szemébe nézzen. – Tudom, hogy mit művelt volna veled, ha nem vagy elég erős ahhoz, hogy szembe szállj vele. Azért bántott, hogy fájdalmat okozzon nekem. Te vagy a legjobb barátnőm.

– Akkor hadd legyek továbbra is az!

– Én is ezt szeretném, mert tudom, hogy máris megbocsátottál.

– Nincs miért megbocsátanom, Cass. Nem a te hibád, ami történt – mormolta Regan, és megfogta a nő jéghideg kezét.

– De igen. Azon kell igyekeznem, hogy magamnak is megbocsássak, és rendbe tegyem végre a dolgaimat. Azzal kezdem, hogy hazaviszem a gyerekeimet, és

megpróbálok nekik olyan életet biztosítani, amelyet megérdemelnek. Ideje kézbe vennem az irányítást. Muszáj megtennem...

– Néhány nap múlva hozzáláthatsz.

– Nem, most akarom – Cassie egy pillanatra lehunyta a szemét, mély lélegzetet vett, és amikor újra kinyitotta, egyenesen Jaredre nézett. – Segítenél?

– Természetesen. Bármiben, kedvesem. Rengeteg olyan program van...

– Arra nincs semmi szükség – közölte Cassie. Már jóval hamarabb ki kellett volna állnia magáért. – El akarok válni. Még ma töltjük ki a papírokat! Mondd meg, hogy mit tegyek!

– Rendben – felelte Jared, és felsegítette Cassie-t, majd gyengéden átölelte a vállát. – Menjünk be az irodámba, és intézzük el a formákat!

– Már éppen ideje volt – motyogta maga elé Shane, amikor becsukódott mögöttük az ajtó. Devin villámló tekintetét látva, vállat vont. – Mi az? Mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy ezer éve dobni kellett volna azt a rohadékot.

– Ezzel én is egyetértek – szólalt meg Regan, és amikor felkászálódott a székéről, csodálkozva érezte, hogy korántsem áll olyan biztosan a lábán, mint remélte. – De ne felejtsük el, hogy Cassie nincs könnyű helyzetben, és a java még hátra van.

– Nem adta volna be a válókeresetet, ha Dolin nem bánt valaki mást is – jegyezte meg Devin. – Inkább szenvedett volna tovább.

– Akkor örülök, hogy így történt. És azt sem bánom, hogy megsebesítettem – sóhajtott fel Regan, majd feltette a kérdést, amely régóta ott motoszkált a fejében. – A szeme sérült meg?

– Nem tudom. Szeretnéd, hogy szóljak, ha megtudok valamit?

– Igen, azt hiszem, az lenne a legjobb – mondta Regan majd a férfi felé nyújtotta a kezét, de nem azért, hogy megrázza, hanem, hogy barátságosan megszorítsa. – Nagyon kedves voltál velem. Tudom, hogy Rafe dühös, de jogtalanul vádaskodik. Megtettél mindent, amit lehetett, és helyesen cselekedtél.

– Ha helyesen cselekszem, Dolin nem bánthatott volna.

– Ugye, ezt te sem gondolod komolyan? Hazamegyek, beveszek egy levél aszpirint és megpróbálok aludni néhány órát. Légy szíves, hívj fel, ha megtudsz valamit!

– Rendben. Shane...

– Szokás szerint előtted járok egy lépéssel – mondta a férfi, akinek már ott volt a kezében Regan kabátja. Felsegítette a nőre, amiért hálából egy puszit kapott az

arcára. – Hazaviszlek, és megjavítom az ajtódat.

– Kösz. Páviánok vagy sem, a MacKade fivérek nem is olyan rosszfiúk.

– Kicsim, fogalmad sincs róla, mire vagyunk képesek – figyelmeztette vigyorogva Shane, és átölelte a derekát. – Később találkozunk, Dev! – szólt vissza a bátyjának. Miután besegítette Regant a teherautójába, így szólt: – Rafe majd magához tér, ha kidühöngte magát. Muszáj öklöznie egy kicsit.

– Az nem megoldás.

– Szerintem nagyon is hatékony módszer – felelte Jared, majd megkerülte a teherautót, és beült a kormány mögé.

– Ugye Rafe-fel tartottál volna, ha Joe nyomába ered?

– Igen, mindannyian elkísértük volna. – Shane a visszapillantó tükörbe nézett, majd annak ellenére, hogy ki volt téve a tiltó tábla, visszakanyarodott az úton. – Dev és Jared egy ideig dűnnyögött volna a törvényről meg a jogról, aztán némi huzavona után csatlakozunk Rafe-hez. Jó buli lett volna – csóválta meg a fejét sajnálkozva.

– Buli? – kérdezte Regan, miközben az ülés támlájának döntötte a fejét. Nem sok híja volt, hogy kitörjön belőle a nevetés.

– Senki nem szórakozhat egy MacKade asszonyával.

– Valóban? Szóval jelen pillanatban ez a hivatalos megnevezésem.

Shane azonnal észrevette a nő hangjából kicsendülő gúnyt, így óvatosan oldalra pillantott.

– Én csak azt akartam ezzel... Tudom, hogy te és Rafe... mármint, ahogy ő... – Még egy MacKade is tudja, mikor kell visszavonulót fújni. – Inkább hagyjuk!

Shane megállt a ház előtt, hogy szemügyre vegye az ajtót.

– Úgy látom, valaki már megelőzött.

– Tessék? – kapta fel a fejét kábultan Regan.

– A biztonság kedvéért megnézem, de úgy tűnik, az ajtód jobb, mint új korában. – Ezzel kipattant az autóból, és felment a lépcsőn. – Így is van. Akad rajta néhány karcolás, de legalább újra a helyén van. – Próbaképpen lenyomta a kilincset és megpróbált benyitni. – Meg sem mozdul. Valószínűleg Rafe csinálta meg.

– Értem – mormolta Regan, de a gondolat, hogy meg kell neki köszönnie, egyáltalán nem derítette jobb kedvre.

Shane lement a lépcsőn.

– Jól vagy? Szeretnéd, ha hoznék neked valamit vagy itt maradnék veled?

– Nem, nem, jól vagyok. Semmi bajom – válaszolta Regan, és bár nehezebbre esett, mégis elővette a zsebéből a kulcsát, hogy kinyissa az ajtót. – Köszönöm, hogy hazahoztál.

– Nincs mit.

Miközben Shane visszaballagott az autójához, arra gondolt, hogy Rafe hatalmas pácban van. Nyakig ül a lekvárban! Ez elegendő volt ahhoz, hogy egész úton hazafelé kajánul vigyorogjon.

10.

Jólesett a kalapálás. Még akkor is, ha csak egy szeget üthetett. Rafe úgy döntött, hogy bezárkózik a keleti szárnyban lévő hálószobába, mielőtt még arra vetemedne, hogy valami vagy valaki máson töltsse ki a dühét. Vészjósló tekintetét látva a munkásai távol tartották magukat tőle, mivel tudták, hogy ha nem akarnak fog nélkül élni, így a legbölcsebb.

A falak visszaverték a hatalmas ütések zaját, s a durva hang tökéletesen illett borús hangulatához. Rafe ügyet sem vetett a szegbelövőre, inkább az ereje és a kalapács segítségével végezte a munkáját. Minden beütött ék helyére Joe Dolin arcát képzelte oda.

Amikor kinyílt mögötte az ajtó, hátra sem fordult.

– Tűnj innen a fenébe, különben ki vagy rúgva! – vicsorogta.

– Nyugodtan rúgj ki! – csapta be maga után Regan az ajtót. – Akkor legalább elmondhatom a véleményemet anélkül, hogy veszélyeztetném a szakmai kapcsolatunkat.

Rafe a válla fölött hátrapillantott. Észrevette, hogy Regan átöltözött. Nemcsak a nadrágját, de a blúzát, a blézerét, sőt még az ékszereit is lecserélte. A hajától kezdve a cipőjéig úgy festett, mint akit skatulyából húztak elő. Rafe azonban nem felejtette el, hogy nemrég még sápadtan, véres ruhában, reszketve gubbasztott a seriff irodájában.

– Jobb lenne, ha elmennél – vetette oda a férfi, és újabb szeget vert a fába.

– Igen, legszívesebben pontosan ezt tenném, MacKade, de mégis maradok.

Ahogy Regan hazaért, először a fürdőszobába sietett, hogy lecsutakolja magát, és kihajítson minden egyes ruhadarabot, amelyhez Joe hozzáért. Abban a pillanatban azonban ismét a helyzet magaslatán állt, és kész volt rá, hogy szembe nézzen Rafe MacKade-del.

– Tudni akarom, hogy mi a fene ütött beléd!

Ha megmondanám, talán az arcomba nevetne, gondolta Rafe, és akkor biztos, hogy képtelen lennék tovább türtőztetni magam.

– Rengeteg dolgom van, Regan. Az időjárás miatt egy teljes napot csúszunk.

– Ne gyere nekem ezzel a maszlaggal! A fenébe is, nézz rám, ha hozzád beszélek!

– csattant fel a nő hangja ingerülten, és csípőre tette a kezét. Rafe azonban rá sem hederített, csak nyugodtan püfölte tovább a szegeket. – Miért hagytál ott szó nélkül Devin irodájában?

– Sürgős dolgom akadt.

Regan azzal adott hangot a véleményének, hogy mérgesen az egyik szerszámosládába rúgott.

– Azt hiszem, köszönettel tartozom, amiért megjavítottad az ajtómat.

– Majd elküldöm a számlát.

– Miért vagy rám kiakadva? Nem tettem olyasmit, ami...

Regan lélegzete is elakadt, amikor elsüvített mellette egy kalapács, és egyenesen a felújított falnak csapódott.

– Nem, valóban nem tettél semmit, csak zúrbe keveredtél, összezúztad magad, aztán majdnem megerőszkoltak. Mi a fenéért izgatna mindez?

Valamelyikünknek higgadtnak kell maradnia, gondolta magában Regan. A Rafe tekintetéből áradó tűz láttán azonnal tudta, hogy ő lesz az a valaki.

– Tudom, hogy dühös vagy a törtétek miatt.

– Igen, az vagyok – morogta Rafe, és felkapta a szerszámosládát, majd úgy döntött, jobb, ha azt vágja a falhoz, mint Regant. A fém és vasdarabok csörömpölve szóródtak szerteszét, akár a repesz. – De csak egy kicsit. Most pedig menj haza!

– Nem – szegte fel a fejét a nő. – Gyerünk, nagyfiú, hajigálj szét még valamit! Ha majd lehiggadtál, civilizált emberek módjára társaloghatunk.

– Úgy látom, nem fér bele abba a konok fejedbe, hogy semmi közöm a civilizáltsághoz.

– Ó, hát ezt az elmúlt percekben sikerült bebizonyítanod – vágott vissza Regan. – Mi jöhet még? Rám támadsz? Úgy biztosan erősebbnek éreznéd magad Joe Dolinnál.

Rafe tekintete elsötétült. Egy pillanatra, egy szívverésnyi időre Regan mintha meg-bántottságot olvasott volna ki belőle. Hirtelen elszégyellte magát.

– Ne haragudj! – emelte fel a kezét esetlenül. – Ezt nem érdemelted meg. Nem úgy értettem...

Rafe szeméből ezúttal csak düh lángolt felé, amelyen igyekezett uralkodni.

– Általában kimondod, amit gondolsz – mormolta, s amikor Regan közbe akart szólni, leintette. – Szóval beszélgetni akarsz... A fenébe is, akkor beszélgetni fogunk!

Odacsörtetett az ajtóhoz, és durván felrántotta.

– Kifelé! – üvöltötte olyan hangosan, hogy a roskatag ház beleremegett. – Mindenki tűnjön el!

Becsapta maga mögött az ajtót, és elégedetten hallotta a sietős léptek, valamint a szerszámcsörgés zaját.

– Semmi szükség arra, hogy leálljon a munka. Néhány percnél nem maradok tovább.

– Előfordulhat, hogy néha nem úgy mennek a dolgok, ahogy szeretnéd.

– Nem tudom, mire célzói.

– Hát persze, gondolhattam volna – húzta el Rafe a száját, majd ismét feltépte az ajtót. – Valaki hozzon egy cigit! – kiáltotta, de mivel nem akadt olyan bátor ember, aki a közelébe merészkedett volna, újra becsapta az ajtót.

Regan szó nélkül, lenyűgözve figyelte, ahogy le-fel járkál, és halkán szitkozódik. Az inge ujját a könyökéig feltúrta, a szerszámos öve pedig úgy függött a derekán, mintha pisztolytáska lenne. A homlokára kendőt kötött, hogy felfogja az izzadságot. Úgy fest, mint egy bandita, akinek a rablás és az ölés sem okoz gondot, gondolta Regan. Ostobaság, hogy jelen helyzetben felizgatja a látvány.

– Készíthetek egy kávét – mondta, majd a férfi metsző tekintetét látva, felsóhajtott. – Vagy inkább mégsem. Rafe...

– Fogd be!

Regan habozás nélkül visszavágott, s úgy érezte magát, mintha egy pókerjátzmában venne részt.

– Nem tűröm, hogy így beszélj velem!

– Szokj hozzá! Túl sokáig udvariaskodtam veled.

– Udvariaskodtál? – kérdezte Regan tágra nyílt szemmel. Ha Rafe nem fest úgy, mint egy őrült, elneveti magát. – Amennyiben te ezt nevezed udvariasságnak, akkor milyen vagy, amikor kiengeded a gőzt?

– Rövidesen megtudod – fröcsögte a férfi vadul. – Kiakadtál, amiért ott hagytalak?

Akkor most megmutatom, hogy mit tettem volna, ha maradok.

– Ne merészelj hozzám érni! – emelte fel ökölbe szorított kezét Regan, és ütésre készen állt, akár egy bokszoló. – Eszedbe se jusson!

Rafe villámló szemmel megragadta az öklét, és erőfölényét kihasználva az ajtónak taszította.

– Ugyan már, szépségem. Lehetőséget adtam arra, hogy elmenj, de nem éltél vele.

– Ha megkérhetnélek, ilyen hangon ne nevezsz szépségemnek.

Regan nem lepődött volna meg, ha a férfi szájából hirtelen tépőfogak tűnnek elő.

– Te jó ég, hihetetlen egy nő vagy – csóválta meg a fejét Rafe, és leengedte a kezét, majd mindkettejük biztonsága érdekében távolabb lépett Regantól. – Szóval tudni akarod, miért hagytalak ott. Ez a nagy, életbevágóan fontos kérdés. Ezért vagy itt?

– Igen.

– De ma reggel, amikor Dolin megfenyegetett, nem jöttél el hozzám. És később sem, miután megtámadott.

Bármennyire fáj is kimondania, ez volt a meztelen igazság.

– Először Devinnel kellett beszélnem.

– Hát persze, Devinnel... – morogta a férfi, majd csalódottan visszafordult. – A lényeg, hogy végighallgattam a részletes, gondosan felépített vallomásozat, amelyből kiderült, hogy Dolin ma reggel nálad járt. Vagyis pontosan úgy történt minden, ahogy megjósoltam.

– Ura voltam a helyzetnek – szúrta vissza Regan. – Ahogy már mondtam...

– Igen, azt tudom, hogy mindig ura vagy a helyzetnek. De hát megfenyegetett, és te megijedtél.

– Jól van, beismerem, megijedtem – húzta el a száját Regan, és azon töprengett, hogy hová vezet a kissé kellemetlen beszélgetés. – Éppen ezért hívtam Devint.

– De nekem nem szóltál. Viszont elugrottál Devin irodájába, hogy feljelentést tegyél.

– Ez természetes. Azt akartam, hogy letartóztassák Joe-t.

– Milyen pontos és alapos vagy... Aztán vásárolgatni mentél.

– Én... – Regan összekulcsolta az ujjait, majd ismét leengedte a kezét. – Azt hittem... tudtam, hogy Cassie szomorú lesz, és azt akartam... abban reménykedtem, hogy ha készítek valami finomat, attól mindketten jobb kedvre derülünk.

– A lényeg, hogy az idő alatt, amíg Devinnél voltál, bevásároltál a boltban, majd hazamentél, eszedbe sem jutott, hogy felhívj. Lefogadom, hogy még csak fel sem merült benned az ötlet.

– Én... – Regan kinyitotta a száját, majd újra becsukta. – Jól van, legyen. Az első gondolatom az volt, hogy felhívjak, de aztán lehiggadtam, és úgy döntöttem, nincs értelme.

– Nincs értelme?

– Igen, mert tudtam, hogy az ügy rám tartozik, és nekem kell megoldanom.

Regan őszinte vallomása úgy hatolt a szívéig, akár egy éles penge. Szinte látta magát, ahogy a penge kettészeli a testét: az egyik fele csupa düh, a másik pedig szenvedés.

– És azok után, hogy elkapott, bántott és megpróbált... – Képtelen volt kimondani. Ha mégis megtette volna, összeomlik. – Még akkor sem hívtál fel. Véletlenül tudtam meg Shane-től, mert ott volt Devin irodájában, amikor befutott a hívás, és arra gondolt, hogy esetleg érdekelne, mi történt.

Regan rájött, hogy bár nem állt szándékában, mégis megsértette a férfit. Fogalma sem volt róla, hogy ennyire érzékeny lehet.

– Rafe, képtelen voltam józanul gondolkodni – mondta halkan, majd bizonytalanul előrelépett, de aztán inkább megállt, mert tudta, hogy nem sokra menne a közeledéssel. – Teljesen elkábultam, s mire újra magamhoz tértem, már ott ültem Devin irodájában. Minden olyan gyorsan történt – hadarta. Kétségbeesetten próbálta megértetni Rafe-fel, hogy mit miért tett. – Az eltelt idő nagy részében úgy éreztem magam, mintha nem is én éltem volna át azt a szörnyűséget...

– De azért boldogultál.

– Kénytelen voltam. Senkinek nem használtam volna azzal, ha kiborulok.

– Igen, az összeszedettség az egyik fő erényed – morogta Rafe, és odament a kalapácshoz, hogy felvegye. – A lényeg, hogy egyedül intézz mindent.

– Nem volt más választásom. Magamnak is tartoztam ezzel, mert...

– Mert nem akarsz olyan lenni, mint az anyád – fejezte be a mondatot a férfi. Kegyetlennek és ostobának érezte magát és a kijelentését is.

– Rendben, igazad van, részben ez az oka. Fontos számomra, hogy rendben menjenek a dolgok, de ebben az esetben nem erről volt szó. Csak azért nem hívtalak fel, mert...

– Nem volt rám szükséged – mondta Rafe. Amikor a nő szemébe nézett, a tekintetében már nem lobogott a tűz. Kiégett. – Nincs rám szükséged.

Regan addig soha nem érzett rettegés kerítette hatalmába.

– Ez nem igaz!

– Ja, persze, megfeledkeztem a szexről – mosolyodott el Rafe gúnyosan. – Az biztos, hogy arra mindkettőnknek szüksége van. Az pedig már az én gondom, hogy érzelmeket kevertem a kapcsolatunkba. Legközelebb nem követem el ezt a hibát.

– Nem csak szexről van szó.

– Dehogynem – húzta el a száját a férfi, és kivett egy szeget a dobozból, majd a

helyére illesztette. – Eredetileg is a szex hozott össze bennünket – mondta, és hatalmas ütéssel a fába verte a szeget. – Tudod, hol találsz, ha viszket odalent.

Regan arcából kifutott a vér, és úgy érezte, mintha jeges kéz szorítaná marokra a szívét.

– Hogy mondhatasz ilyen rettenetes dolgot?

– A te szabályaid szerint játszunk, kedvesem. Miért bonyolítanánk túl egy ilyen gyümölcsöző kapcsolatot?

– Nem akarom, hogy csak a szex kössön össze bennünket.

– Nos, én pedig pontosan ezt szeretném.

Vagy elfogadod a szabályokat, vagy fel is út, le is út.

Rafe újabb szeget vert a fába. Többé nem ad lehetőséget arra, hogy Regan megbántsa. Soha egyetlen nő sem fogja kihasználni.

Regan szóra nyitotta a száját, és a férfi arcába akarta vágni, hogy inkább elmegy... Elhagyja... De képtelen volt rá. A szeme égett az el nem sírt könnyektől és a torkában gombócot érzett. Vajon létezik lehetlenebb pillanat arra, hogy rájöjjön, szerelmes Rafe MacKade-be?

– Valóban ezt akarod?

– Hozzád hasonlóan ezentúl én is kimondom, amit gondolok.

Regan elhatározta, hogy nem szégyeníti meg magát.

– Ez az egész cirkusz amiatt van, ami ma történt? – kérdezte a könnyeit nyelve. – Azért vagy mérges, mert szerinted nem kezeltem megfelelően a helyzetet?

– Mondjuk inkább úgy, hogy végre felnyitottad a szemem. Ugye, nem akarod fenekestül felforgatni az életedet?

– Nem, de én...

– Az ördög vigye, én sem. Nevezz önérzetesnek, de akkor sem tetszett, hogy helyettem inkább az öcsémhez fordultál. Ahogy mondtad, sikerült lehiggadnom, úgyhogy visszatérhetünk a kezdetekhez. Minden olyan lesz, mint régen.

Regan maga sem tudta megmagyarázni, hogy miért, de sokkal jobban érezte magát, amikor Rafe-et elragadták az indulatai, mint most, amikor a tekintetéből hűvös nemtörődömség áradt.

– Nem hinném, hogy ez lehetséges volna, de az biztos, hogy jelen pillanatban képtelen vagyok józanul gondolkodni.

– Töprengj csak, ameddig akarsz, Regan! Ahhoz remekül értesz.

– Szeretnéd, ha... – Regan a szájára tapasztotta a kezét, és várt néhány pillanatot, hogy összeszedhesse magát. – Szeretnéd, ha véget vetnénk az üzleti kapcsolatunknak? Megadhatom néhány környékbeli régiségkereskedő címét.

– Erre nincs semmi szükség. Egyébként is le vagyok maradva a munkával – mondta a férfi, és amikor Regan felé fordult, csak azt látta, hogy a nő szeme száraz, az arcvonásain pedig nyoma sincs a szenvedésnek. – Ha gondot okoz a tárolás, egy héten belül leszállíthatod az ebbe a szobába való bútorokat.

– Rendben, majd intézkedem – felelte Regan, és az ajtógomb után tapogatózott.

Attól tartott, hogy összeomlik, így amilyen gyorsan csak tudott, kereket oldott. Ahogy kiért a házból, futásnak eredt. A jeges szél kíméletlenül ostorozta nedves arcát.

Amikor Rafe hallotta, hogy becsukódik odalent az ajtó, leroskadt a földre, és erősen megdörzsölte az arcát. Hirtelen felhangzott a panaszos sírás.

– Pontosan tudom, hogy érzed magad – suttogetta maga elé.

Eseménydús élete során ez volt az első alkalom, hogy valaki összetörte a szívét. Az egyetlen vigaszt az jelentette, hogy megfogadta, többé senkinek nem ad rá alkalmat.

Az előre megjósolt hóvihár végigszáguldott a környéken, és jégréteggel vont be a már letaposott havat, az utcákat pedig tükörsima jégpályává varázsolta. Az időjárás csak napokkal később javult meg annyira, hogy eltűnjön a jég. A hőmérő higanyszála éjjelente újra meg újra lesüllyedt, és ilyenkor ismét síkos, kemény jégréteg képződött mindenben.

Rafe-et hidegen hagyta a viszontagságos időjárás, mert így legalább jó oka volt arra, hogy nyugton maradjon, és napi húsz órát dolgozzon. Minden beütött szeg és lecsiszolt falfelület közelebb vitte álma beteljesüléséhez.

Amikor a kimerültség ellenére sem tudott elaludni, a többi kísértettel együtt a szobákat járta. Túlságosan elfoglalt volt ahhoz, hogy Reganre gondoljon. Legalábbis ezzel áltatta magát. Olyankor, amikor a nő arca mégis megjelent előtte, és áttörte alaposan megerősített védőbástyáit, keményebben és még tovább dolgozott.

– Kissé viharvert vagy, haver – jegyezte meg Devin, s miközben rágyújtott egy cigarettára, figyelte, ahogy Rafe a helyére szegez egy frissen festett szegőlécet. – Emlékszel arra a könyvre, amelynek az volt a címe, hogy Dorian Gray arcképe? A dolgok jelenlegi állása szerint te vagy a szekrénybe rejtett kép, a ház pedig a jó öreg

Dorian.

– Ragadj meg egy kalapácsot, vagy húzz innen!

Devin azonban leguggolt, és végigfuttatta az ujját a széles, faragott szegőlécen.

– Csodás, akár egy festmény. Mi a neve ennek a színnek?

– Rózsapor – vetette oda Rafe, és kihívóan felszegte az állát.

– Nagyon szép – bólintott Devin, és egy üres kávésdobozba hamuzott. – Már ha az ember kedveli a rózsaszínt.

Rafe megsemmisítő pillantást lövellt felé.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Semmit, csak társalogni próbálok. Joe-t ma kiengedték a kórházból.

Rafe tekintete borússá vált.

– Nem vakult meg – folytatta Devin, s ügyet sem vetett a bátyja rosszkedvére. – Bár egy ideig szemvédőt kell viselnie. Az orvosok egyelőre nem tudják, hogy a sérülés okozott-e maradandó károsodást.

– Inkább a lába közé kellett volna célozni.

– Igen, az nem lett volna rossz. Nos, arra gondoltam, hogy tudni akarod, mi a helyzet. Bűnösnek vallotta magát a betörés és a garázdaság elkövetésében, ráadásként pedig terápiás kezelésem kell részt vennie. A nemi erőszak kísérletének vádját tagadták, hogy elkerüljék a tárgyalást, de az biztos, hogy Dolin egy ideig rács mögött marad.

Rafe úgy tett, mint akit nem érdekel a dolog.

– Meddig tartják bent?

– Legalább három évre tippelek. Mielőtt még azt mondanád, hogy az semmi, közlöm, hogy holnap személyesen megyek be az ítélethozatalra, hátha így kissé feljebb tornázhatom a büntetést. Ha majd egy év múlva kérelmezi a szabadlábra helyezését, újra ellátogatok hozzá, és szólok néhány rossz szót az érdekei ellen.

– Mondtam, hogy nem izgat – morogta maga elé Rafe, miközben lerakta az utolsó darab szegőlécet. – Hogy van Cassie?

– Egész jól. Jared segítségével beadta a válókeresetet, s ha minden rendben megy, a házasságtörés és a családon belüli erőszak vádja miatt az ilyenkor szokásos egy évnél hamarabb lebonyolódik az ügy. Joe nincs abban a helyzetben, hogy megakadályozza. Remélhetőleg Cassie és a gyerekek rövidesen túlteszik magukat a történten.

Devin elgondolkodva nyomogatta a doboz oldalához a cigarettáját, míg az ki nem aludt.

– Arra nem vagy kíváncsi, hogy van Regan?

– Nem.

Devin figyelmen kívül hagyta Rafe dühös morgását, és kényelmesen elhelyezkedett a földön.

– Azért elmondom. Ha engem kérdezel, úgy tűnik, nem alszik túl jól mostanában.

– Nem kérdeztelek.

– Edtől tudom, hogy nem jár ebédelni, úgyhogy valószínűleg az étvágyával is gondok vannak. Gondolom, a Joe-val történt ügye miatt kissé kiakadt, és ezért nem eszik meg alszik. Valami azonban azt súgja, hogy nem ez az egyedüli gondja.

– Majd megoldja, ha baja van. Tud magáról gondoskodni.

– Az jó. Ha Joe-nak sikerül bevonzolnia magával a lakásba, valaki előbb-utóbb észrevette volna, hogy az ajtó nincs a helyén, és a kiabálását is meghallják. Ennek ellenére néhány perc elegendő lett volna ahhoz, hogy valami szörnyűség történjen.

– Azt hiszed, nem tudom? – csattant fel Rafe. – Azt hiszed, nem tudom, hogy mit tehetett volna vele Dolin?

– Úgy gondolom, nagyon is tisztában vagy vele, és ez nem hagy nyugodni. Sajnálom. Szeretném, ha meghallgatnál, rendben?

– Eszemben sincs.

A visszautasítás azonban nem volt elég meggyőző, így Devin belefogott a mondandójába.

– Amikor a kávézóban üldögélő szemtanúk meglátták Regant, azt hitték, részeg. Elájult volna, ha Ed nem siet a segítségére.

– Semmi kedvem végighallgatni a beszámolódat.

– Dehogy nincs – mondta Devin, amikor meglátta, hogy Rafe görcsösen markolja a kalapács nyelét. – Amikor odaértem a kávézóba, Regan sokkos állapotban volt. Érted, amit mondok? A pupillája olyan kicsi volt, mint egy tűhegy. Be akartam vinni a sürgősségre, de aztán összeszedte magát. Hihetetlen látvány volt.

– Ezzel nem mondtál újat. Tudom, hogy kemény dió.

– Értem. Azt hiszem, annyira elborult az agyad, hogy észre sem vetted, milyen tekintetet vetett rád, amikor megjelentél az irodámban. Muszáj volt erőt vennie magán, nehogy kiderüljön a gyengesége. Ő már csak ilyen. Aztán beléptél az ajtón...

Rafe, nem minden férfinak adatik meg, hogy egy nő úgy nézzen rá, ahogy Regan tette aznap.

– Nincs rám szüksége.

– Egy frászt nincs. Ennyire azért még te sem lehetsz ostoba!

– Ahhoz elég ostoba voltam, hogy közel kerüljek hozzá. Hogy számítson a véleménye és az, hogy mit gondol rólam. Semmi kedvem újra csalódnai – tette még hozzá, majd felállt, és az övére akasztotta a kalapácsot. – Nekem sincs rá szükségem.

Devin hatalmas sóhaj kíséretében feltápáskodott a földről.

– Totál bele vagy zúgva.

– Nem, ez nem igaz. Egy ideig talán így volt, de most már túl vagyok rajta.

Devin gúnyos grimaszt vágott. Csak egyetlen, kissé fájdalmas módját ismerte annak, hogyan húzza ki az igazságot a bátyjából.

– Biztos vagy ebben?

– Éppen most mondtam.

– Rendben – mosolyodott el a férfi. – Ezek szerint szabad az út. Azt hittem, van köztetek valami, úgyhogy nem akartam alkalmatlankodni. De mivel többé már nem érdekel, megyek és megnézem, hogy... felkelthetem-e valamivel az étvágyát.

Devin számított az ütésre, így higgadtan tűrte, hogy Rafe állon vágja. Mindig elégedettséggel töltötte el, ha végül kiderült, hogy igaza van. Felemelte a kezét, s közben megmozgatta az állkapcsát. Megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy nem tört csontja.

– Igen, valóban túl vagy rajta.

– Még egyszer be kellene húznom! – sziszegte Rafe összeszorított foggal. Bosszantó és megalázó érzés volt, hogy Devin ilyen könnyedén csőbe húzta.

– A helyedben nem tenném. Ez az ütés ajándék volt – mozgatta meg újra az állkapcsát. – A fenébe is, még mindig kiváló a jobbhorgod.

Rafe szórakozottan dörzsölgette az ujjait.

– Neked meg még mindig olyan kemény az állad, akár a kőszikla, te személtáda!

– Én is szeretlek – nevetett fel Devin, és átkarolta a bátyja vállát. – Jobban érzed magad?

– Nem! – morogta Rafe ingerülten. – Na jó, talán egy kicsit...

– Mi lenne, ha megkeresnéd Regant, és helyrehoznád, amit elrontottál?

– Nem fogok térden csúszni egy nő előtt!

Dehogynem, gondolta Devin. Előbb vagy utóbb muszáj lesz.

– Akkor szabadságot magam ma estére. Rúgjunk be és rendetlenkedjünk!

– Benne vagyok – bólintott Rafe, és az előszobán át elindultak a kijárat felé. – Találkozzunk a kocsmában, tízkor!

– Rendben. Megkérdezem Shane-t és Jaredet, hogy velünk tartanak-e.

– Mint a régi, szép időkben. Ha Duff meglát bennünket, biztos, hogy halálra... – Rafe hangja elcsuklott, a szíve pedig kihagyott egy ütemet. Regan a lépcső mellett állt, és felszegett állal, hűvös tekintettel nézett rá.

– Megjött a bútor. – Minden erejét össze kellett szednie, hogy a hangja ne remegjen. – Azt az üzenetet hagytad, hogy háromra jöhetek.

– Így van – felelte Rafe, és dühös volt magára, amiért a gyomra görcsbe rándult. – Be lehet pakolni.

– Rendben. Üdv, Devin!

– Szia, Regan! Épp indulni készültem. Este találkozunk, Rafe.

– Rendben – vetette oda Rafe Devinnek, de a tekintetét egy pillanatra sem vette le a nőről. – Az úton minden rendben volt?

– Igen, nagyjából letakarították – felelte Regan, és magában azon töprengett, miért nem veszi végre észre Rafe, hogy vérzik a szíve. – Megszereztem azt a tollmatracot, amelyet a baldachinos ágyhoz választottál ki. Ha akarod, a helyére tetetem, és úgy eldöntheted, hogy tetszik-e, vagy nem.

– Hálás lennék érte. Nem is tartalak fel tovább. El kell intéznem... – Semmi dolga. Semmije sincs. -...valamit – nyögte ki végül. – Csak szólj, ha készen vagy! Elhoztam a csekkedet.

Regan szeretett volna mondani valamit... bármit, de Rafe hátat fordított, és faképnél hagyta. Kihúzta magát, és az ajtóhoz sietett, hogy utasításokat adjon a szállítóknak.

Már majdnem öt óra volt, mire készen lett, és minden úgy festett, ahogy eredetileg tervezte. Fel sem tűnt neki, hogy az állandó kopácsolást és a munkazajt kellemes csend váltotta fel. Egyre sötétebb lett, ezért felkapcsolta a kandalló felé fordított szék mellett álló gömb alakú, rózsamintás lámpát.

A kandallópárkány még hiányzott, és a tűz sem lobogott vidáman. A levegőben festékszag terjengett, de Regan érezte, hogy a szoba tökéletes lakhelyül szolgál majd valaki számára. A rózsailleség körülölelte, akár egy szomorú emlék.

Esküvőre készült steppelt takaró... Regan végigfuttatta az ujját az ágy támláján, amely elé a baldachinhoz illő, csipkés szélű párnákat képzelte. Cédruskomód, az ágy végében ágyneműtartó láda, melyben édes illatú vászonlepedők és csinos kis zacskókban levendula várná a vendégeket. Igen, ezzel fejezhetné be a gyönyörű szoba berendezését. Az ablakokra ír csipkefüggöny illene, a hiúság oltárán pedig egy ezüstkeretes hajkefét helyezne el. Nemcsak csodaszép, de tökéletes is lenne. Azt kívánta, bárcsak soha ne lépett volna be a szobába, a házba és Rafe MacKade életébe.

Rafe szó nélkül állt az ajtóban, és onnan figyelte Regant, ahogy kísérteteket megszegyénítő kecsességgel körbejárja a szobát. A nő hirtelen megtorpant, és visszafordult. Csak néhány másodperc telt el, de számukra egy örökkévalóságnak tűnt.

– Éppen végeztem – suttogta Regan fojtott hangon.

– Látom – mondta a férfi, de továbbra sem mozdult el az ajtóból. Nagy nehezen levette a szemét Reganról, és körülnézett. – Csodálatos.

– Van néhány századfordulós fénykép és antik ezüst képkeret az üzletben. Szerintem remekül mutatnának a kandallópárkányon... Már ha elkészül.

– Kiváló ötlet.

A kínos udvariaskodás kezdett Regan idegeire menni.

– Láttam, hogy jól haladsz a másik hálósobával.

– Igen, alakul. Már több is készen áll a festésre.

– Gyorsan dolgozol.

– Mindig ezt mondják – húzta el a száját Rafe, és elővette a zsebéből a csekket. – Fizetés szállításkor.

– Köszönöm – mondta Regan, majd megfontoltan kinyitotta az asztalon lévő táskáját, és belecsúsztatta a csekket. A pokolba kívánta Rafe-et. – Akkor most megyek – közölte kurtán. Amikor megfordult, egyenesen a férfi mellkasának ütközött. – Elnézést – lépett oldalra sután, Rafe azonban ismét elállta az útját. A szíve majd kiugrott a helyéből. – Elengednél?

– Nem – felelte a férfi, és ha már így esett, alaposan szemügyre vette Regant. – Szörnyen festesz.

– Nagyon köszönöm a bókot.

– Karikás a szemed.

Ennyit a kozmetikai ipar vívmányairól, gondolta Regan csalódottan.

– Hosszú napom volt, fáradt vagyok.

– Miért nem jársz már Edhez ebédelni? Regannek hirtelen nem jutott eszébe, hogy korábban miért is kedvelte annyira a kisvárosi életet.

– Neked és az antietami pletykaklubnak az égvilágon semmi köze ahhoz, hogy mit csinálok ebédidőben!

– Dolint lecsukták, úgyhogy nem kell tőle tartanod.

– Soha nem is tartottam Joe Dolintól – szegte fel büszkén az állát Regan. – Egyébként pedig azon gondolkozom, hogy veszek egy fegyvert.

– Gondold át jobban!

Eleinte nem zavarta, de ezúttal kifejezetten idegesítette, hogy Rafe egyfolytában megszabja, mit tehet, és mit nem.

– Azt hiszed, te vagy az egyetlen, aki megvédheti magát vagy másokat? Hátrébb az agyarakkal, MacKade! Nincs már itt semmi dolgom.

Amikor Rafe megragadta a karját, gondolkodás nélkül ütésre lendítette a kezét. A tenyere hatalmas csattanással ért a férfi arcához. Regan botladozva hátrált, s közben döbbenet meredt maga elé.

– Látod, mit tettem?! A te hibád! – dühösen lecsapta a táskáját, és közben azon igyekezett, nehogy elsírja magát. – El sem hiszem, hogy ilyesmire vetemedtem. Soha életemben nem ütöttem meg senkit.

– Kezdetnek nem volt rossz – jegyezte meg Rafe, és megnyalta az ajkát. – Legközelebb vállból üss, ne pedig csuklóból, mert úgy nincs elég erő benne.

– Nem lesz legközelebb. Veled ellentétben én nem verekedéssel érem el, amit akarok – hadarta Regan, majd mély lélegzetet vett. – Elnézést!

– Ha ismét célba veszed az ajtót, kénytelen leszek az utadba állni, és akkor kezdődik előlről a cirkusz.

– Rendben. Nyilvánvaló, hogy mondani akarsz valamit.

– Ha továbbra is magas lóról társalogsz velem, megint feldühítesz. Megpróbálok civilizáltan társalogni, és csak azt szeretném megtudni, hogy vagy? Ha jól emlékszem, civilizáltságra vágysz.

– Jól vagyok – vetette oda kurtán Regan. – És te hogy vagy?

– Elég jól. Kérsz egy kávé vagy sört?

– Nagyon köszönöm, de nem. Nem kérek sem kávé, sem pedig sört.

A fickó, aki ostobán udvarias próbált lenni, ismeretlen volt számára. A gyomra görcsbe rándul a gyötrelemtől.

– Akkor mit akarsz, Regan?

Most már felismerte. Elegendő volt hozzá a türelmetlen, éles hang.

– Azt, hogy békén hagyj végre! Rafe szó nélkül félreállt az útjából. Regan újra felemelte a táskáját, majd ismét visszatette az asztalra.

– Jobban mondva, mégsem...

A pokolba a büszkeséggel, a józan ésszel és az érzéseivel is. A szíve már amúgy sem kerülhet rosszabb állapotba.

– Ugye tudod, hogy nem jutottál volna el az ajtóig – mondta halkán a férfi.

– Csak azt tudom, hogy elegendem van a veszekedésből.

– Én nem veszekszem. Várom.

Regan megértette az üzenetet. Ha Rafe csak ennyit tud neki nyújtani, egyelőre ezzel is beéri. Gondoskodni fog róla, hogy kiélvezze az együttlét minden pillanatát. Kilépett a cipőjéből, majd levette a blézerét.

– Mit művelsz?

– Úgy döntöttem, elfogadom a feltételeidet – válaszolta, miközben a székre dobta a blézerét és kigombolta a blúzát. – Te mondtad: vagy egyezséget kötünk, vagy fel is út, le is út. Nos, inkább maradok.

11.

Rafe nem számított ilyesmire. Mire szóhoz jutott, Regan nem viselt mást, csak kétfalatnyi fekete selymet. Úgy érezte, mintha az agya helyén kőszikla lenne.

– Csak ennyi?

– Mindig csak ennyi volt, nem igaz, Rafe? Tiszta, egyszerű vonzalom.

Kívánni fog, döntötte el magában Regan. Az istenre esküszöm, hogy mire végzek vele, úgy fog kívánni, mint még soha senkit. A tekintetét a férfiéba fúrta, és lassan odasétált hozzá.

– Vagy elveszed, amit látsz, vagy fel is út, le is út, MacKade – suttogta, majd megragadta Rafe ingét, és letépte róla. A mozdulat és a levegőbe repülő gombok mindkettejüket alaposan meglepték. – Én elveszem, amit akarok.

Regan mohó szája perzselő tűzként csapott le, és nyomában tucatnyi vad láng gyulladt ki Rafe testében. Képtelen volt ellenállni a csábításnak, megragadta a nő csípőjét, és a selyembe vájta az ujjait.

– Érints meg! – lehelte Regan, miközben kegyetlenül a kemény vállba mélyesztette a fogát, és a keze utat talált a férfi nadrágjába. – Azt akarom, hogy megérints!

– Várj...! – nyögte Rafe, de a testében szétrobbanó apró bombák kiöltek belőle mindent, s csak a lüktető szenvedély, a nyers vágó maradt a nyomában, összetört szíve jelentette az egyetlen szálnalmas vértet a gyönyör lándzsái ellen. Regan ellen. Tudta, hogy a harcot elvesztette.

Leszaggatta magáról a ruhát, és felemelte a nőt. Mielőtt még az ágyra zuhantak volna, már mélyen belé hatolt. Minden a vak, féktelen szexről szólt. A verejtékben fürdő testek keményen csapódtak egymásnak, s csak akadozó, ziháló lélegzetük hallatszott. A fogukat, a kezüket és a nyelvüket használták, miközben fékevesztetten hemperegtek, vonaglottak a fényűző matracon.

A harcot nemcsak Rafe, de Regan is elveszítette. A vérük forrt, kapkodva, gyorsan, őrjöngve, egy ütemre lüktetve szerették egymást. Még többre vágytak, de remélni egyikük sem mert. A levegőben egyre fojtóbbá vált az erős, szomorú hangulatot idéző rózsailat.

Regan Rafe fölé került, a teste hátrahajlott, s a férfi keze végigjárta a testét. Arra vágyott, hogy újra átélhesse azt a semmihez sem hasonlítható érzést, amely a kéj és a fájdalom határára repítette. Ott újraéledhet, és ismét olyan lehet, mint mielőtt a férfi elfordult tőle.

Tudta, hogy abban a pillanatban Rafe ugyanolyan tehetetlenül, szánalmasan kiéhezett, akárcsak ő, és képtelen ellenállni a szenvedély örvénylő mélyének. Érezte, hogy valahányszor éhesen lecsap a szájára, a gyönyör áthullámzik a testén. Míg a szíve kétségbeesetten kiáltott szerelemért, vagy legalább egy apró morzsájáért, remegő teste ádázul vonaglott, és beérte az odavetett konccal.

A büszkeség a sarokba szorult, a gyengédségre pedig még várnia kellett.

Amikor ernyedten, erőtlenül a férfira hanyatlott, Rafe kíméletlenül a hátára fordította, és ismét belehatolt. Nem kapott levegőt, képtelen volt gondolkodni, a gyönyör elvette az eszét. Csak egyetlen dologra összpontosított, hogy kitöltse, kiegészse és magáévá tegye Regant. Tisztában volt vele, hogy ez az egyetlen dolog, amely során kiszolgáltatottá válhat és behódolhat neki. Hátracsapta a fejét, hogy a haja ne hulljon a szeme elé, mert mindennél fontosabb volt számára, hogy lássa a nő gyönyörtől kábult arcát, ajka lágy remegését.

A szerelem magával ragadta és szétzilálta a lelkét.

– Nézz rám! – préselte ki magából a szavakat. – Nézz rám!

Regan kinyitotta a szemét, amely ködös volt a vágytól. A teste megvonaglott, a tekintete üveggé vált és ide-oda forgatta a fejét. Rafe erőtlenül követte a csúcsra, s miközben zuhant, először Regant, majd magát okolta végzete beteljesüléséért.

Rafe képtelen volt elhinni, hogy a vad szenvedély után létezhet ilyen kongó üresség. Mostanáig nem értette, milyen szorosan fonódik össze a szív és a test. Ahogy ott feküdt a csendesen pihegő Regan mellett és a mennyezetet bámulta, ráébredt, hogy soha többé nem lesz képes elválasztani egymástól a szívét és a testét.

Legalábbis amíg az előbbi Reganéért dobog. Nem akart senki mást, csak őt. Regan elvett tőle valamit, amit hosszú évek kemény munkájával sikerült felépítenie. Az önbecsülését. Különös, hogy erre csak most jött rá. Nem volt benne biztos, hogy képes lesz megbocsátani neki... és saját magának is.

Regan sóvárogva kívánta, hogy a férfi kinyújtsa felé a kezét, és ahogy régen, ezúttal is szorosan magához ölelje. Szerencsétlennek érezte magát, amint reszketve, magányosan, magára hagyatva feküdt a Rafe-től kapott gyönyör hamvadó tüzében.

Hogyan bújhatna hozzá, amikor épp az imént jelentette ki konokul, hogy szándékában áll elfogadni Rafe feltételeit? A feltételei... Lehunyta a szemét, hogy a lámpa tündöklő, halvány rózsaszín fénye ne vakítsa el. Rafe MacKade, a rossziú visszatért, gondolta keserűen, és megszerezte, amire vágyott.

– A változatosság kedvéért most legalább eljutottunk az ágyig – jegyezte meg

Regan epésen, és felült. Szándékosan hátat fordított Rafe-nek, mert míg a hangján képes volt uralkodni, az arcvonásai elárulták volna, mi zajlik háborgó lelkében. – Az első alkalom mesterei lettünk, nem igaz, MacKade?

– De – felelte a férfi, s legszívesebben megsimogatta volna Regan hátát. Merev testtartásából ítélve azonban a nő nem vágyott gyengédségre. – Egyszer talán ki kellene próbálnunk az ágyneműt is.

– Miért ne? – lehelte Regan, és felkelt, majd remegő kézzel a fehérneműjéért nyúlt. – Esetleg gondoskodhatunk néhány puha párnáról, és adhatunk hozzá némi érzelmet is. A változatosság kedvéért...

Rafe szeme résnyire szűkült, miközben Regan magára kapta a melltartóját. A meg-bántottság és a düh fortyogott benne. Kiugrott az ágyból, és felráncigálta a farmerjét.

– Nem igazán kedvelem a színlelt dolgokat.

– Igen, azt tudom – ragadta meg a blúzáát Regan, és a selyem puhán a levegőbe emelkedett, mielőtt a testére simult. – Minden olyan nyilvánvaló veled kapcsolatban. Semmi köntörfalazás, az ember azt kapja, amit lát.

– Mi a fene bajod van, hiszen ahogy mondtad, megkaptad, amit akartál?

– Halvány lila gőzöd sincs arról, hogy mit akarok – vetette oda Regan. Rettenetesen félt, hogy elsírja magát, így gyorsan elfordult és a nadrágjába bújt. – De úgy tűnik, nekem sincs.

– Te dobtad le a ruhádat, kedvesem – jegyezte meg a férfi túlságosan is nyugodt hangon. – És te vagy az, aki kapkodva öltözik, hogy minél hamarabb továbbléphessen.

– Te pedig úgy bánsz velem, mintha lejárt volna a húszdolláros óradíjam – morogta Regan, és a cipőjébe bújt.

Talán lett volna egy hajszálnyi esélye a menekülésre, ha a férfira néz. Rafe egyetlen gyors mozdulattal a levegőbe emelte. A keze satuként zárult össze, s a szeme szinte lyukat égetett a bőrébe. Regan lélegzete elakadt.

– Ne mondj ilyet! Soha nem bántam veled rosszul. Még csak eszembe se jutott, hogy így gondoljak rád.

– Igazad van – mondta Regan halkán. Furcsamód, pontosan a férfi ingerültsége segített abban, hogy lehiggadjon. Reménykedett benne, hogy nem csinál magából még nagyobb bolondot. – Ne haragudj, Rafe, igazságtalan voltam.

A férfi nagyon lassan engedte vissza a földre. Észrevette, hogy az ujjai olyan

erővel markolják a nő karját, hogy szinte érzi a csontját, így elengedte.

– Talán kissé elkapkodtam a dolgot, de váratlanul ért, amit tettél.

– Nem – mormolta maga elé Regan, miközben fásultan levette a székről a blézerét. Lehiggadt végre. Rendkívül nyugodt volt, és törékeny. Olyan törékeny, hogy ha a férfi hozzáért volna, darabokra hullik, akár a sérült üveg. – Én kezdtem... ráadásul elfogadtam a feltételeidet.

– A feltételeim...

–...egyértelműek – fejezte be a mondatot Regan. – És félreérthetetlenek. Azt hiszem, az a gond, hogy mindketten szeszélyesek vagyunk, ha úgy hozza a helyzet. Ami téged illet, te gyakorlatilag mindig ilyen vagy. Én pedig... nos, az elmúlt néhány nap nehéz volt számomra. Ez persze nem jelenti azt, hogy ezért téged okolnálak.

– Muszáj mindig ilyen józannak lenned, Regan?

– Nem, de ezúttal az leszek – mosolyodott el a nő, de a szemében szomorúság bujkált. – Fogalmam sincs, hogy miért civakodunk folyton, amikor rátaláltunk a tökéletes megoldásra: egyszerű fizikai kapcsolat. Tökéletes, mert egyébként nincs más közös bennünk. Ismét elnézést kérek, amiért veszekedést szítottam. Kissé fáradt és ingerült vagyok. – Regan lábujjhegyre állt, és lágyan megcsókolta a férfi arcát. – Ha holnap átjössz munka után, kiengesztellek.

– Talán – mondta Rafe. Mi az ördögért nem tud olvasni Regan tekintetéből? Eddig mindig sikerült. – Hazaviszlek.

– Nem kell – rázta meg a nő a fejét. Legszívesebben az ajtóhoz rohant volna, hogy minél hamarabb megszökhesen. – Kocsival jöttem. Ráadásul holtfáradt vagyok, úgyhogy korán ágyba bújok.

Rafe csak arra vágyott, hogy átölelje és örökre maga mellett tartsa.

– Ahogy akarod. Egyébként is találkozóm van a fiúkkal a kocsmában.

– Remek, akkor talán holnap látjuk egymást.

Regan örült, hogy botlás nélkül elért az ajtóig. Rafe nem köszönt el, és neki sem volt túl nagy kedve búcsúzkodni. A korlátra vetett lángoló vörös kabátja olyan volt, akár egy vérző seb. Belebújt, és lassan begombolta magán.

Odakint beült az autójába, beindította a motort, és olyan erősen összpontosított a tolatásra, mintha az élete múlna rajta. Rákanyarodott a városba vezető útra, de egy kilométerrel később félrehúzódt. Sebességbe tette az autót és leállította a motort. Aztán sírva fakadt, és a könnyei hosszú ideig úgy hullottak, mint a záporosó.

Húsz perccel később kimerülten dőlt hátra az ülésben. Csontig átfagyott, de még

ahhoz sem volt elég ereje, hogy ráadja a gyújtást és bekapcsolja a fűtést. Talpraesett, határozott nő! Legalábbis mindenki ezt állítja róla. Okos, rendezett az élete, a maga módján sikeres és felelősségteljes.

Ha viszont birtokában van ezeknek a kiváló képességeknek, akkor hogyan ronthatta el ilyen borzasztóan az életét?

Természetesen Rafe MacKade-et okolta mindenért. Nem volt egy nyugodt napja, amióta a férfi betette a lábát a városba. Durva, dühös és zúrós fickónak tartotta. Nagyon zúrósnek. De amellet elbűvölő! – sóhajtott fel elkeseredetten. A durvasága mellett rengeteg kedves tulajdonsága volt, amelyek apránként kerültek a felszínre.

Nem kellett volna beleszeretnie. Jobban mondva nem kellett volna azzal áztatnia magát, hogy érzelemmentes viszonyt folytathatnak egymással. Rafe sem tudott tárgyilagos maradni. Őt is elragadta a vágy, de Regannek sikerült mindent tönkretennie. Ha egy kicsit jobban odafigyelt volna az igényeire, ha nem ragaszkodott volna olyan makacsul az elveihez, a vágyból talán több is lehetett volna... Akár még szerelem is.

Ez nem igaz, gondolta, és ökölbesorított kézzel, mérgesen a kormányra csapott. Mintha csak az anyját hallaná. Szolgáljuk ki a férfiakat, hogy jól érezzék magukat. Ápolgassuk az önérzetüket, tegyünk eleget hirtelen szeszélyeiknek. Játsszunk és nyerjünk!

Ehhez aztán semmi kedve. Már azon is megütközött, hogy egyáltalán eszébe jutott ilyesmi. Nem fog erőszakot tenni magán, és nem szorítja háttérbe a saját álmait, vágyait csak azért, hogy elcsábítson egy férfit.

A gond csak az, hogy már megtette. Regan megborzongott, de nem a hideg miatt. Az imént, odafönt a hálósobában pontosan ezt tette. Reményvesztetten a kormányra könyökölt, és a tenyerébe hajtotta a fejét. Minden olyan bizonytalannak tűnt. Kivéve azt az apró tényt, hogy beleszeretett Rafe MacKade-be. Szerette, de miközben teljes erejével ellenállt a szerelemnek, kizárta, sőt visszautasította a férfi érzelmeit.

Az ostoba alkudozás közben lealacsonyította magát. A lényeg, hogy úgy viselkedett, mint egy eszement. Miért baj az, ha kissé meg kell változnia, hiszen Rafe ugyanezt tette? Vérig sértette. Megbántotta és feldühítette. Ő pedig veszekedés helyett inkább a szögein vezette le a haragját. Kettejük közül Regan volt a gyáva. Képtelen volt bízni a férfiban, és nem engedett az elveiből. Rafe soha nem akarta irányítani az életét, sem a gondolatait, és arra sem vágyott, hogy megváltoztassa. Teret és szeretetet adott neki, s olyan szenvedéllyel ajándékozta meg, amelyről minden nő álmodik.

Regan bután eltitkolta előle a szerelmét, és a neveltetésének köszönhetően, ridegen elutasította Rafe érzéseit. Miért nem vette figyelembe a büszkeségét, a vágyait? Itt az ideje, hogy helyrehozza a dolgokat! Megváltozhat, nem igaz? Az egyezés nem jelent megadást. Még bizonyára nem késő bebizonyítani, hogy képes megváltozni. Nem hagyhatja, hogy csak úgy...

Hirtelen eszébe jutott egy egyszerű, mégis őrült ötlet, amelyről úgy gondolta, hogy pontosan az esztelensége miatt fog beválni. Anélkül, hogy alaposabban átgondolta volna a dolgot, beindította az autót, és a gázpedálra taposott. Néhány perccel később már ott állt Cassie háza előtt, és türelmetlenül kopogtatott az ajtaján.

– Regan! – kiáltott fel tágra nyílt szemmel Cassie, amikor meglátta. Emmát a karjában tartotta, és rémülten simította le borzos haját. – Éppen... te sírtál... csak nem Joe...?

– Nem, nem! Ne haragudj, nem akartalak megijeszteni. A segítségedet szeretném kérni.

– Miről van szó? – kérdezte Cassie, miközben bezárta az ajtót, és a helyére tolt a reteszt. – Valami baj van?

– Hogyan kell biliárdozni?

– Tessék? – kérdezte döbbenetben Cassie, és letette Emmát a földre. Picit a fenekére ütött, hogy jelezze, visszamehet játszani. – Hogyan kell biliárdozni?

– Igen. Ja, és szerinted hol talállok ilyenkor vörös bőr miniszoknyát?

Cassie egy ideig elgondolkodva fürkészte Regan arcát, s közben a pólóján éktelenkedő vizes foltot dörzsölgette, amely Emma fürdetése után maradt a ruháján.

– Nos, szerintem az lesz a legjobb, ha felhívjuk Edet.

– Be a hassal, szépségem!

– Próbálkozom – nyögte Regan elszántan, és visszatartotta a lélegzetét, amíg Ed felhúzta a zsebkendő nagyságú miniszoknya cipzárját.

– Az a baj, hogy tökéletes az alakod, míg én egy csontkollekció vagyok.

Ed rettenthetetlen arccal, összeszorított szájjal rángatta, cibálta a szoknyát. Végül elégedett sóhaj kíséretében hátradőlt Cassie kanapéján.

– Fent van, de a helyedben nem tennék hirtelen mozdulatokat.

– Örülök, ha egyáltalán meg tudok mozdulni.

Próbaképpen tett egy bizonytalan lépést, mire a szoknya, amely egyébként is vészesen rövid volt, még feljebb csúszott a combján.

– Magasabb is vagy nálam – tette még hozzá Ed, és elővett egy cigarettát. A

tekintete vidáman csillogott, amikor levette strasszal díszített szemüvegét. – Ha még rövidebb lenne, Devin biztosan bekasztlizna.

– Nem látom magam.

Bár Regan lábujjhegyre állt, és óvatosan megfordult, Cassie tükrében csak deréktól felfelé látszott.

– Nem is kell, szépségem, de azt biztosra veheted, hogy a fickónak kiguvad majd a szeme. – Lefektettem a gyerekeket – mondta Cassie, és belépett a szobába. A szája tátva maradt a döbbenettől. – Jóságos...

– Szexis kis darab, mi? – bólintott Ed. Amikor legutóbb ebben jelent meg a katonai bálon, mindenkinek leesett az álla. Ahogy a feszes anyag Regan testére tapadt, Ed tudta, hogy ezúttal nemcsak a jelenlévők álla fog leesni, de egyik ámulatból a másikba esnek majd.

– Próbáld fel a cipőt is! – adta ki a parancsot. – Az orrába tömtem egy kis selyempapírt, hogy ne essen le a lábadról.

Regan megkapaszkodott Cassie öltözőasztalkája szélében, és egyensúlyozva belebújt a hihetetlenül magas sarkú cipőbe.

– Ha elvágódom benne, biztos, hogy betöröm az orrom.

– Szerintem inkább a pasik fogják betörni egymás orrát, hogy a közeledbe férközhessenek – nevetett fel Ed reszelős hangján. – Na, akkor lássunk hozzá a harci dísz, elkészítéséhez! – jelentette be vidáman, és az ágyra borította hatalmas neszesszere tartalmát.

– Nem hiszem, hogy képes leszek végigcsinálni. Talán mégsem olyan remek ötlet...

– Nehogy most add fel! – figyelmeztette Ed, és beletúrt a kisebb illatszerüzletnek is elegendő kozmetikai kellékek halmába. – Ugye akarod azt a fickót?

– Igen, de...

– Akkor ülj le végre, hogy kifesthesselek! Ez a vörös elveszi az ember esztét – mormolta, ahogy lecsavarta a rúzs kupakját.

– Képtelen vagyok leülni – jelentette ki Regan rövid próbálkozás után. – A végén még megsérül valamelyik belső szervem...

– Akkor maradj állva! – bólintott Ed, majd miután kiválogatta a megfelelő arcfestékeket, támadásba lendült. – Szóval biliárdozni akarsz?

– Igen.

Ed negyvenkét éve során – ha a jóisten figyel, akkor negyvenöt – soha nem

találkozott még Regannái alkalmatlanabb emberrel. Úgy tűnt, Regan Bishop még a dákot sem képes megkrétázni.

– Játszottál már valaha, szépségem?

– Igen – felelte Regan, és magában buzgón imádkozott, amikor meglátta, hogy Ed a szeme felé közelít a ceruzával. – Néhányszor... az apámmal...

– Hát, szépségem, a biliárd nem könnyű dolog. Ha kilenc golyóval játszák, akkor az igazi. Persze az ember nem csak erre a játszadózásra használhatja a biliárdasztalt – kuncogta, Cassie céklavörös arcát látva. – Jól figyelj, elmagyarázom a szabályokat.

Amikor Rafe előrelendítette a dákJát, a golyók egymáshoz koccanva repültek szerteszét az asztalon. Öt golyó a sarokban lévő lyukba gurult.

– Mázlista – jegyezte meg Jared, miközben lomhán bekrétázta a dákJa végét.

Rafe válaszképpen csak morgott valamit.

– Kilencből hat – mondta, majd felkészült az újabb lökésre.

– Soha nem tudtuk megverni Rafe-et – jelentette ki Shane a zenegépnek dőlve. A játéknál sokkal jobban izgatta a bárpultnál üldögélő magányos, vörös hajú szépség, aki olyan csábító volt, akár egy puha pehelypárna. – Ismered, Dev?

Devin felnézett, és a bár felé fordult.

– Holloway unokahúga, Mountain Viewban lakik. A barátja akkora, mint egy ház, úgyhogy szerintem kettéroppanta a gerincedet, ha csak egy ujjal is hozzáérsz a nőjéhez.

Shane-nek több sem kellett, azonnal odalépett a bárpulthoz, és bevetette híres vonzerejét. Devin lemondóan megcsóválta a fejét. Ha a lány barátja megjelenik, muszáj lesz használnia a jelvényét, és azzal elrontja az esti szórakozást.

– Győztem – nyújtotta ki a kezét Rafe a tízdolláros bankjegyért, amellyel Jared tartozott neki. – Te jössz, Dev.

– Innék egy sört.

– Jared fizeti – vigyorgott rá a bátyjára Rafe. – Igaz, tesó?

– Legutóbb is én fizettem.

– Mert vesztettél.

– Légy nagylelkű győztes! Rafe számlájára! – szólt oda a bárpultosnak Jared, és felmutatta három ujját.

– Na és én?

Jared rosszálló tekintetet vetett Shane-re. A vörös hajú szépség úgy fonódott rá, akár egy makacs szőlőinda a karóra.

– Te vezetsz, kölyök.

– Dobjunk fel egy pénzermét!

Jared engedelmesen elővett egy érmét a zsebéből.

– Mi legyen?

– Fej.

Feldobta a levegőbe, majd ügyesen elkapta.

– Írás. Te vezetsz!

Shane tudomásul vette az ítéletet, majd visszafordult a vörös hajú lányhoz.

– Muszáj mindenkivel kikezdenie, aki szoknyát visel? – kérdezte Rafe, miközben Devin beállította a golyókat az újabb menethez.

– Aha. Valakinek át kellett vennie a helyedet, miután leléptél – válaszolta, és kiválasztott egy dákot. – Ha már rólad van szó...

– Nincs velem kapcsolatban semmi érdekes hír – közölte Rafe, és alaposan szemügyre vette a vörös démont, de a szokásos, övön alul érzett vágyon kívül a lány semmiféle hatást nem gyakorolt rá. Amikor azonban eszébe jutott Regan, elszorult a torka.

– Egyezséget kötöttünk – vetette oda könnyedén, de a keserűség továbbra is, mardosta. – Nem túl komoly az ügy.

– Bekapta a horgot – jelentette ki vigyorogva Jared, és felemelte a sörét. – Ámor nyila eltalálta szegény kicsi szívét. Rafe-nek esze ágában sem volt besétálni a csapdába. Már az is elég volt, hogy a családjá szemtanúja annak, ahogy összetörik a szíve, és együgyűen megpróbálja helyére illeszteni a darabkákat.

– Ledugjam a torkodon a dákot? – kérdezte Rafe, és miután lökött, elégedetten figyelte, ahogy két golyó eltűnik a lyukakban.

– A kisasszony ma meglátogatta – mesélte Devin rezzenéstelen arccal –, és amikor megrántotta a botját, a mi drága testvérkénk a szájában lévő csali miatt úgy pottyant a lába elé, mint egy partra vetett pisztráng. Ha jól emlékszem, csinos kis csillagok ragyogtak a szemében – tette még hozzá, majd Rafe villámló tekintetét látva, elvigyorodott. – Igen, biztos vagyok benne.

– Rövidesen rendszeresen borotválkozik majd, és minden áldott nap tiszta inget vesz fel – csóválta meg a fejét Jared olyan elkeseredetten, mintha gyászolna. – Attól fogva már nem tartozik közénk.

– Onnan már csak egy lépés a régiségvásár és a balettelőadás – sóhajtott fel Devin. – Versfelolvasó estek...

Mivel a gúnyolódás nagyon is találó volt, Rafe keze megremegett, és elvétette a lökést. Nem fog Reganre gondolni. A fenébe is, nem fogja rá, meg a saját nyomorúságos érzéseire pazarolni az idejét.

– Még egy hang, és ellátom a bajotokat.

– Reszketek, mint a nyárfalevél – mondta Devin, majd az asztal fölé hajolt, és akadály nélkül a helyére lökte a golyót. Lassan odalépett Rafe mögé, és a levegőbe szimatolt. – Csak nem parfümillatot érzek, Rómeó?

– Nincs rajtam semmiféle francos... Csak féltékeny vagy, mert minden éjszakát egy piccsen kell töltened valamelyik cella előtt.

– Igazad van.

Jared bedobott néhány érmét a zenegépbe, s kezdte kifejezetten jól érezni magát.

– Hány órára kell hazaérned, Rafe? Egyikünk sem akarja, hogy a késés miatt fejbe verjenek a sodrófával.

– Mióta is vagy gyakorló seggfej? – vágott vissza Rafe, és élvezettel látta, hogy Duff egyre szigorúbban méregeti őket. Nem örült volna, ha örökre hátat kell fordítania rosszfiú szerepének. – Milyen büntetés jár azért, ha az ember összetör néhány széket?

A régi szép idők emléke úgy áradt szét Devin gondolataiban, mint a vérében a sör. Ha leszámítja a fivérei csépelését, ami mostanában egyre ritkábban esett meg, akkor be kellett vallania, hogy már évek óta nem verekedett egy jót.

– Nem engedem, hogy rosszalkodjatok közölte kissé kaptatosan. – Én vagyok a seriff!

– Vedd le a jelvényedet – ajánlotta Rafe –, és a szórakozás kedvéért verjük laposra Shane-t!

Jared az ujjával dobolt a zene ütemére, és alaposan szemügyre vette az öccsét, aki úgy tűnt, kifejezetten jól halad a vörös démon megpuhításában. Már maga ez elég indok volt ahhoz, hogy kapjon néhány pofont.

– Van nálam pénz, úgyhogy kifizethetjük az okozott kárt. Ha kell, lekenyerezzük a seriffet...

Devin sóhajtva felegyenesedett. A szemében testvéri szeretettel figyelte a mit sem sejtő Shane-t.

– Az ördög vigye, amúgy is el fogják páholni, mielőtt véget ér a buli, ha nem

hagyja békén azt a lányt. A családé az elsőbbség.

– Ráadásul mi sokkal finomabban bánunk majd vele – helyeselt Jared.

A bárpultos kétségbeesetten figyelte, ahogy az elszánt tekintetű társaság megindul felé.

– Ne itt! Ugyan már, Devin, hiszen te képviseled a törvényt!

– Csak teljesítem testvéri kötelességemet.

– Mi a hézag? – lépett hátra Shane a pulttól, s látszott rajta, hogy sejti, mi következik. Végignézett a bátyjain, akik csatarendbe sorakozva körülvették. – Három egy ellen? – kérdezte széles, vad vigyorral az arcán, miközben a vendégek fedezékbe siettek. – Rendben, legyen!

Lehajolt, kitámasztott a kezével, majd elkövette azt a végzetes hibát, hogy a kinyíló ajtó felé nézett. A szeme tágra nyílt a döbbenettől, amikor Rafe váratlanul gyorsan elkapta, és együtt zuhantak a legközelebbi asztalra.

– Puhány vagy – nevetett fel vidáman, és,, a hóna alá szorította Shane fejét. Hirtelen azonban mintha sóbálvánnyá dermedt volna. A kihívó, tűzoltópiros színű szoknya olyan rövid volt, hogy a viselőjét nem sok választotta el attól, hogy börtönbe kerüljön miatta. Nemcsak feszes volt, de szorosan tapadt a csábos domborulatokra. A nő lába rendkívül hosszúnak tűnt.

Rafe kába tekintete lassan végigsiklott egészen a pengevékony túsarkú cipőig, amely pontosan ugyanolyan rikító színben pompázott, mint a bűnökre sarkalló, falatnyi szoknya.

Amikor képes volt elszakadni a formás lábak látványától, észrevette, hogy a vékony, mélyen kivágott felső szintén hihetetlenül szűk, s kiemeli a feszes, szemmel láthatóan melltartót nélkülöző keblet. Tíz másodpercébe került, amíg eljutott a nő arcáig.

Mosolygó szája nedves volt, és vörös, a mellette megbúvó apró anyajegy pedig bűnre csábította az embert. Zilált hajával és erősen kifestett szemével úgy nézett ki, mint aki nemrég kelt fel, s készen áll arra, hogy az első szóra ismét ágyba bújjon valakivel.

– Szent szar! – motyogta Shane. Rafe lassan magához tért a sokkból. – Az ott Regan? Nem mondom, dögös maca...

Rafe-nek ahhoz sem volt ereje, hogy lendületet vigyen az ütésbe. Amikor végre képes volt megmozdítani a lábát, odament az ajtóhoz. A feje úgy zúgott, mintha ő kapta volna a fenyítést.

– Mit művelsz?

Regan vállat vont, így a felső még jobban szétnyílt rajta.

– Arra gondoltam, hogy biliárdozom egy kicsit.

– Biliárdozol? – káromta Rafe olyan rekedt hangon, mint akinek a torkán akadt valami.

– Aha – vetette oda lazán Regan, és a bárpulthoz sétált, majd rákönyökölt. – Nos, MacKade, meghívsz egy sörre, vagy nem?

12.

Amennyiben továbbra is ilyen tekintettel mered rám, képtelen leszek végigcsinálni, gondolta Regan. Annyira izgatott volt, hogy ha a ruhája nem tapad a testére, kiugrott volna a bőréből.

A drámaibb hatás kedvéért az autójában hagyta a kabátját, s csak a szégyen miatt érzett hőhullámnak köszönhette, hogy nem fagyott meg. A lába rettenetesen sajgott.

Amikor Rafe nem válaszolt, a tekintete végigpásztázta a vendégek döbönt arcát, és közben azon igyekezett, hogy a sajátjára ne üljön ki a rémület. Összeszedte a bátorságát, és a pultosra villantott egy csábos mosolyt. Még Duff is gyanakodva méregette.

– Azt kérem, amit ő iszik – jelentette ki határozottan. Elszántan felkapta a sörét, és ismét visszafordult. Az emberek továbbra is mozdulatlanul meredtek rá. Vagy elfut, vagy végigcsinálja, amit eltervezett, döntötte el magában, és gyorsan a sörébe kortyolt. Pedig ki nem állhatta.

– Beállítod a golyókat, MacKade, vagy inkább csináljam én?

– Majd én segítek – ajánlotta lelkesen Jared. A tenyere még mindig nedves volt egy kicsit, de már túl volt a sokk okozta megrázkódtatáson. Legalább olyan nagy élvezettel figyelte Rafe arcát, mint Regan ringó csípőjét. A nő kecsesen a dákókhoz lejtett, és válogatni kezdett közöttük. Rafe felriadt az egymáshoz koccanó golyók zajára.

– Azt mondtad, hogy korán akarsz ágyba bújni.

– Meggondoltam magam – búgta Regan elfúló hangon, amit egy beavatott inkább a szűk ruhának, mint az érzékiségnek tudott volna be. A bőrszoknya és a harisnya gondoskodott róla, hogy ne kapjon rendesen levegőt. – Hirtelen... csak úgy buzog bennem az energia – tette még hozzá, majd lassan odasétált az asztalhoz. Legszívesebben lejjebb rángatta volna magán a bőrszoknyát, de nem akarta elrontani a műsort. – Ki akar játszani?

Széktologatás és csizmák dübögése hallatszott, ahogy fél tucat férfi azonnal talpra ugrott. Rafe dühösen felmordult, akár a vad kutya, aki a csontját védi. A fél tucat vállalkozó szellemű férfi inkább úgy döntött, hogy mégsem biliárdozik Regannel.

– Ugye ez csak valami rossz vicc? Regan elfogadta a Devin által felajánlott dákot, elmosolyodott, majd a keskeny végétől a vastagabb felé haladva, végighúzta rajta az ujját. Valaki felnyögött.

– Mi rossz van abban, ha az ember egy kis izgalomra vágyik?

Egyre magabiztosabbá vált, s miután Jared kezébe nyomta a sörét, és megvetette a lábát az egyensúly miatt, előrehajolt. Ehhez legalább értett. A bőrszoknya megfeszült.

Rafe Shane gyomrába vágta a könyökét.

– Ha továbbra is azt bámulod, amire gondolok, akkorát kapsz, hogy egy hétig nem látsz ki a fejedből.

– Jóságos ég, Rafe, mégis hová kellene néznem? – suttogta Shane. Zsebre vágta a kezét, és felkészült a műsor folytatására.

Regan pontos lökése nyomán az egyik golyó a lyukba került. Miközben a játékszabályokon járt az esze, amelyeket Ed a fejébe vert, megkerülte az asztalt. Megtorpant, és mosolyogva nézett fel Devinre, aki még mindig földbe gyökerezett lábbal állt korábbi helyén.

– Az utamban állsz, seriff!

– Ja, igen, tényleg. Bocs.

Amikor ismét a filc fölé hajolt, a tekintete találkozott Jaredével. Úgy vigyorogtak egymásra, mint két gyerek az ajándékba kapott csillogó-villogó kerékpár fölött.

Regan újra sikerrel járt, s ettől felbátorodott. Úgy döntött, megpróbálkozik egy nehezebb lökessel, amelyhez némi ügyesség is kell. A csípője ide-oda hajlott, ahogy felvette a megfelelő testhelyzetet. Jared az inge alá csúsztotta a kezét, és úgy mozgatta, mintha a szíve ki akarna ugrani a helyéből.

– Eszedbe se jusson többet az, amire most gondolsz, különben kitepem a tüdődöt – sziszegte Rafe fojtott hangon.

A golyó messzire elkerülte a zsákot, mire Regan lebiggyesztette vörösre festett ajkát.

– Hoppá! – gügyögte, és felegyenesedett, majd Rafe felé fordulva csábosán rezgettette sötétre festett szempilláját. – Te jössz – susogta, miközben a fejét oldalra billentve végighúzta a tenyerét a férfi ingének az elején. – Akarod, hogy... bekrétázzam a dákódat?

A helyiségben felborult a rend, s mindenfelől vidám füttyögés és kiabálás hallatszott. Egy bátor vendég félreérthetetlen ajánlatot tett, mire Rafe vicsorogva felé fordult.

– Ebből elég! – csattant fel, és kikapta Regan kezéből a dákot, majd odalökte Devinnek. Megragadta a nő karját, és az ajtó felé vonszolta.

– De hát még be sem fejeztük a játékot! – tiltakozott Regan, és megpróbált lépést tartani a férfival. Mindeközben azon igyekezett nehogy kitörje a nyakát a kényelmetlen, túsarkú cipellőben. Rafe lerántotta a kabátját az ajtó mellett lévő fogasról, és a nő vállára terítette.

– Vedd ezt fel, mielőtt még meg kell ölnöm valakit! – sziszegte, és kitaszigálta a kabáttal bíbelődő Regant az ajtón.

Devin elismerően füttyentett.

– A fickónak anyyi.

– Igen – dörzsölte meg a hasát Shane. – Észrevettétek, hogy a csajnak...

Rafe helyett ezúttal Jared tanította móresre az öccsét a dákó segítségével.

– Autóval jöttem – mondta Regan, Rafe azonban figyelemre sem méltatta, csak odarángatta a saját kocsijához.

– Most rögtön szállj be!

– Majd utánad megyek.

– Most!

– Rendben.

Egyáltalán nem bizonyult könnyű feladatnak kecsesen és méltóságteljesen beszállni az autóba, miközben a szűk kis bőrszoknya egyre feljebb csúszott a combján. Rafe jól hallhatóan csikorgatta a fogát.

– Hová megyünk?

– Hazaviszlek – sziszegte, és becsapta az ajtót, majd átvágatott a túloldalra és olyan erővel vágta be a saját ajtaját, hogy az autó beleremegett. – Ha van eszed, akkor nem szólsz hozzám.

Regannek természetesen megvolt a magához való esze. Amikor a kocsi csikorgó kerékkel megállt a háza előtt, a helyén maradt. Képtelen lett volna segítség nélkül kikászálódni az alacsony, apró sportautóból. Rafe-től megkapta a segítséget, már ha a durva ráncigálást udvarias segítségnek lehet nevezni.

– A kulcsokat! – dörrent rá a férfi, majd kikapta a nő kezéből a kulcscsomót, és maga nyitotta ki az ajtót. Regan az állát felszegve bemasírozott a lakásba.

– Gondolom, amúgy is bejössz, úgyhogy... Rafe egy pillanat alatt mellette termett, és az ajtónak nyomta. A szája mohón lecsapott. A magas sarkú cipő miatt majdnem egyforma magasak voltak, és ahogy izzó testük egymáshoz simult, a férfi minden idegszála pattanásig feszült. A szája és a keze durván vette birtokba a felkínált ajándékot. Csak arra tudott gondolni, hogy a magáévá tegye Regant. Hirtelen

zihálva kapta hátra a fejét. Átkozott legyen, ha ismét hagyja magát csapdába csalni, és nem tesz semmit az ellen, hogy a saját szenvedélye áldozatává váljon. Lerángatta a nőről a kabátját, és a földre dobta.

– Vedd le a ruhádat!

Regan gyomra görcsbe rándult. Lesütötte a szemét, és a szoknya cipzárja után nyúlt.

– Nem, nem úgy értettem, hogy... jóságos ég! – nyögte Rafe. Ha most leveszi magáról a bőrszoknyát, elveszett. A nő tekintetében felcsillanó bizonytalanság láttán megpróbált nyugodt maradni. – Úgy gondoltam, hogy hálás lennék, ha felvennél valami mást. Kérlek...!

– Azt hittem, hogy...

– Tudom, mit hittél. Csak öltözz át, hogy elbeszélgethessünk.

– Rendben.

Rafe legszívesebben meghalt volna. Tudta, hogy nem kifejezetten bölcs ötlet végignézni, ahogy Regan bevonul a hálószobába, de képtelen volt ellenállni a vonzerejének. Ő is csak férfi...

Regan kilépett a nyaktörő cipellőből, és lerángatta magáról a piros miniszoknyát. Remek érzés volt újra levegőhöz jutni. Szerette volna, ha Rafe-fel együtt jót nevetnek a történeteken, de ehelyett rettentően ostoba helyzetbe hozta magát. Lehetetlenül viselkedett, és a büszkeségéből semmi sem maradt. Ráadásul mindezt a nagy semmiért tette.

Ez nem igaz, gondolta, miközben szépen vasalt nadrágjába bújt. Rafe miatt tette, de sajnós ő egyáltalán nem értékelte az ingyen műsort.

Miután megmosta az arcát, megfésülködött, és elefántcsontszínű blúzáat gondosan fekete nadrágjába tűrte, kilépett a szobából. A férfi megállás nélkül le-fel járkált.

– Tudni akarom, hogy miért tetted? – támadt Reganre minden átmenet nélkül. – Mi a fene ütött beléd, hogy egy ilyen maskarában besétálsz a kocsmába?

– A te ötleted volt – vágott vissza a nő, de Rafe továbbra is csak motyogott magában, és annyira lefoglalta a saját dühe, hogy meg sem hallotta a választ.

– Csak öt perc kellett volna hozzá, hogy lázadás törjön ki..., ráadásul én magam vezettem volna. Láttalak már meztelenül, de fogalmam sem volt róla, hogy valójában milyen csodás a tested. Most már az egész város tudja.

– Azt mondtad, hogy szeretnéd, ha...

– Egyáltalán nem izgat, hogy mit fecsegnek rólam, de rólad ne pletykáljanak a

hátad mögött. Egyébként, honnan a fenéből szerezted azt a szoknyát? A Macák Butikjából?

– Igazából én...

– Igazából te mi? Hogyan jutott eszedbe, hogy abban a szoknyában biliárdozz? Mindenki azt nézte, hogy kint van a...

Regan szeme dühösen a férfira villant.

– Vigyázz a szádra, MacKade!

– Jobb dolgom sincs, mint hogy kiverjem a testvéreim fejéből, amit láttak.

– Úgy tudom, szeretsz verekedni – csattant fel Regan.

– Az most mellékes.

– Majd én megmondom, mi az, ami mellékes – hadarta, majd felkapta kedvenc Milton vázáját, és a földre lökte, de ahelyett, hogy az a hatás kedvéért darabokra tört volna, végiggurult az ízléses, virágos szőnyegen. Maga a mozdulat azonban elég volt ahhoz, hogy elnémítsa Rafe-et.

– Megaláztam magam miattad. Nem sok híja volt, hogy egy feszítővas segítségével préseljem bele magamat abba a nevetséges szoknyába. Szerintem közben bélcsavarodást kaptam. Valószínűleg soha nem leszek képes eltüntetni a pórusaimból annak a hatalmas adag arcfestéknek a nyomait, amelyet Ed rám kent. A lábfejem szinte sikít a fájdalomtól, és a büszkeségem romokban hever. Remélem, elégedett vagy.

– Én...

– Fogd be! Ezúttal egyszerűen csak fogd be! Te akartál így látni, úgyhogy megpróbáltam a lehetetlent. Azt akartam, hogy olyannak láss, amilyennek szeretnél, most pedig csak állsz itt, és miközben egyfolytában engem szapultsz, a nyavalyás pletykák miatt aggódsz. Menj a pokolba!

Regan leroskadt a székbe, mert a lába iszonyatosan görcsölt. Rafe megvárta, amíg kissé lehiggad, és figyelte, ahogy eltorzult arccal dörzsölgeti csupasz lábfejét.

– Értem tettet?

– Nem, hanem azért, mert imádok tél derekán magas sarkú topánkában, félmeztelenül szaladgálni. Ez az életem értelme.

– Azért tettet, hogy örömet szerezz. Regan haragja egy szempillantás alatt elpárolgott. Hátradőlt és lehunyta a szemét.

– Azért csináltam, mert odavagyok érted, ahogy azt előre megjósoltad. Most pedig hagyj békén és menj haza! Holnapig várnod kell a melldöngetéssel és azzal,

hogy a hajamnál fogva bevonszolj a barlangodba. Fáradt vagyok...

Rafe egy rövid ideig a nő arcát fürkészte, aztán sarkon fordult, és csendesen bezárta maga után az ajtót.

Regan arra sem volt képes, hogy felálljon vagy akár egy apró mozdulatot tegyen. Már sírni sem tudott. Túl fogja élni, hogy nevetségessé tette magát. Mindent felajánlott a férfinak, s most már nem vonhatja vissza a szavát. Miért izgatná magát? A szerelem, amit iránta érez, soha nem fog elmúlni.

Hallotta, ahogy újra kinyílik az ajtó, de nem nyitotta ki a szemét.

– Tényleg fáradt vagyok, Rafe. Ha kárörvendeni akarsz, akkor inkább holnap gyere vissza!

Valami az ölébe hullott. Regan pislogva felnézett, és meglátta az orgonacsokrot.

– Nem valódi – mondta a férfi. – Februárban csak ilyet lehet kapni. Már napok óta a csomagtartóban van, úgyhogy kissé megfagyott.

– Nagyon szép – simított végig a nő a hűvös selyemvirágokon. – Néhány napja...

– Igen, na és? – vont a szemöldökét Rafe, és feszengve zsebre vágta a kezét. – A fenébe... – nyögte, s arra gondolt, hogy inkább megbirkózna a bitófával, mint azzal, amire készül. Attól biztos nem száradna ki így a torka. Fogta magát és letérdelt.

– Mit művelsz?

– Maradj nyugton! Ha kinevetsz, ellátom a bajodat – figyelmeztette Regant, majd halkán szitkozódva a hajába túrt. És belefogott...

– Felkelve láttam a hajnalt, s bús sóhajom hozzád szállt.

– Rafe...

– Ne szakíts félbe! – kérte szánalmas arccal. – Most újra kell kezdenem.

– Erre nincs semmi...

– De van!

Regan felsóhajtott, s közben azon töprengett, hogy létezik-e a földön még egy olyan nő, akinek úgy idéztek Shelleyt, hogy közben a hősszerelmes szeme dühös szikrákat szórt.

– Ne haragudj! Hol is tartottunk? Rafe nyugtalanul fészkelődött.

– Szóval... Felkelve láttam a hajnalt, s bús sóhajom hozzád szállt. A fenébe is... – csóválta meg a fejét, és az állát dörzsölgetve megpróbált összpontosítani. – Megvan! Ahogy a nap az égre perdült felszárítva a harmatot, a forróság megpihent

fán, virágon s bokrokon. A tűnő, tikkadt árnyak lassan pihenni tértének, de előtte, mint hívatlan vendég, szokatlan sokáig időztek. Láttam az éjt és bús sóhajom hozzád szállt a sötétben.

Amikor végzett, olyan hatalmasat sóhajtott, mintha mázsás kő gördült volna le a szívéről.

– Ennyi. Több mint egy hetembe került megtanulni. Ha valakinek elmeséled...

– Eszembe se jutna ilyesmi – lehelte Regan, és a férfi arcára csúsztotta a kezét. Mélyen meghatotta a suta próbálkozás. – Igazán kedves vagy...

– Nagyjából ezt érzem irántad – mosolyodott el Rafe. Most, hogy már hála istennek, túl volt a legrosszabbon, nem is érezte olyan szörnyűnek a szereplést. – Egész nap csak rád gondolok, Regan. Minden áldott nap. Úgyhogy ha költészetre vágysz...

– Nem – rázta meg a fejét a nő, és a férfi vállára hajtotta a fejét. – Nem vágyom költészetre, Rafe.

– Tudom, hogy eddig nem volt túl romantikus a kapcsolatunk. Nézz rám...! Művirágot hozok, és valaki más szavait idézem.

A fátyolos, álmatag tekintet azonnal elárulta, hogy a jövőben gyakrabban lesz szükség kényeztetésre. Regan szeme megtelt könnyel, de ezúttal a boldogság és a megnyugvás miatt érzékenyült el.

– A virágok gyönyörűek, és a vers is tetszett, de megvagyok nélkülek. Nem akarom, hogy miattam megváltozz, Rafe. Nincs benned semmi, amin változtatnék. Elfogadlak olyannak, amilyen vagy, és ezt komolyan gondolom.

– Én is olyannak szeretlek, amilyen vagy, Regan. Csinosnak és elegánsnak. Nem mintha nem tetszettél volna abban a csábos kis szoknyában...

– Biztos vagyok benne, hogy Ed újra kölcsönadja.

– Ed? – kérdezte a férfi, és az ég felé fordította a tekintetét. – Nem csoda, hogy úgy simult a testedre, mintha rád öntötték volna – mondta nevetve, de akkor megérezte az arcán a meleg könnyeket. – Ne csináld ezt, édesem. Kérlek, ne...!

– Nem a szomorúság miatt sírok. Egyszerűen csak meghatódtam, amiért képes voltál miattam Shelleyt magolni. Ez azt jelenti, hogy fontos vagyok neked – szipogta Regan, majd egy pillanatra szorosan átölelte a férfit, és a kézfejjével felszárogatta a könnyeit. – Ezek szerint mindketten megnyertük a fogadást... vagy elvesztettük..., attól függ, honnan nézzük. A nyilvánosság előtt csak én vesztettem.

– Ha azt képzeled, hogy a kedvedért bemegyek a kocsmába és előadom a kis

magánszámomat, őrült vagy. Soha nem jutnék ki élve.

Regan mély lélegzetet vett.

– A lényeg, hogy egyikünk se próbáljon megváltozni. Úgy szeretlek, ahogy vagy, Rafe. Jobban vágyom rád, mint gondolnád. Akkor is szükségem lett volna rád, amikor Joe bejött az üzletbe, és rám ijesztett, csak nem akartam, hogy tudd. Félttem, hogy azt hiszed, a segítségedre szorulok...

A férfi felemelte Regan kezét, és miközben megcsókolta, szinte érezte, ahogy begyógyulnak a lelkén esett sebek.

– Nem kellett volna.

– Erre én magam is rájöttem. Szeretem egyedül megoldani a gondjaimat.

– Nekem mondd? – húzta el a száját Rafe, s már egyáltalán nem érezte magát ostobának, amiért térden áll. – Kedvelem, hogy egyedül is boldogulsz és mindenre megtalálsz a gyógyírt. Annak ellenére, hogy azért néha kiakadok tőled, szeretem a stílusodat.

– Én is a tiédet – mosolyodott el Regan és finoman megcsókolta Rafe száját. – Hozok valamit, amibe beletehetem a virágot.

Rafe a háta mögé nyúlt, és felemelte a vázát, amelyet a nő korábban ledobott.

– Ez megfelel?

– Remek – bólintott Regan, és felállt, hogy elrendezze a vázában a selyemvirágot.

– El sem hiszem, hogy ledobtam.

– Eseménydús esténk volt. Legalábbis eddig.

Regan mosolyogva visszafordult.

– Valóban. Mi lenne, ha itt maradnál, és együtt fejeznénk be a mai napot?

– Látod, megint egyformán gondolkodunk. Tudod, Regan, szerintem több közös vonásunk van, mint sejtettem. Mondhatom úgy is, hogy egy hullámhosszon vagyunk. Egész jól biliárdozol, én pedig kedvelem a régiségeket – Rafe nyugtalanul felpattant, és levett a polcról egy porcelánmacskát. Egy ideig nézegette, majd visszatette a helyére. Úgy érezte, mintha az ujjai végében nem lennének idegvégződésesek. – Szóval akkor hozzám jössz feleségül?

Regan még utoljára megigazgatta a virágokat.

– Hmm... hajói emlékszem, ezt már korábban is kérdezted, de aztán meggondoltad magad, mert nem kedvelem a baseballt.

– Komolyan mondtam.

Regan felkapta a fejét, és a keze ernyedten hanyatlott az asztalra.

– Tessék?

– Nézd, nem olyan régóta ismerjük egymást – lépett előre Rafe, majd hirtelen megtorpant. Regan úgy meredt rá, mintha elment volna az esze. Bizonyára igaza van. – Kialakult valami kettőnk között, és tudom, hogy eleinte csak a szex hozott össze bennünket... ráadásul még csak most egyeztünk meg abban, hogy kedveljük egymást...

– Rafe, én nem...

– Megengednéd, hogy végigdadogjam a mondanivalómat? – A nyugodt hang egy pillanat alatt gorombává vált. – Tudom, hogyan állsz a dolgokhoz, és mit gondolsz bizonyos helyzetekben. De egyszer az életben megtennéd, hogy az én szemszögemből nézed a kapcsolatunkat? Számomra ez nem csak a szexről szól, és korábban sem az volt a legfontosabb számomra. Szeretlek.

Regan csak a metsző, dühös tekintetet látta maga előtt, és hallotta a varázsszót, amely ingerült vakkantásként hagyta el a férfi ajkát. Ügy érezte, mintha a lelkében növekvő rózsabimbó virágot bontana és betöltené egész lényét.

– Szerelmes vagy belém...

Rafe korábban, amikor semmit nem jelentett számára, könnyebben kimondta a rövid kis szót, de most, hogy a vallomás a szíve mélyéről tört elő, olyan volt, mintha apró, pengeéles kis gömbök szánkáznának le-fel a torkában.

– Szerelmes vagyok beléd – ismételte meg újra. – Azt hiszem, már öt perccel a találkozásunk után szerettelek... Vagy öt perccel előtte, ki tudja? Még soha nem éreztem így senki iránt.

– Én sem – suttogta Regan.

Rafe nem hallotta a választ, csak a fejében vadul kergetőző gondolatokra tudott figyelni.

– Soha, senkinek nem volt rám szüksége, és nem is vágytam arra, hogy ez másképp legyen. Túl sok időmet és energiámat emésztette volna fel. De te megváltoztattad az életemet. Szeretném, ha szükséged lenne rám. Azt akarom, hogy fogadj el és fordulj hozzám bizalommal, ha úgy hozza a helyzet. Nem szeretek kérni.

– Tudom, és nem is kell – mondta Regan, majd odalépett a férfihoz, és két kezébe fogta az arcát. – Rafe, nem kell megkérdezned.

– Ha legalább esélyt adnál rá – kérte a férfi, és szenvedélyesen megragadta Regan

csuklóját –, együtt sikerülne. Ebben teljesen biztos vagyok. Gyerünk, Regan, vállald a kockázatot!

– Igen.

A szorítás a csuklóján engedett.

– Mi igen?

– Nem tudom, mi az oka, de egyfolytában ismételnünk kell magunkat. Figyelj rám! – mondta Regan, és határozott csókkal pecsételte meg a felszólítást. – Igen, hozzád megyek feleségül.

– Csak így, egyszerűen? Nem is akarod átgondolni az ajánlatomat?

– De nem ám!

– Jó. Remek – lépett hátra Rafe kissé bizonytalanul. – Nos, akkor... el... elintézhethénk holnap a dolgokat. Az engedélyt..., meg ami kell. Gondolom, akarsz egy gyűrűt... vagy ilyesmit...

– Igen, akarok. Rafe, összevissza dadogsz.

– Ez nem igaz – mentegetőzött a férfi, és ismét hátralépett, amikor Regan elindult felé. – Csak nem gondoltam, hogy ilyen könnyen fog menni a lánykérés.

– Ha vissza akarsz táncolni, felejtse el! Egyébként a szoknya miatt van ez az egész?

Rafe üres tekintettel meredt rá.

– Miféle szoknyáról beszélsz?

A válasz tökéletesen boldoggá tette Regant.

– Azt hiszem, szívesen hallanám újra, hogy szeretsz – suttogta, s mielőtt még a férfi kitérhetett volna előle, odalépett hozzá, és átölelte a nyakát. A biztonság kedvéért az ujjait is összekulcsolta. – Jobb, ha hozzászoksz ahhoz, hogy egyfolytában ismételned kell.

– Szeretlek.

– Már akkor is szerelmes voltál belém, amikor az első éjszaka egyedül voltunk a házadban?

– Minden bizonnyal.

– Fogalmam sem volt róla... Még csak nem is sejtettem. A ház vajon tudta? Emlékszem, milyen csendes és nyugodt volt akkor. Szeretnél visszamenni ma este?

– Igen – bólintott Rafe, és homlokuk egymáshoz simult. – Nagyon is,

– Van még valami, amit tudnod kell. Tisztáznunk kell egyet, s mást, mielőtt

továbblépünk.

– Regan, ha megint a feltételekről és a szabályaidról akarsz papolni, akkor...

– Kérlek, hallgass végig! – vágott közbe a nő. – Igaz, hogy nagyon vonzónak találtalak, és könnyedén felizgattál, de akkor is lefeküdtem volna veled, ha nem vagyok belém szerelmes.

– Tudom – mondta Rafe, de igyekezett figyelmen kívül hagyni a szívébe markoló fájdalmat. – Semmi gond.

– Ennek az az oka, hogy te vagy a világon a legcsodálatosabb és a legvonzóbb férfi. Ha azonban nem lettem volna őrülten, eszméletlenül és visszafordíthatatlanul szerelmes beléd, eszem ágába sem jutott volna beleszuszakolni magam abba a röhejes szoknyába – mondta mosolyogva, s a szeme vidáman csillogott a boldogságtól. – Megértettél?

– Mondd újra! – suttogta Rafe és a keze a nő arcára simult. – Nézz a szemembe, és ismételd meg, amit mondtál.

– Szeretlek! Mindennél jobban szeretlek, Rafe. Semmi másra nem vágyom, mint hogy boldoggá tegyelek az életed hátralévő részében.

A férfin kellemes borzongás futott végig, amely az egész testét és a lelkét is átmelegítette.

– Jobb, ha te is hozzászoksz az ismételtetéshez.

– Gyorsan tanulok. Szeretlek – suttogta Regan egy hajszálnyira a férfi szájától, majd úgy döntött, inkább csókba önti a szavakat.

– A kapcsolatunk bonyolult lesz – mondta Rafe, és magához ölelte szerelmét. Csak arra vágyott, hogy végre a karjában tartsa. – Az életünk fenekestől felfordul.

– Remélem is – mormolta Regan, miközben lehunyt szemmel a férfihoz simult. – Bízom benne. Mit gondolsz, miért félttem annyira? Miért rettegtem attól, hogy elmondjam, amit érzek?

– Valószínűleg ugyanazért, amiért én – felelte Rafe, és mélyen a nő szemébe nézett. – Minden olyan gyorsan történt. A szívünk mélyén tudtuk, hogy ezúttal nagy a tét, ráadásul már a kezdet kezdetén sokat jelentettünk egymás számára. Bízunk benne, hogy ez soha nem fog megváltozni.

– Bízom benne!

Később, amikor a hatalmas, puha baldachinos ágyban feküdtek, Regan Rafe a szívére fektette a kezét, és elmosolyodott.

– Szörnyen boldog vagyok, hogy visszatértél, MacKade. Isten hozott itthon!

Körülöttük csend honolt, és úgy tűnt, a ház velük együtt tért nyugovóra.

VÉGE